

HOZZÁ HASONLÓAN

Morris Venden

HOZZÁ

H A S O N L Ó Á N

evs
editura viață și sănătate

Pantelimon
2016

© 2016 – Viața și Sănătate Kiadó
Minden jog fenntartva.

Jelen könyv tartalmának alapját Morris L. Venden „How Jesus Treated People” című könyve képezi (copyright 1998, Pacific Press, AEÁ). A fejezetek kiválasztása, valamint a fejezeteket kísérő kérdések megszerkesztése a Román Unió munkája. E könyv a 2016. október 1. és 15. között tartandó odaszentalódési időszak tanulmányi anyaga.

Fordította és szerkesztette: Papp Andrea
Műszaki szerkesztés: Szócs Erzsébet
Borítóterv: Liliana Dincă

A Viața și Sănătate Kiadó könyvei megvásárolhatók
a Sola Scriptura könyvesboltokban.
www.viatasisanatate.ro/librarii

Postai megrendelés és ügyfélszolgálat:
Editura Viața și Sănătate
Telefon: 0213230020, 0740101034
Fax: 0213230040
E-mail: comenzi@viatasisanatate.ro
Honlap: www.viatasisanatate.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VENDEN, MORRIS L.

Hozzá hasonlón / Morris Venden; trad.: Papp Andrea.
- Pantelimon: Viața și Sănătate, 2016
ISBN 978-606-911-092-8

I. Papp, Andrea (trad.)

Tartalom

Bevezető	7
1. Hogyan bánt Jézus a rettegésben élőkkel	9
Szombat: <i>Hogyan viselkedett Jézus a kertben</i>	16
2. Hogyan bánt Jézus a kitzasztottakkal	24
3. Hogyan bánt Jézus a megtört szívűekkel.....	31
4. Hogyan bánt Jézus a szándékosan vétkezőkkel	38
5. Hogyan bánt Jézus az ördögösökkel.....	45
6. Hogyan bánt Jézus a szegényekkel.....	52
7. Hogyan bánt Jézus a vámszedőkkel	58
8. Hogyan bánt Jézus a kívülállókkal.....	64
Szombat: <i>Hogyan bánt Péter Jézussal</i>	71
9. Hogyan bánt Jézus a nőekkel.....	79
10. Hogyan bánt Jézus a kétségbeesettekkel	86
11. Hogyan bánt Jézus a tanítványaival.....	92
12. Hogyan bánt Jézus a szomszédaival	98
13. Hogyan bánt Jézus a vallási vezetőkkel.....	104
14. Hogyan bánt Jézus a közemberekkel	111
15. Hogyan bánt Jézus az egyházon kívüliekkel	117
Szombat: <i>Hogyan viselkedett Jézus Pilátus előtt</i>	123
A keresztt útja.....	130

Bevezető

Jézus. Hallottál már Róla, olvastál, énekeltél Róla. Lehet, hogy elméltél az életében uralkodó ellentmondásokon – azon, hogy miként lehet egy időben Isten Báránya és Júda törzsének hódító Oroszlánja. Közbenjáró volt és Ítéző. Ember és Isten. Tanításai a lehető legegyszerűbbek voltak, mégis a legmélyebb igazságokat tartalmazzák.

A gyermekek félelem nélkül szaladtak Hozzá. De amikor eljött a Földre, a világ birodalmi és a sötétség királyságai reszkettek a félelemtől, és legyőzettek. A bűnös elfogadást és békét talál Nála, de akik önigazultságukba rekednek, kényelmetlenül érzik magukat jelenlétében. Szegénységben, szemrehányások között született e világra, de újra el fog jönni, és akkor már leírhatatlan hatalommal és dicsőséggel, hogy királyok Királyaként uralkodjon mindörökké.

Egyetlen könyv sem képes teljességgel bemutatni Őt. Az összes könyv, amit eddig Jézusról írtak, mind hiányos képet alkot Róla, mivel életéről és jelleméről végtelenül sok új dolgot fedezhetünk fel.

Ezzel a könyvvel szeretnénk egy új perspektívából megközelíteni Jézust. Egyetlenegy dologra fektetünk hangsúlyt: hogyan viselkedett az emberekkel. Felnőtt kora – azaz szolgálata – kezdetétől vizsgáljuk meg magatartását a különböző emberekkel, embercsoportokkal.

Ebből a perspektívából szemlélve munkásságát, láthatóvá válik élete paradoxonja. Az átlagemberek örömmel hallgatták, míg a papok és a vezetők – jóllehet hívő emberek voltak – elutasították Őt. Szerepével fogadta a bűnösöket, a romlott életűeket és a tolvajokat, s a kor

kisebbségeihez is méltóságteljesen közeledett. Együttérzést tanúsított a félénkek és megszorodottak iránt, a büszkéket és öngazultakat pedig megfeddte.

Üdvözítő küldetésének eredménye az volt, hogy akinek életét megérintette, az nem maradt többé ugyanaz. Vagy elfogadta, vagy elutasította Őt.

Képzeld el, hogy része vagy Jézus életének, és szerepelsz élete különböző jeleneteiben. Nézd Őt, ahogy közeledik ma hozzád, és engedd meg Neki, hogy ledöntse életed sorompóit. Jézus szereti az embereket, és szívében helyet tartogat számodra. Figyeld meg, hogyan viselkedett az emberekkel, és kérd, hogy jobban megismerd Őt, és ez által az ismeret által még jobban bízhass Benne.

Hogyan bánt Jézus a rettegésben élőkkel

Féltél-e valaha? Amikor kicsi voltál, rettegtél a villámok láttán és a mennydörgések hallatán? Féltél, amikor egyedül maradtál? Félsz az öregedéstől, esetleges műtétektől, munkahelyed elvesztésétől? Félsz-e a változástól, az új barátoktól, a régiek elvesztésétől? Félsz-e attól, hogy nem jutsz a mennybe, és elveszíted az örök életet?

A félelem a bűnnel egyidős. Az első dolog, amely szembeötlik Mózes első könyvében a bűnbeesést követően az, hogy Ádám és Éva rejtőzködtek. Isten megkereste őket, majd ezt kérdezte Ádámtól: „Hol vagy, Ádám? Miért rejtőztél el?”

Ő pedig ekképpen válaszolt: „Azért rejtőztem el, mert félek.”

Miért félt Ádám? A bűn miatt.

A Biblia utolsó könyvében, a Jelenések könyvében, a félelem nem kap túl jó minősítést. „Aki győz, örökségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem. A gyáváknak pedig és hitetleneknek, és utálatosoknak és gyilkosoknak, és paráznáknak és bűbajosoknak, és bálványimádóknak és minden hazugoknak, azoknak része a tűzzel és kénkövel égő tóban lesz, ami a második halál” (Jel 21:7–8). Micsoda tarka társasága van a félelemnek! A Szentírásban a félelemre rossz fény vetődik, mivel Istennek egy sokkal jobb ajánlata van helyette.

Vizsgáljuk meg Jézus életének egyik epizódját, amely bevezet bennünket ebbe a témába. A leírást Márk evangéliuma 4. fejezetében találjuk meg: a Galileai tengeren átélt viharról van szó. „Azután monda nékik azon a napon, amint este lőn: Menjünk át a túlsó partra” (Mk 4:35).

Jézus javaslata volt, nem a tanítványoké. Nem mondhatjuk, hogy ők akarták ezt a nehéz próbát. Jézus kérésére indultak el a túlsó part felé.

„Elbocsátván azért a sokaságot, elvivék Őt, úgy amint a hajóban vala; de más hajók is valának vele. Akkor nagy szélvihar támadta, a hullámok pedig becsapnak vala a hajóba, annyira, hogy már-már megtelék. Ő pedig a hajó hátulsó részében a fejaljon aluszik vala. És fölkeltek Őt és mondának néki: Mester, nem törődöl vele, hogy elveszünk? És felkelvén megdorgálá a szelet, és monda a tengernek: Hallgass, némulj el! És elállt a szél, és lőn nagy csendesség. És monda nékik: Miért vagytok ily félénkek? Hogy van, hogy nincsen hitetek? És megfélemlének nagy félelemmel, és ezt mondják vala egymásnak: Kicsoda hát ez, hogy mind a szél, mind a tenger engednek néki?” (Mk 4:36–41).

Egy ilyen tapasztalatot egyikünk se felejtene el. Képzeljük bele magunkat a történetbe.

Zsúfolt nap volt, Jézus sok példázatot mondott aznap hallgatóinak. Betegeket gyógyított, megszorodott szíveket vigasztalt, és estére igencsak elfáradt. Az éhség és a kimerültség pihenésre sürgette, így indultak el a tengeren egy nyugodtabb hely felé, ahol nyugalomra hajtsák fejüket.

Hirtelen a Gadara-dombok felől erős szél kezdett el fújni és felkorbácsolta a tenger hullámain. A leírhatatlanul tajtékozó tenger ide-oda hányta a tanítványok bárkáját, és félő volt, hogy elnyeli azt. A tanítványok tehetetleneknek érezték magukat a viharban, és látván, hogy a hajóba befolyt a víz, halálfélelem vett rajtuk erőt.

Erőfeszítésükben, hogy életüket mentsék, megfélemedeztek arról, hogy Jézus is a hajón volt. De amikor rádöbrentek, hogy nincs tovább, és a biztos halál vár rájuk, eszükbe jutott, hogy kinek a kérésére indultak el a tengeren. Jézus volt utolsó reménységük. Tehetetlenségükben és kétségbeesésükben kiáltozni kezdtek: „Uram! Uram!”

Máté változatában így olvassuk: „Uram, szabadíts meg minket!” Nagy különbség van a két leírás között. Ez utóbbiban az isteni hatalomra esik a hangsúly, amely mögött eltörpülnek az emberi erőfeszítések. Mi-

ben állt a tanítványok közreműködése? El kellett jutniuk a teljes kimerülésig ahhoz, hogy ráébredjenek: nem tehetnek mást, mint hogy felkiáltanak: „Uram, szabadíts meg minket!” Jézusnak kellett megtennie mindent szabadulásukért. Ők már minden tőlük telhetőt megtettek. Ügyes halászok voltak, akik egész életüket annak a tónak a partján vagy a vizén töltötték. Ismerték a Galileai tengert. Ismerték a környező dombokat, a szelek járását, a viharokat. Máskor is kerültek már szélvészbe, és tudták kezelni a helyzetet. Megtanulták, hogyan osszák el a fedélzeten a súlyokat, és hogyan evezzenek. És ez nem a Jézus területe volt. Ő ácsmeszter volt, nem halász. Prédikátorként elvégezte aznapi feladatait, hirdette Isten Igéjét és betegeket gyógyított, elfáradt, most pedig pihent. Nekik egyedül kellett megoldaniuk a helyzetet. Ebben ők voltak az ászok.

Végül azonban be kellett látniuk, hogy egyedül nem tudtak megbirkózni a tajtékozó tenger hullámaival. Mindent megpróbáltak, de nem sikerült. A hajó süllyedni kezdett. Felköltötték Jézust, mondván: „Uram, szabadíts meg minket, mert elveszünk!”

Sosem hangzott el egy ilyen kiáltás anélkül, hogy Isten ne hallotta volna meg. Jézus felébredt. Felemelte a kezét, amelyet oly sokszor használt irgalmas cselekedetekre, és ezt mondta a felbőszült tengernek: „Hallgass! Némulj el!” (Mk 4:39). És a vihar és a hullámok lecsendesedtek, a felhők eltűntek az égboltról, s a csillagok újra ragyogtak. A bárka békésen úszkált a nyugodt tengeren. Ekkor Jézus a tanítványokhoz fordult, és szomorúan ezt kérdezte tőlük: „Miért vagytok ily félénkek? Hogy van, hogy nincsen hitetek?” (40. vers).

Nos, te mit tennél ilyen helyzetben, ha lenne hited? Ha van hited, és az úton pillanatokon belül frontálisan ütközöl, mit teszel? Lazítasz és mosolyogsz? Elengeded a kormánykereket? Kinézel a baloldali ablakon, és a tájat csodálod?

Talán itt kellene megemlékeznünk John Wesley-ről és a vele egy hajón utazó morvaországi misszionáriusokról. Wesley azért ment Amerikába, hogy keresztény hitre térítse az indiánokat, de végül ezt kérdezte saját magától: „Amerikába jöttem, hogy megtérítsem az indiánokat, de ki téríti meg John Wesley-t?”

Az Atlanti-óceánon vihar tört ki, és úgy tűnt, hogy mind odavesznek. A morvák azonban nem aggodalmaskodtak. Wesley-t nagyon

meghatotta a nyugalmuk. Megkérdezte tőlük, hogy miért ennyire nyugodtak. Ezt válaszolták: „Nem félünk a haláltól!”

Csupán a tény, hogy van hited, még nem jelenti azt, hogy nem végzed a tenger fenekén, vagy hogy nem kerülsz máglyára, mint Husz János. És azt sem jelenti, hogy meggyógyulsz daganatos betegségedből. A hívő emberek viszont nem félnek a haláltól.

És még van valami. A hívők nem csak az utolsó pillanatban fordulnak Istenhez segítségért. Minden váratlan próbában olyan természetességgel fordulnak Hozzá, mint a napraforgó a nap felé.

Egy alkalommal két ember beszélgetett egy közös barátjukról, akinek rossz volt az egészségi állapota. Az egyik elmondta, hogy hányféle gyógymódot és gyógyszert próbált ki, és hogy hány orvosnál járt már, hiába. Végül ez az ember arra a következtetésre jutott, hogy más választásuk nem maradt: imádkozniuk kell a barátjukért. Beszélgetőtársa csodálkozva reagált: „Ó, már ebbe az állapotba jutott, szegény?”

Akinek van hite, sosem felejt el, hogy Jézus a bárkában van és minden kérdésével Őhöz fordul útbaigazításért, segítségért.

Nos, a tanítványoknak nem volt hitük. Jézus megmondta, hogy mi hiányzik nekik, de Ő ennek ellenére meg akarta őket menteni. Ez a jó hír. Megmentette őket hitetlenségük ellenére.

Mi is számos félelemmel élünk együtt. Aggódunk egészségünk miatt, féltjük gyermekeinket, házunkat, javainkat. Félünk attól, hogy mások mit gondolnak rólunk. A szegény a nincstelenség miatt fél, a gazdag attól, hogy mindenét elveszíti. Aggódunk egyházunkért, gyülekezetünkért, a jövőért és saját üdvösségünkért.

De az, hogy Jézus a bárkánkban van, még nem biztos, hogy elég ahhoz, hogy elűzze félelmünket, hiszen a tanítványokét sem űzte el. Habár Jézus a bárkában volt, megfedkeztek Róla, amikor kitört a vihar és a hullámok egyre magasabbra csaptak. Ez velünk is megtörténhet. Kapcsolatban lehetünk Jézussal, és mégse függünk Tőle mindenben. A tanítványokat is szoros szálak fűzték Jézushoz. Együtt jártak, együtt beszélgettek, imádkoztak és dolgoztak. Közeli barátságban voltak egymással. Mégis életükben voltak olyan alkalmak, szoros barátságuk ellenére, amikor nem mindenben függtek Tőle.

Jézus azonban velük maradt. Türelmes volt hozzájuk, és bátorította őket, hogy bízzanak Benne. És eljött az idő, amikor ezek a bátortalan tanítványok is megtanultak szembenézni a forró olajjal teli vas fazekakkal, a kard vagy tűz általi halállal, a fejjel lefelé történő keresztre feszítéssel, mivel megtanulták a hit és a Jézusba vetett bizalom leckéit.

Jézus szeretete – a tökéletes szeretet – elúzi a félelmet. Ezt tanítja a Biblia (lásd 1Jn 4:18). Először talán felteszed magadban a kérdést: ki birtokolhat tökéletes szeretetet? És ha nem rendelkezünk tökéletes szeretettel, hogyan győzhetjük le a félelmet? De ne feledjük, hogy nem a mi szeretetünkről van itt szó, hanem a Jézus szeretetéről, az egyetlen szeretetről, amely tökéletes, az egyetlen szeretetről, mely képes elúzni a félelmet.

Azt hiszem, hogy a szülők többsége szívesen repítette kisgyermekait a feje fölé. Én is így voltam ezzel, nagy öröm volt számomra látnom, milyen boldogok voltak olyankor, mert nyugodtak voltak és bíztak bennem, és tudták, hogy kifogom és újra magamhoz ölelem őket.

Egy este egy új játékot kezdtünk el a kisfiammal. Ráállt a zongoraszékre, majd a karjaim közé ugrott. Egészen a kimerülésig játszottunk, majd ezt mondtam: „Elég volt. Nem játszunk többet.”

„De apa, csak még egyszer! Még egyszer!” Végül felálltam, és eljöttem onnan, gondolván, hogy megérti az „üzenetet”. De ő még csak nem is nézett felém. Felmászott a zongoraszékre, és ledobta magát. Én a szoba másik végében voltam, semmit sem tehettem. Elég csúnyán megütötte magát. Szörnyen éreztem magam. Semmi sem hasonlítható össze a gyermekünk szeretetével és bizalmával.

Jézus mondta: „Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába” (Mt 18:3). Megkér, hogy gondjainkat bizzuk Rá, mert Ő gondoskodik rólunk (lásd 1Pt 5:7). Köztünk és közte azonban van egy nagy különbség: Ő sosem fárad el, mindig mellettünk van. Ígéretet tett nekünk: „Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled” (Zsid 13:5). Ahhoz azonban, hogy teljesen Jézus karjaira bizzuk magunkat, szükséges, hogy erőtartalékainkat kimerítsük, és személyesen is megtapasztaljuk gondoskodó szeretetét.

Figyeljük csak meg, hol volt Jézus a vihar ideje alatt. A bárka egyik sarkában – aludt. Nem félt. Talán nagy a kísértés azt gondolnunk, hogy

azért nem félt, mert Isten volt. Egy énekszerző mondta egy alkalommal: „A bárka, amelyben az óceánok Ura, a föld és az egek Teremtője fekszik, nem süllyedhet el” (M. A. Baker).

Egy dolgot azonban nem szabad figyelmen kívül hagynunk, valamit, ami arról árulkodik, hogy hogyan élte Jézus földi életét. Amikor a tanítványok felébresztették, tökéletes béke uralkodott a szívében. Arcán és szavain nem lehetett észrevenni a félelem nyomait, mivel a szívében egyáltalán nem volt félelem. Ennek ellenére azonban nem Mindenhatóként pihent. Nem az óceánok Uraként és a föld és az egek Teremtőjeként aludt a bárkában. Ezt mondta: „Semmit sem cselekedhetek magamtól” (Jn 5:30). Az Atya hatalmában bízott. Hit által pihent a bárkában – hitt az Atya szeretetében és gondoskodásában. A vihart lecsendesítő szó hatalma Isten hatalma volt.

Ha a tanítványok bíztak volna Benne, nem nyugtalankodtak volna. A vészhelyzetben előtörő félelmük leleplezte hitetlenségüket. Megpróbálták önmagukat menteni, miközben megfélekeztek Jézusról, és csakis az önfüggőségük okozta kétségbeesésük miatt tértek vissza Hozzá, hogy megmentse őket.

És most lássuk a vihar lecsendesítéséből levonható tanulságot. Amikor üdvösségünkről van szó, milyen gyakran tudatosan bennünk, hogy mi is aggódunk, hogy félünk attól, hogy nem nyerjük el az üdvösséget? Mindezek az nyugtalanságok elterelik a figyelmünket Jézusról, erőnk egyetlen Forrásától. Urunk arra kér, hogy lelkünk megőrzését bizzuk Őrá. Bízunk kell Benne (lásd 1Pt 4:19 versét). Sosem fog elhagyni, ha elfogadtuk Őt üdvösségünk egyedüli reménységének. Mi elhagyhatjuk Őt, de Ő sosem hagy el minket.

Sokan fogadják el Jézus keresztdozatát, de amikor Jelenések 3:5 versét olvassák – „Aki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem töröm ki annak nevét az élet könyvéből, és vallást teszek annak nevére az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt” –, kétségbeesnek, és ezt mondják: „Én erre sose leszek képes. Sosem fogok tudni győzni a bűn felett. Túl gyakran és túl könnyen elesek!”

A tanítványok tapasztalata sokszor a mi tapasztalatunk is. Amikor a kísértés viharának fellegei gyülekeznek a fejünk felett, amikor cikáznak körülöttünk a villámok, és hatalmas hullámok közelítenek felénk, mi

egyedül szállunk szembe a próbákkal, elfelejtve, hogy van Valaki, Aki segíthet. Saját erőnkben bízunk, míg minden reményünk szertefoszlik, és már-már elveszünk. Csak akkor jut eszünkbe Jézus, és ha a segítségéért kiáltunk, nem tesszük hiába. Habár szomorúan hitetlenségünk miatt, és amiatt, hogy a saját erőnkben bízunk, meg kell, hogy feddjen, Ő mindig felajánlja a segítséget.

Egyetlenegy dolog van, amitől keresztényekként félnünk kell, az egyetlen jogos félelem. Félnünk kell, nehogy a saját erőnkben bízunk, nehogy kirántsuk kezünket a Jézus kezéből, és egyedül járjunk a kereszténység útján.

Mindaddig, míg Krisztustól függünk, ahogy Ő is függött az Atyától, amikor a Földön élt, biztonságban vagyunk. Nincs miért félnünk, ha a tökéletes szeretetben bízunk.

Megbeszélendő kérdések:

1. Gondoljatok, fontossági sorrendben, három személyes félelmetekre. Milyen bibliai ígéretek enyhíthetik vagy győzhetik le félelmeiteket? Osszátok meg másokkal félelmeiteket és a Bibliában található isteni ígéreteket.
2. Próbáljátok elképzelni, hogyan segítene Jézus félemeitek legyőzésében, és nyilvános vagy kiscsoportos (2-3 személy) imában kérjétek most a segítségét.
3. Próbáljatok meg Isten ígéretei segítségével bátorítani ma valakit, aki különböző személyes félelmekkel küzd.

Hogyan viselkedett Jézus a kertben

Kisfiú koromban Michiganben, télen gyakran elmentem korcsolyázni. Egy este, tizenkét éves koromban édesapám, aki egyébként lelkész volt, a város másik végébe ment egy bibliatanulmány megtartására. Tudtam, hogy a helyszín egy kis tó közelében van, ahol remekül lehet korcsolyázni, így meggyőztem, hogy vigyen magával, és engedje, hogy amíg ő tanulmányoz, addig én a tavon korcsolyázzak.

Azt hiszem, hogy azon az estén a millenniumról szólt a tanulmány... Olyan későre jött értem, hogy a park időközben bezárt, mindenki hazament, a lámpákat is lekapcsolták, és én ott maradtam egyedül a tavon, a sötétben, és megpróbáltam tovább korcsolyázni, mert úgy éreztem, hogy egy helyben állva megfagyok. Végül, amikor már egy örökkévalóságnak tűnt a várakozás, arra a következtetésre jutottam, hogy édesapám megfeledezett rólam, és nélkülem ment haza. Már túlságosan fáztam ahhoz, hogy tovább korcsolyázzak, lekuporodtam egy fa tövébe, hogy megvédjem magam a csípős szélről.

A tizenkét éves fiúk nem sírnak. Na jó, még sírnak időnként, de nagyon ritkán. Különböző érzések kerítették hatalmukba, rossz érzések: szomorúság, harag. Már azt hittem, hogy ott halok meg, amikor észrevettem édesapám autójának barátságos fényszóróit felém közeledni. Soha életemben nem voltam még annyira boldog.

Ezt a fejezetet készítve eszembe jutott ez a gyermekkori tapasztalat, amikor úgy éreztem, hogy édesapám elhagyott engem.

Ebben a részben áttérünk Jézusnak az emberekkel való bánásmódjáról az emberek Jézushoz való viszonyulására. Mostanig azokról a nagyobb csoportokról elméltünk, akikkel Jézus járt és dolgozott, és megfigyeltük, hogyan bánt mindenikkel. Tanulmányoztuk az emberek iránti személyes, állhatatos szeretetét és jóságát. Most, amikor elérkeztünk földi élete utolsó eseményeihez, figyeljük meg azt a tragikus képet, amely mások Jézus életére és szolgálatára adott válaszát tárja elénk.

Vessünk egy pillantást arra, hogyan viselkedtek Vele a kertben. „Akkor elméne Jézus velök egy helyre, amelyet Gecsemánénak hívtak, és monda a tanítványoknak: Üljetek le itt, míg elmegyek és amott imádkozom. És maga mellé vevén Pétert és Zebedeusnak két fiát, kezde szomorkodni és gyötrődni. Ekkor monda nekik: Felette igen szomorú az én lelkem mind halálig! Maradjatok itt és vigyázzatok én velem. És egy kissé előre menve, arcra borula, könnyörogvén és mondván: Atyám! Ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.” (Mt 26:36-39)

Idézzük magunk elé ezt a jelenetet. Jézus egy ideig a felházban volt tanítványaival. A Húsvétot ünnepelték együtt. Elmondott nekik néhány bátorító tanítást, néhány gondolatot a szőlőtőkéről és a szőlővesszőkről, erőteljesen imádkozott velük, nemcsak értük (a tizenegyért, akik még jelen voltak), hanem követőikért is.

Együtt hagyták el a felházat, és elindultak a kertbe, Jézus egyik kedvenc ima- és tanulmányozási helyére. Amint a kert felé lépkedtek, Jézust egyre jobban nyomta a nagy lelki teher. A tanítványok észrevették, hogy ez annyira megviselte, hogy fizikailag is nehezen haladt előre, meg-meg-ingott, mintha nagy súlyt vinne. Nehéz léptekkel ment a poros úton. A tanítványok a közelében maradtak, habár nem értették lelke szomorúságát.

Amikor elértek a kert bejáratához, a tanítványok nagy része ott megállt, Jézus pedig kiválasztott közülük hármat, akik továbbmenjenek Vele. Odalépett kedvenc imádkozási helyéhez, míg a tanítványok tisztos távolságon belül várakoztak. Milyen gyakran láttunk ilyen jeleneteket: Jézus térden állva imádkozik a kertben. Azon az éjszakán nagy szomorúság ült lelkére.

A Gecsemáné jeleneteit szemlélve, az ott átélt szenvedésekre gondolva figyeljük meg, milyen különbözőképpen bántak bizonyos csoportok Jézussal.

Elsősorban vegyük az Atyát. A világ megalapítása előtt lefektetett tervben Jézus és az Atya kiválasztottak egy utat, melyről Ő most a szenvedés pillanataiban sem akart letérni. Emberileg szemlélve, hátralépett volna ettől a hatalmas megpróbáltatástól. Eljött annak az ideje, amikor Atyja, a Szentírás szerint, ráhelyezi az egész világ bűneinek terhét. Ez hatalmas, szinte elviselhetetlen súlyt jelentett Jézusnak. Nem érthetjük meg mibenlétét, de gondoljunk egy pillanatra életünk valamelyik kudarcba fulladt pillanatára, amikor megterheltnak éreztük magunkat, és az ellenség folyamatosan büntudatot ébresztett lelkünkben. Gondoljunk egy olyan időszakra, amikor a legtávolabb voltunk Istentől, és átéljük a lelkiismeretfurdalás és a bűn miatti fájdalom legnehezebb megpróbáltatását. Én beszélgettem olyan emberekkel, akik olyan súlyos terheket éreztek rájuk nehezeden ebben a bűnös világban, saját, bűnös életmódjuk következményeit, hogy vágytak leszámolni életükkel. Úgy tűnt nekik, hogy a büntudat és a fájdalom miatt már nem éri meg tovább élni.

Most, amikor ezt a tapasztalatunkat átgondoltuk, adjunk még hozzá minden olyan alkalmat, amikor az életben büntudatot, csüggedést, elbukást vagy bünt éreztünk. Most ezt szorozzuk meg a világ lakosságának számával, majd az összes eddig élt ember számával és mindenki felgyülemlett bűnével. Ezt a terhet hordozta a vállain Jézus. Ezért nem érthetjük meg, nem is képzelhetjük el, mit érezhetett, amikor Isten ráhelyezte minden törvénytelenységünket és bűnünket.

Csodálatos dolog, hogy Jézus ugyanúgy része volt ennek a tervnek, mint az Atya. Isten nem Jézus akarata ellenére helyezte ezt vállaira. A Biblia szerint az Atya és a Fiú együttesen voltak jelen ebben a megbékélési tervben. Habár Isten szereti a bűnöst és mindig szerette a bűnösöket, mégis gyűlöli a bűnt. A világ bűnének terhe megtörte, de mindezek ellenére Jézus önszántából magára vette azt, hogy Isten igazságos Isten legyen, és megigazíthassa azokat, akik hisznek Benne, és elfogadják az Ő felajánlott áldozatát.

A Gecsemánében átélt súlyos megpróbáltatásban, amikor Jézus még fizikai halála előtt meghalt, úgy tűnik, el kellett válnia Atyjától. Ezt

az elszakadást érzi a bűnös ember, ha kitart Isten elleni lázadásában, mely végül örök pusztulásához vezet.

Időnként úgy értelmezzük, hogy amikor Jézus lejött erre a földre, saját erejétől függött. Azonban életét tanulmányozva felismerjük, hogy mindvégig az Atyától függött, szoros kapcsolatban állt Vele. De most, a Gecsemáné kertben, sőt, egészen a keresztségig, úgy tűnik, hogy az Atya elhagyta Őt, és Jézus egyedül maradt a bűnnel folytatott harcban. Éppen itt kell jobban odafigyelnünk, mert, bár Jézus elhagyatva érezte magát, mégsem volt az. Jn 16:32-ben megjövendölte ezt a nagy szomorúságot: „Ímé eljő az óra, és immár eljött, hogy szétoszlatok kiki az övéihez, és engem egyedül hagyjatok; de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.” (Jn 16:32)

Jézus tudta, hogy az Atya Vele van, de azt is tudta, hogy elhagyatva fogja érezni magát a válság idején. Érzései annyira valóságosak voltak, hogy látszólag semmi egyebet nem tudott. Úgy érezte, hogy a bűn elválasztotta az Atyától. Érezte, hogy Isten haragja a bűnnel szemben annyira erős, hogy szétrombolja az Atyával való egységét. Isten azonban ott volt. „Mint hogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világgal.” (2Kor 5:19)

Jézus félt. Rettegett. Amikor úgy érezte, hogy elszakadt az Atyától, attól félt, hogy nem tudja végigjárni ezt az utat. Egyedül érezte magát. Tudta, hogy ember. Nagyon sokat beszélhetnénk Jézus emberi természetének apró részleteiről, egy dolog azonban biztos. Ő tapasztalatból tudta, mennyire gyarló és esendő az emberiség 4.000 év bűnnel a háta mögött. Ő nem volt annyira erős, mint Ádám, és azt is nagyon jól tudta, hogyan bukott el Ádám. Jézus magányosnak és elhagyatottnak érezte magát. Ne csodálkozzunk azon, hogy a földre kapaszkodott. Nem akart még jobban elszakadni.

Nem csoda az sem, hogy kiáltott, verejtékezett, és vécseppek ütöttek ki a bőrén. Jézusnak ezen haláltusáját a kertben nyugodtan jellemezhetjük kétségbeesésnek, elborzadásnak, sötétségnek. Egyetlen elszomorodás sem hasonlítható Jézus szomorúságához. Mennyire nehéz lehetett Neki, de az Atyának is.

Most fordítsuk figyelmünket valaki másra. A kép másik véglete, Sátán. Hogyan dolgozott Sátán abban a sötét órában? Közeledett az ő

nagy pillanata. Jézus földi élete során Sátán megpróbálta elcsábítani, sőt elpusztítani Őt. Mindez jóval Jézus születése előtt kezdődött. Amikor pedig Jézus csecsemőként már itt volt a földön, Betlehem minden két éves és annál kisebb fiúgyermeké életét vesztette Sátán azon hasztalan kísérletében, hogy az Ő életét is elvegye.

Sátán találkozott Jézussal a pusztában, és majdnem sikerült elvennie életét, de egy angyal jött mellé és erősítette Őt, amikor a kísértés pusztájában szenvedett. Sátán és segítői nemcsak egy alkalommal szólították meg Jézust. Többször is így kiáltoztak Felé: „Tudjuk ki vagy, te vagy az Istennek ama Szentje.”

Most Sátán azért jött, hogy ismét megkísértse Jézust, ez alkalommal azzal, hogy elhitei Vele: az Atya örökre elhagyta Őt. Jézus megerősítette: „Nem, az Én Atyám nem hagyott el engem. Sátán azonban mindig visszaválaszolt: „De igen, elhagyott! Egyedül vagy. Az elszakadás, amit érzel, valóságos. Soha nem látod viszont Atyádat. Az elválás örök, tehát mi értelme van, hogy átéld ezt a sok fájdalmat? Te meg kellene, hogy mentsd a világot, de a világ visszautasított Téged. Még saját néped is el akar pusztítani. Egyik tanítványod már árulóvá vált, el is adott Téged. Miért nem adod fel? Miért nem térsz vissza az Atyádhoz, hogy megkíméld magad ettől a sok erőfeszítéstől?”

Jézust azzal kísértette Sátán, hogy térjen vissza az Atyához. Íme egy érdekes pillanat. A mi legnagyobb kísértésünk az, hogy maradjunk távol Istentől. Jézus nagy kísértése a Gecsemáné kertben pedig az volt, hogy térjen vissza a mennybe. Pontosan ellenkezője a mi esetünknek, nem? Sátán minden akadályt ledöntött, és minden tőle telhetőt megtett, hogy meggyőzze Jézust a mennybe való visszatérésre és arra, hogy adja át neki a földet. Tudta, hogy jövője függ ettől.

Most tekintsünk az angyalokra. Hogyan viselkedtek az angyalok azon az éjszakán, amikor Jézus a kertben tusakodott? Hallgattak. Az angyalok tudták, hogy eljött a nagy pillanat a világegyetemben. Nem hallatszott zene a mennyben. A hárfák hallgattak. Az angyalok lélegzetviszafafojtva figyelték a földön zajló drámát. Figyeltek és tudták, mi a kockázat. Az angyalok, akiknek egész életét a szolgálat öröme töltötte be, csalódottak voltak azon az estén. Képzeljük el, ahogyan egyik helyről a másikra mentek, csendben, hallgatagon, figyelve az eseményeket,

oda fordították fejüket, megpróbálták segíteni, de mégis tehetetlenek voltak ebben a helyzetben.

Nézték Jézust a kertben. Nézték az Atyát. Ő, mennyire vártak egy jelre az Atyától, hogy mehessenek segíteni. Végül nem tehettek mást, mint eltakarták arcukat e szörnyű jelenetek előtt.

A megváltási tervbe nemcsak a föld volt belefoglalva. Ott vannak az el nem bukott világok. Gondoljátok, hogy léteznek más, lakott bolygók? Olvastad Jel 12. az utóbbi időben? „Annakokáért örüljétek egek és akik lakoztok azokban.” (12. vers) A Bibliában több utalást találunk arra, hogy vannak még lakott világok. Azt hiszem, vitatkozhatnánk arról, hogy mennyit látnak ők a föld történetéből. Valószínűleg az angyalokhoz hasonlóan látják a földi eseményeket. Kétkedem abban, hogy létezne ott valamilyen híradás vagy ahhoz hasonló.

A világ teremtésekor a hajnalcsillagok együtt énekeltek, és Isten fiai dicséretet mondtak. (Lásd: Jób 38:4-7) Ők tudták, mi történik, és azt kérdezték, hogy vajon mi lesz ennek az eredménye.

Amikor Sátán fellázadt, két dologgal vádolta Istent. Elsősorban azzal, hogy képtelenség betartani törvényét, majd pedig azt állította, hogy a törvény betartása nélkül nem létezhet bűnbocsánat. Ha igaza volt, akkor az egész világmindenség komoly veszélyben volt. Az el nem bukott világok és az angyalok visszafojtott lélegzettel figyelték a Gecsemáné eseményeit.

Most pedig tekintsük át a tanítványok viselkedését. Aludtak. Kaptak valaha fekete pontot az alvásért? Jézus együttérzésre vágyott, mert ember volt, és az emberi szív egyik alapelve az együttérzés vágya a szenvedésben. Rendben van, ha fájdalomban vigasztalásra vágysz. Jogosan vágysz az azt hallani valakitől: „Itt vagyok, melletted állok.”

Jézus nehéz léptekkel lépett elő, és odament tanítványaihoz, egy kis bátorításra várva. Ők azonban aludtak. Egy pillanatig ránéztek, de nem ébredtek fel eléggé ahhoz, hogy valamilyen értelmes választ adjanak, majd újból álomba merültek.

Figyeljük meg, mit mond a Biblia álmukról. Különböző álomtípusok léteznek. Van a kimerültség alvása, amikor egész nap jártad Galilea poros utcáit és elfáradtál. Ezen kívül létezik még az unalom álma, majd a Lk 22:45-ben jellemzett álom: „És minekutána fölkelt az imádkozástól, az ő

tanítványaihoz menvén, aludva találá őket a szomorúság miatt." A szomorúság álma.

Mi a szomorúság álma? Az emberi elmét kutató pszichológusok is beszélnek arról, hogy van, aki álomba menekül, amikor valamilyen nagy szomorúság éri. A legtöbben átértünk már szomorú tapasztalatokat. A tanítványok is ennek estek áldozatul. Tudták, hogy Jézus szenved. Hallották szavait a megpróbáltatásról és a halálról. Megpróbálták nem meghallani és félték. Hallották a kertből kiszűrődő nyögéseket, kiáltásokat, a haláltusát. Fájt nekik, hogy szeretett Tanítójuk szenved, és az álom enyhülést hozott a fájdalomban. A tanítványok a szomorúság álmát aludták.

Jézus tudta ezt, és nekünk sem szabad elfeledkeznünk róla.

Jézus tudta, hogy lelkükben buzgók, de testük erőtelen. Bizonyos értelemben ez nem olyan álom volt, melyben elfeledkeztek Jézusról. Olyan álom volt, mely által annyira azonosultak Vele, hogy nem tudták elviselni a feszültséget. Ezért aludtak.

Amikor Jézus harmadszor is egyedül tért vissza előbbi helyére, ismét kiáltott az Atyához: „Atyám, ha lehetséges, vedd el tőlem ezt a poharat, de azt szeretném, hogy ne az én akaratom teljesüljön, hanem a Tied.”

Abban az órában a természet volt Jézus egyedüli társa. Az olajfák sírta, patakokban csorgott le leveleiken a harmat. A ciprusok meghajlottak együttérzésük jeléül, az éj csendjét pedig a Megváltó fájdalomkiáltásai szakították meg. Jézus az utolsó pillanatig harcolt, látszólag egyedül, magára hagyatva. Soha nem hasonlíthatjuk egyetlen tapasztalatunkat sem ahhoz, amin Jézus a Gecsemáné kertben átment. Soha nem leszünk olyan állapotban, mint Jézus volt azon az éjszakán. Soha. Soha nem fogják kérni tőlünk, hogy az egész világ bűnét magunkra vegyük. De akkor, amikor Jézus harcolt, sírt és imádkozott, majd végül elragadta a halál, az egész kép megváltozott.

Gábiel, aki Lucifer helyét foglalta el, és aki Isten jelenlétében állt, előre-hátra járkált, időnként az Atyára nézett, majd a kertre. Egyszer csak Isten jelt adott Gábielnek. Akkor az angyal természetfölötti sebességgel szelte át a kilométerek milliárdjait kevesebb, mint három perc alatt. Mintha hallanám a mennyei seregek biztatását: „Menj, Gábiel!” És Gábiel ment. A világegyetem sebességével. Jézus mellé állt, felemelte a Megváltó fejét a porból. Fejét Jézus vállára hajtotta. Tekintetét a meg-

nyílt menny felé irányította, ahonnan ő érkezett. Azért volt ott, hogy emlékeztesse Jézust az Atya szeretetére.

Gábrriel angyal beszélt Jézusnak azokról a drága lelkekről, akik áldozata eredményeképpen örök üdvösséget nyernek. Biztosította Őt arról, hogy az Atya nagyobb és erősebb Sátánnál, és ennek a földnek a királyságai megnyeretnek a Magasságos szentjeinek. Azt is elmondta, hogy megéri meghozni azt a szörnyű, de örökérvényű áldozatot azokért, akik majd egy egész örökkévalóságban át Vele lesznek a mennyben.

Jézus felállt. Felemelt fejével lépett ki a kertből, hogy találkozzon a tömeggel. Attól a pillanattól kezdve egészen a keresztségig emelt fővel, királyként járt. Amikor a Kálvária felé lökdöstedék, lelkében természetfölötti erőt és békességet érzett. Hittel elfogadta az Atya szeretetét és erejét. A kereszten egyedül érezte magát, és felkiáltott: „Miért hagytál el engemet?“, mégsem volt egyedül. Végül bizakodva mondta: „Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet.” (Lk 23:46)

Örölsz Jézus élettörténetének? Boldog vagy, amikor látod, mi mindenben ment keresztül? Örömsz, hogy te lehetsz egyike azoknak, akik Általa örök üdvösséget nyernek? Miért ne köszönnéd meg Neki ma az Ő csodálatos szeretetét?

Megbeszélendő kérdések:

1. Mire támaszkodott Jézus amikor egyedül és elhagyatottnak érezte magát?
2. Miért választotta a Megváltó, hogy megteszi mindezt világunk megmentésére?
3. Milyen tanulságot vonhatunk le Megváltónk Gecsemáné-kerti győzelméből?
4. Beszélj ma valakinek a Gecsemáné-kertben történekről.

Hogyan bánt Jézus a kitalizottakkal

Ez a megbontott háztetön keresztül leengedett ember története. Ezzel kezdődik Márk evangéliumának 2. fejezete:

„Napok múlva pedig ismét beméne Kapernaumba, és meghallák, hogy otthon van. És azonnal sokan összegyülekezének, annyira, hogy még az ajtó elébe sem fértek; és hirdeté nekik az igét. És jövének hozzá egy gutaütöttet hozva, akit négyen emelnek vala. És mivel a sokaság miatt nem férközhettek azzal ő hozzá, megbonták ama háznak fedelét, ahol Ő vala, és rést törvén, leereszték a nyoszolyát, amelyben a gutaütött feküdt. Jézus pedig azoknak hitét látván, monda a gutaütöttnek: Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid. Valának pedig ott némely írástudók, akik ott ülnek vala, szívökben így okoskodván: Mi dolog, hogy ez ilyen káromlásokat szól? Ki bocsáthatja meg a bűnöket, hanemha egyedül az Isten? És Jézus azonnal észreuvé az ő lelkével, hogy azok magukban így okoskodnak, és monda nekik: Miért gondoljátok ezeket a ti szívetekben? Mi könnyebb, azt mondanom-é a gutaütöttnek: Megbocsáttattak néked a te bűneid, vagy ezt mondanom: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj? Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma e földön a bűnöket megbocsátani, monda a gutaütöttnek: Mondom néked, kelj föl, vedd fel a te nyoszolyádat, és eredj haza. Az pedig azonnal fölkele és felvévén nyoszolyáját, kiméne mindenkinek láttára; úgy hogy

mindenki elálmélkodék, és dicsőíté az Istent, ezt mondván: Soha sem láttunk ilyet!”

Ki a történet főszereplője? Szeretném hangsúlyozni, hogy nem volt a társadalom kimagasló alakja. Gyakorlatilag egy „senki” volt. Béna, mozgásképtelen. Zárkózott, visszahúzódó, nem érezte jelenlétét a városban, ez biztos. Sőt, mindemellett még kítaszított, számkivetett is volt. Minden szenvedő, lesújtott és beteg ember nagy bűnösnek minősült, bűnöző bűnösnek! Ebben az esetben a vád valóban igaznak bizonyult. Időnként Jézus kijelentette, hogy a betegség vagy a szenvedés nincs összefüggésben a személy vétkeivel, bűnösségével. A János evangéliuma 9. fejezetében megjelenő vakról is ezt mondta. A tanítványok megkérdezték: „Mester, ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei, hogy vakon született?” „Felele Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei.” Ennek ellenére, a vakon születettet nagy bűnösnek tartották, csak azért, mert történetesen vak volt.

Ennek a történetnek a szereplőjét nemcsak bűnösnek tartották, hanem valóban az is volt. Biztos, hogy szenvedése bűnös életmódjának következtében alakult ki, és számos bibliamagyarázó szerint ez egyféle társadalmi betegség volt. Tehát, kítaszított volt. Barátai egyenként elmaradtak tőle, kivéve bűnöző barátait. Azt gondolom, jogosan feltételezhetjük, hogy azok, akik Jézushoz vitték, hozzá hasonlóak lehettek. Ez az ember tudta, mit jelent a lelkiismeretfurdalás, tudta, mit jelent elméje legtávolabbi zugába száműzni maró, fájó lelkiismereti kérdéseit. Tapasztalatból, nem csak megfigyelés által ismerte a bűn gonoszságát. Tudta, milyen számkivetettnek lenni. Ismerte a büntudatot, tudta, miként használja fel az ördög ezt az érzést az ember összezúzására. Szerette a bűnt, de ugyanakkor undorodott tőle. Ismerte a nyughatatlan, kielégítetlen vágyakat és kívánságokat, azt a köteléket, amelyből hasztalan próbált kiszabadulni. Tudta, hogy szándékai sem helyesek. *Miért* kereste a segítséget?

Felfedezték-e valaha saját életetekben, hogy valamilyen szerencsétlenség, szenvedés vagy szomorúság alkalmával a gonosz azzal a gondolattal kínozott, hogy saját, önző érdekeitek miatt fordultatok abban a pillanatban Istenhez? Ezt nevezzük a kétségbeesés teológiájának, amikor valaki csak a szükség idején keresi Istent.

Látjuk tehát, hogy ez az ember Jézushoz fordult. Valószínűleg ez volt addigi életének egyetlen helyes döntése. Más megoldásokat is kipróbált, de minden alkalommal csalódott. Valószínűleg már a sír szélén állt, mert betegsége már nagyon előrehaladott stádiumban volt. Orvosokat is felkeresett, de azok nyíltan kimondták, hogy gyógyíthatatlan. A farizeusoknál és az egyházi vezetőknél is volt, de ott sem járt sikerrel. Kimondták felette, hogy helyzete reménytelen, ő egy nagy bűnös, akit Isten és ember egyaránt kiteszített. Barátai is elhagyták. Az utolsó próbálkozásuk volt, hogy leengedjék a tetőn, és ez élete legcsodálatosabb lépésének bizonyult.

Nagy tömeg vette körül Jézust. Kapernaum abban az időben nagy város volt. Ha valaki ma meglátogatja ezt a helyet, meglehetősen kihaltnak és csendesnek találhatja, csak a turisták, villogó kameráikkal népesítik be az utcákat. A Galileai tenger partján azonban még láthatóak az egykori épületek romjai. Felismerhető Péter egykori házának maradványa, ahol ez a jelenet lejátszódott.

Miután Jézus megtisztította a templomot, elhagyta Júdeát és Galileában folytatta szolgálatát. Már felszabadított egy ördögöset, pontosan a zsinagógában. Ennek híre elterjedt a városban, még azok füléhez is eljutott, akik egyébként nem jártak templomba. Ez az ember is megtudta. Péter anyósa is meggyógyult, és később, aznap este, naplemente előtt Jézus nagy tömeget gyógyított meg, mielőtt visszavonult a dombokra imádkozni. Valami más is történt, amit Elizeus ideje óta nem tapasztaltak. Egy leprás megtisztult. Amint ennek híre futótűzként terjedt a városban, a tömeg annyira felduzzadt, hogy Jézusnak egy elhagyott helyre kellett visszavonulnia Kapernaumból, hogy végre pihenhessen egy keveset. Most Jézus újra Kapernaumban tartózkodott, Péter házában. A helyiségbe olyan sokan zsúfolódtak be, hogy kintről képtelenség volt bárkinek is Jézus közelébe kerülnie. Azonban ennek az embernek az az ötlete támadt, hogy barátai vigyék fel őt a tetőre, bontsák meg a födémét és engedjék le a gerendák között. Ez bárki másnak megszegyenítő lett volna. El tudjátok képzelni, mit jelent kitenni magad a gúnyolódó tömeg könyörületességének? Mindenki őt bámulta, amint lassan leeresztették. Ő azonban már szinte haldoklott. Utolsó erejével próbált az életbe kapaszkodni. Amikor valaki a sír szélén áll, akkor már semmi

nem számít. Körülállták az emberek: a buzgók, az áhítatosak, a hitetlenek, a kíváncsiak. Ott volt Jeruzsálemből is a kémek csapata, a farizeusok és a sadduceusok, akik már készen álltak Jézus életére törni.

Magunk elé képzelhetjük a ház körül nyüzsgő csődületet. Voltak, akik már nem fértek be, és az ablakokhoz állva próbálták hallgatni, mi történik odabenn, mások az ajtókat is elállták. A tető megbontásának pillanatában azonban hirtelen mindenki elhallgatott, és szinte érezhetővé vált a levegőben a feszültség, miközben a béna embert leeresztették, pontosan Jézus elé.

A történet szerint Jézus látta hitüket. Ne tévesszük szem elől, hogy a beteget hordozó másik négy ember hite is lényeges része a történetnek. Nem ismerjük nevüket. Nem énekelünk róluk, nem meséljük élettörténetüket, de ők voltak azok, akik a hit karjain Jézus elé hozták a beteget. És ekkor hangzottak el a szavak, melyek ennek az embernek kiteljesítették az életét: „Fiam”. Fiam? Vagyis a világmindenség Istene fiának nevez egy ilyen embert? Hol van az igazság Istene, akiről annyit hallottunk? Hol van az az Isten, aki listát vezet, és kétszer is leellenőrzi, hány embert zárhat ki a mennyből? *Isten* maga fiának nevezte ezzel a kétes múlttal rendelkező személyt? Igen. Valóban Isten szólt. Isten mondta azt: „Fiam”. Máté evangélista lejegyzett egy olyan részletet, amelyet Márk kihagyott a történetből: „Bízzál”. (Máté 9:2) Szeretem ezt a mondatot. Lehet, hogy ma is szüksége van valakinek a bizalomra? Lehetséges, hogy letaglózott a bűntudat, a lelkiismeretfurdalás és a vétkek? Van-e valaki ma, aki ezt a történetet olvasva nemcsak egy történelemleckét lát, hanem önmagát helyettesítheti a képbe?

Vannak napjainkban is olyanok, akik a nyüzsgő tömeget jelképezik? A kíváncsiakat, a buzgókat, a lelkeseket, a hitetleneket? Olyanok is vannak, akik a lebénult embert jelképezhetik? Ha igen, Jézus szavai ma is érvényesek: „Bízzál fiam! Megbocsáttattak néked a te bűneid.” Jézus tudta, hogy ennek az embernek a leghőbb vágya volt megbékélni Istennel. Azt is tudta, hogy ez a többi áldást is magával vonja. Ezért mondta: „Megbocsáttattak néked a te bűneid.” Ez az ember annyira aggodott Istennel való megbékélése miatt, hogy mindegy volt neki, élet vagy halál, csak bocsánatot nyerjen bűneire. A többit boldogan helyezte Isten kezébe.

Egyetemi éveim alatt volt egy barátom. Csendes, visszahúzódó, a többieknél kicsit idősebb fiatalember. Egyetemi tanulmányai előtt szakasztisztaként szolgált Koreában a Tengerészethél. Egy éjjel, a sötétség leple alatt, amikor csak a csillagok szolgáltattak némi világosságot, elindultak, hogy elfoglaljanak egy hegyet a Szövetségeseknek. Úgy tudták, hogy az előttük magasodó domboldal tiszta, azonban valaki gondatlanul, hanyagul ellenőrizte le, és egy kommunista tüzér rejtőzködött még a bozótban. Amint elindultak felfelé a hegyen, az hirtelen tüzet nyitott rájuk. A tüzér végigsöpört az első soron, majd fegyverét magasabbra emelve a másik irányból is támadott. Nagyon hozzáértően tüzelt. Barátom, osztaga élén, tudta, hogy nincs sok ideje hátra. Hallotta embereinek nyögését, haláltusáját. Ő azonban keresztény otthonban nevelkedett. Tudott Jézusról, második eljövételéről, a mennyről, az örökkévalóságról. Addig mindennek hátat fordított. Most azonban, habár hibás indítékból, felnézett az égre és így fohászzkodott: „Isten, nincs sok időm hátra. Nem kérem, hogy mentsd meg az életem. Nem érdelek meg semmit. Arra kérek, segíts, hogy az igazak feltámadásában részesüljek.” Csak ez az egy dolog érdekelte: megbékélés Istennel. A többi már mindegy volt.

Csodálatos módon azonban sértetlenül tért vissza arról a dombról. Ezek után beiratkozott a lelkészképző főiskolába, és lelkészként tért vissza a hadseregbe, hogy segítsen a hozzá hasonlókon. Miért tette ezt? Azért, mert Isten megjutalmazta, nemcsak megbocsátással, békével és az örökkévalóság reményével, hanem teljes élettel itt és most. Amikor ez megtörténik veled, másoknak is el kell mondanod!

Ez a lebévult ember tehát visszaült heverőjére vagy matracára, és egyszerűen csak örvendezett a jó hírek: „Fiam, megbocsátattak néked a te bűneid.” Arca felderült, szemei csillogtak, egész testében változást érzett. Nem tudjuk, milyen pontban olvad egybe a megbocsátás a gyógyulással, de ő új emberré vált. Ott feküdt boldogan, derűsen.

Azonban mindig van valaki, aki szereti elrontani mások örömét. Az egyházi vezetők sötét gondolatokat forraltak. Jézus ismerte gondolataikat, testbeszédüket. Így szólt hozzájuk: „Mi könnyebb, azt mondanom-é a gutaütötteknek: Megbocsátattak néked a te bűneid, vagy ezt mondanom: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj? Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma e földön a bűnököt megbo-

csátani, monda a gutaütöttnek: Mondom néked, kelj föl, vedd fel a te nyoszolyádat, és eredj haza.” (Mk 2:9-11)

Könnyű vagy nehéz volt a bénának engedelmeskedni Jézusnak? Kezdetben, amikor a Teremtő szolt, még a por is figyelte szavait. Parancsára világok születtek. Könnyű lett volna ennek embernek továbbra is a heverőjén maradni? Néha megfeneklünk annál a gondolatnál, hogy mi lett volna, ha a béna nem hiszi el Jézus szavait. Mi lett volna, ha elkezd elemezni, hogy mit kapott előbb, a hitet vagy izmainak erejét. Erre azonban egyáltalán nem volt ideje.

Javaslom, hogy amikor az életadó jelenlétében vagyunk és halljuk felállásra készítő parancsát, azonnal vegyük fel nyoszolyánkat és járjunk. Csak ezt tegyük, semmi más! Ne álljunk meg érvelni, értekezni. Álljunk fel azonnal Isten teremtő szavának mindenható jelenlétében.

A béna azonnal talpra ugrott. Felvette ágyát. És figyeljük meg: most már nem senki. Most valaki! Nem a tetőn keresztül kell távoznia! Korábban nem volt hely, most azonban a tömeg azonnal utat nyitott neki. Ágyát felvéve ment ki az ajtón és hazafelé indult. Arcáról sugárzott az épp átélt csoda ámulata. Nincs tudomásunk arról, hogy felesége és gyerekei elkísérték-e az napi útjára. Valószínűleg sokszor látták már elmenni otthonról, orvosokhoz, csodatevőkhöz, vagy a legújabb sarlatánhoz. Biztos azt is látták, amint ezekről az alkalmakról legyőzöten, lassan lépegetett hazafelé. Így inkább otthon maradtak. Most az ablak csukott zsalui vagy a ház előtt húzódo terasz korlátja mögöl kémlelnek ki az utcára. Nem hisznek a szemüknek. Alig hasonlít apára, de mégis ő az! Szalad, ugrál, alig bírja magában tartani izgatottságát. Új élete van. Találkozott a Megváltóval. Köré gyűlnek, ő pedig mindent aprólékosan elmesél. Felesége és gyermekei most már örömmel adják át életüket az Úr Jézus Krisztusnak.

Miért tette ezt Jézus? Miért gyógyította az embereket? Azért, mert mindannyiukat biztosítani akarta arról, hogy van ereje a földön a bűnök megbocsátására. Jézus a legjobb barátainak fogadta a földön a bűnösöket, és neki ma is ugyanilyen ereje van. Ma is elfogad és megbocsát. Meghívlak, csatlakozzunk a szegény, lebénult emberhez, aki bebizonyította, hogy nem számít, kik vagyunk, hol voltunk vagy mit tettünk, Jézus elfogad bennünket, amikor megkeressük Őt. Még részesülhetünk

megbocsátásában. Ez új tavaszt hozhat életünkbe, új testet és új lelket, mert Isten nemcsak megbocsátó erővel rendelkezik, hanem meggyógyít, átformál és felruház képességekkel, hogy járassunk új életünkben. Mindez pedig Jézus jelenlétében történik.

Mennyire hálásak lehetünk ma, hogy ott lehetünk Jézus jelenlétében, és Ő megígérte, hogy elfogad bennünket, megbocsát nekünk és megtisztítja életünket.

A zsoltáros így fejezte ki ezeket a gondolatokat: „Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét. Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről. Aki megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet. Aki megváltja életedet a koporsótól; kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged.” (Zsolt 103:1-4)

Megbeszélendő kérdések:

1. A Jézushoz vitt bénához hasonlóan, mi lehet sokszor a betegek legnagyobb szükséglete? Hogyan lehet ezt betölteni?
2. Napjainkban kik a társadalom kítaszítottjai? Kik a gyülekezet kítaszítottjai? Mit tehetünk értük?
3. Hogyan követhetjük ma a gyakorlatban a béna négy barátjának példáját?
4. Keress ma egy társadalomtól kítaszított embert, és próbálj segíteni rajta.

Hogyan bánt Jézus a megtört szívűekkel

Voltatok valaha egy jó temetésen? Szerintetek a „jó” lehet-e egyáltalán egy temetés megfelelő jelzője? Tartsuk észben ezt a megfogalmazási lehetőséget, mivel a következőkben három olyan bibliai esetet vizsgálunk meg, amikor Jézus a halállal nézett szembe. Azért választottuk ezeket, hogy megfigyeljük, hogyan bánt Jézus a megtört szívűekkel. Az első esetről Lukács evangéliumának 7. fejezetében olvashatunk, a 11. verssel kezdődően: „És lőn másnap, hogy méne Nain nevű városba; és az ő tanítványai sokan menének ő vele, és nagy sokaság. Mikor pedig a város kapujához közelített, ímé egy halottat hoznak vala ki, egyetlenegy fiát az anyjának, és az özvegy asszony vala; és a városból nagy sokaság volt ő vele. És látván őt az Úr, megkönyörüle rajta, és monda néki: Ne sírj. És oda menvén, illeté a koporsót; a vivők pedig megállának. És monda: Ifjú, néked mondom, kelj föl! És felüle a megholt, és kezde szólni; és adá őt az ő anyjának. És elfogá mind azokat a félelem, és dicsőíték az Istent, mondván: Nagy próféta támadt mi köztünk; és: Az Isten megtekintette az ő népét.” (11-16. versek)

Nem volt ez egy jó temetés? Nekem tetszik! Nem kezdődött valami jól, azonban egy Nain városába menő diadalmenettel zárult. Próbáljuk meg összerakni az eseményeket. Nain városa Kapernaumtól mintegy 20-25 mérföldre, a Galileai tenger partján helyezkedett el, Názáret-től alig 5 mérföldre. Abban az időben nem használtak zárt koporsókat.

A halottat vászonba csavarták, és egyféle fonott saroglyára fektették. Ha az illető család szegény volt, akkor is legkevesebb két furulyást és egy siratót fogadtak. Ha a család jómódú volt, akkor a furulyások és a siratók nagyszámú csapata kísérte a gyászolókat. Ezt az özvegyet egyértelműen szerette a város népe, mert majdnem mindenki részt vett a temetési menetben. Amint elhagyták a várost, találkoztak egy másik, nagyobb menettel, a Jézust követő tömeggel. Képzeljük magunk elé ezt a két nagy csoportot, amint összetalálkoznak a szűk utcán Nain városának kijáratánál. Jézusnak a megtört szívűekkel szemben tanúsított bánásmódjával kapcsolatban figyeljük meg először az özvegyhez intézett szavait: „Ne sírj!” Furcsa szavak ebben a helyzetben. Az emberek sírni szoktak a temetéseken. Tévedés sírni egy temetésen? Nem. Jézus maga is sírt Lázár sírjánál. Mit akart akkor mondani? Azt, hogy sajnálta. Szívét érintette az asszony gyásza. Megszánta. „Ne sírj!” Tudta, hogy nincs miért sírni, mert tudta, mit fog tenni ebben az esetben. Ezek után pedig valami egészen szokatlan dolgot cselekedett. Odalépett a ravatalhoz és megérintette azt. Erre egyetlen zsidó sem gondolt és nem is vállalkozott volna. A kopersóvívők mozdulatlanul álltak, a siratók elhallgattak. Érezzük a feszültséget? A ravatal köré összegyűlt tömeg, a remény ellenében, reménykedve. Volt ott valaki, aki elűzte a betegségeket és legyőzte az ördögöket. Vajon a halálon is van ereje? Jézus tisztán, világosan, határozottan szólt: „Ifjú, néked mondom, kelj föl!” A hang eljutott a halott füléig. A fiatalember felnyitotta szemét. Jézus kézen fogta és felemelte. Pillantása édesanyjára esett, és hosszú örömteli ölelésbe fonódtak.

A tömeg mintegy megbabonázva figyelt. Csendben, áhítatos tisztelettel álltak egy darabig Isten jelenlétében, majd elkezdték dicsérni az Urat. Szerettél volna ott lenni? Milyen jó temetés volt!

A második tapasztalatot Márk evangéliumának 5. fejezetében olvashatjuk, ez alkalommal egy kislányról van szó. Amikor egy tizenkét éves kislány hal meg, az valahogy más, mint amikor valaki már élt 30-40 évet.

Kezdjük hát a tanulmányozást Mk 5:22. versével: „És ímé, eljőve a zsinagóga fők egyike, névszerint Jairus, és meglátván őt, lábaihoz esék, és igen kéré őt, mondván: Az én leánykám halálán van; jer, vesd reá kezedet,

hogy meggyógyuljon és éljen. El is méne vele, és követé őt nagy sokaság, és összeszorítják vala őt.” (22-24)

Amikor Jézus elindult ezzel a főemberrel annak háza felé, érdekes esemény szakította meg útjukat. Egy beteg asszony érintette Jézus ruhájának szegélyét és meggyógyult. Jézus azonnal megállt, hogy szót váltson vele és megdicsérte hitét. A kezdeti történet a 35. verssel folytatódik. „Mikor még beszél vala, odajövének a zsinagóga fejétől, mondván: Leányod meghalt; mit fárasztod tovább a Mestert?”

Ne hagyjuk figyelmen kívül ezen szavak jelentőségét. Szerintetek fárasztó volt Jézusnak feltámasztani valakit a halálból? Gondoljátok, hogy az életadónak, Aki kezdetben mindent megteremtett, és Aki fenntartja szívünk dobogását, nagy dolog volt elmenni Jairus házához? A küldönc azonban ezeket a szavakat használta: „Mit fárasztod tovább a Mestert?” Képzeljük csak magunkat Jézus helyébe. Éppen kilépett a Magasságos fogadószobájából. Atyja biztosította arról, hogy dolgozni fog általa, hogy a menny és a föld minden erejét a rendelkezésére bocsátja. Csak ki kell mondania a szót, és a kislány életre kel. Nagy dolog volt odamenni és felkelteni? Nem! Ehelyett inkább távolmaradni lett volna nagy dolog!

Visszaemlékszem egy kisiskolás fiú temetésére. Minden osztálytársa tudta, hogy meg fog halni. Az egyetlen kérdés csak az volt, hogy mikor következik ez be. Egy napon Hank valóban elhunyt, és megtartottuk a temetést ott, a helyi kápolnában. Minden fiú és lány eljött az iskolából, és egyenként elbúcsúztak tőle. Amint ott álltam és szemléltem ezt a jelenetet, elképzelttem, milyen lett volna a kép, ha mindez Jézus földi munkásságának idejében történik. Ó, mennyire vágytam arra, hogy előrelépjén az ösvényen, odamenjen Hankhez, kézen fogja őt és felébressze.

Jézus felhívhatta volna a figyelmet önmagára, azonban annyira vágyott megdicsőíteni Atyját, hogy belépett a halottas házba, életre hívta a gyermeket, majd távozott. Tulajdonképpen megparancsolta a jelenlevőknek, hogy senkinek ne mondják el az esetet. (lásd: 43. vers)

Ha mi ehhez hasonló tetteket valósíthatnánk meg, először megbizonyosodnánk arról, hogy mindenki tudomást szerzett róla. Ezért nem tehetünk ilyet. A legtöbbünkre nem lehet rábízni az isteni erőt, mert az

elpusztítana bennünket. Tehát, a hírnök azt javasolta, hogy ne fárasszák tovább a Mestert. Azonban ezt meghallva Jézus azonnal válaszolt Jairusnak: „Ne félj, csak higgy.” (36. vers)

Így bánt Jézus a megtört szívűekkel. Vigasztaló és bátorító szavakat szólt hozzájuk. „És senkinek sem engedé, hogy vele menjen, csak Péternek és Jakabnak és Jánosnak, a Jakab testvérének. És méne a zsinagóga fejének házához, és látá a zűrzavart, a sok síránczóót és jajgatót. És bemenvén, monda nékik: Mit zavarogtok és sírtok? A gyermek nem halt meg, hanem alszik.” (37-39. versek)

Ne feledjük, hogy amit mi halálnak nevezünk, azt Jézus alvásnak mondta. „És nevetik vala őt.” (40. vers) A furulyások, a fizetett siratók, a szomszédok és a barátok kinevették Jézust. Látták, hogy a gyermek mozdulatlanul, kinyújtóztatva fekszik az ágyon. „Ne próbáld azt magyarázni nekünk, hogy nem halt meg” – mondták. „Ő pedig kiküldvén valamennyit, maga mellé vevé a gyermeknek atyját és anyját és a vele levőket, és beméne oda, ahol a gyermek fekszik vala. És megfogván a gyermeknek kezét, monda néki: Talitha, kúmi; ami megmagyarázva azt teszi: Leányka, néked mondom, kelj föl.” (40-41. versek)

Abban a pillanatban remegés járta át a tudatlanság állapotát. Az élet újra működésbe lépett. Az ajkak mosolyra görbültek, a szemek tágra nyíltak, mint amikor álomból ébrednek, és a kislány ámulva nézett az őt körülvevő csodálkozó csoportra. Feltámadt és szülei örömmel szorították karjaikba, miközben sírtak a boldogságtól. Elképzelitek a jelenetet? Aki így vigasztalta a megtört szívűeket, megígérte, hogy visszatér. Ő ma is ugyanazzal az erővel rendelkezik az ellenség és annak rabláncai felett. Neki ma is van ereje feltámasztani a halottakat és vigasztalni a gyászolókat.

Jézus harmadik találkozása a halállal Mária, Márta és Lázár történetében olvasható János evangéliumának 11. fejezetében. Jézus szerette meglátogatni barátait otthonukban. Ahányszor Betániában járt, mindig volt ideje felkeresni őket. Amikor azonban Lázár megbetegedett, Jézus nem tartózkodott a városban. A fiatalembert hirtelen szörnyű betegség sújtotta. Az orvos már az első perctől kezdve komoly arckifejezéssel vizsgálta. Nem voltak jó kilátásai. Mária és Márta tehát üzenetet küldött

Jézusnak. Nem volt könnyű megtalálni Őt, de végül sikerült. Amikor pedig végre elmondták neki a történeteket Jézus így válaszolt: „Ez a betegség nem halálos.” (11. vers)

A hírvivő visszatért Betániába, és elmondta a jó hírt: „Jézus azt mondta, hogy Lázár betegsége nem halálos.” A nővérek azonnal berohantak Lázár szobájába, és egymás szavába vágva mondták: „Lázár, nem kell aggódnod. Jézus üzent. Nem fogsz meghalni.” „Valóban?” „Igen. Ezt üzenté a hírnöktől. Nem halsz meg!” „Pedig úgy érzem!”

Lázár tovább reménykedett, de állapota egyre rosszabbodott. Végül kómába esett és meghalt. Mária és Márta valószínűleg nehezen fogadta el a történeteket. Micsoda hitpróba volt ez számukra! Jézus ekközben így szólt tanítványaihoz: „Lázár, a mi barátunk, elaludt.” (11. vers) „Elaludt?” „Igen.” A tanítványok ekkor már meglehetősen nyugtalanok voltak, mert hallották Jeruzsálemben, hogy néhányan megpróbálnak Jézus életére törni. Összeesküvést terveztek ellene, és a tanítványok féltek, hogy ha visszamennek Vele, akkor ők is veszélybe kerülnek. Saját bőrüket mentve mondták: „Inkább ne menjünk vissza oda. Ha Lázár elaludt ezután a nagy betegség után, az jó jel. Hagyjuk aludni. Szüksége van a pihenésre.” (lásd: 8-12. versek) Jézus azonban így válaszolt: „Elmegyek, hogy felköltsem őt.” „Ó ne, ne tedd!” Végül, Jézus hangsúlyozottan kijelentette a tényt, azokkal a szavakkal, ahogy mi is mondanánk.

Ne tévesszük szem elől ezt a történetet. Jézus nem kedvelte a halál kifejezést. Nem nevezte azt halálnak, de itt végül elmondta nekik: „Lázár megholt.” Ő inkább álomnak nevezte ezt az állapotot, és én is jobban szeretem ezt a megnevezést. Azért, mert amikor valaki alszik, az nem rossz dolog. Amikor valaki alszik, akkor fel is ébred. (lásd: 14. vers)

Amikor tudjuk valamelyik hívő szeretetünkről, hogy nincs sok ideje hátra, mondhatjuk együtt Jézussal: „Ez a betegség nem halálos!” – mivel a hívőknek a halál csekélység. A gyászt öröm válthatja fel, ha az illető Jézusban hunyt el. Ne keseregjünk úgy, mint akiknek nincs reménye, hiszen tudjuk, hogy akik Jézusban haltak meg, azok nemsokára felébrednek. Ha túltekintünk a mán, a gyász pillanatai elvesztik fullánkjukat. Nézzünk előre, arra a pillanatra, amikor Jézus eljön, hogy felébressze az alvókat. Itt, Lázár történetébe beékelve található Jézus híres, csodálatos

kinyilatkoztatása önmagáról: „Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él; És aki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-é ezt?” (25-26. versek)

Feltehetem én is ma ugyanezt a kérdést? Jézus azt mondta, hogy aki Őbenne hisz, soha nem hal meg. Hiszed ma ezt? Akik ezt hiszik, azok számára lehetséges a jó temetés, habár sírnak. Gyakran sírunk, amikor el kell búcsúznunk valakitől, még akkor is, ha egy barátunk hosszabb utazásra indul. Szabad sírni. Azonban ne úgy sírjunk, mint akiknek nincs reménye. (lásd: 1Thessz 4:13)

Jézus tehát elment a temetőbe Máriával és Mártával, a tömeg pedig követte őket. Odalépett a bezárt sírbolt bejáratához és így szólt: „Vegyétek el a követ.” Ennek hallatán még Márta is hátrahőkölt. „Nem, nem. Túl messzire mentél.” Jézus azt mondta, hogy Lázár alszik. Azonban amikor a követ elhengerítették, már négy napja aludt. Ez alkalommal senki nem kérdőjelezte meg, hogy halott volt-e vagy sem. Azonban szó nélkül elhengerítették a követ, és lélegzetviesszafojtva figyeltek, miközben Jézus egyszerű imát mondott, majd megparancsolta: „Lázár, jöjj ki!” (43. vers)

Egyesek úgy vélik, hogy ha nem nevezte volna néven Lázárt, akkor a temető minden halottja feltámadt volna. Lehet, hogy így van. Lázár pedig kijött, és ismét együtt lehetett családjával és barátaival. Micsoda történet! Örvendezhetünk ma, hogy a halált álomnak nevezhetjük, és Jézusnak még mindig van ereje feltámasztani a halál álmából és örök életet adni. Örvendezhetünk annak, hogy még mindig van ereje a halál és a sír fölött. Miközben vigasztal gyászunkban, meghív, hogy tekintsünk előre arra a napra, amikor visszatér, és a győzelem elnyeli a halált.

Megbeszélendő kérdések:

1. Hogyan vigasztalja és bátorítja ma Krisztus a szomorúakat és a csüggedteket?
2. Nézzetek szét a gyülekezetben és a világban, hogy felfedezték, kinek van szüksége bátorításra és vigasztalásra. Töltsétek be ezen szükségleteiket.

3. A vigasztaló és bátorító szavak mellett mit tehetünk még ezekért az emberekért?
4. Mikor volt, amikor legutóbb Jézus bátorított és támogatott téged?

Hogyan bánt Jézus a szándékosan vétkezőkkel

Amikor még kisgyerek voltam, sokszor azért sírtam, mert úgy véltem, hogy a kistestvérem nagyobb szelet süteményt kapott nálam.

Ez egy régi amerikai gyermekmondóka szövege, és édesapám gyakran idézte testvéremnek és nekem gyermekkorunkban. Időnként valóban szükségem volt rá. Egyik évben, néhány kedves gyülekezeti tag adott a testvéremnek és nekem egy-egy zacskó karácsonyi édességet. Az a fajta kemény cukorka volt, amelyet órákig lehetett szopogatni. A szüleim aggódni kezdtek, mert nem szerették volna, hogy elrontsuk fogainkat és étvágyunkat. Ezért felállítottak egy szabályt. Egy darab cukorkát ehettünk naponta, a főétkezés után, nem az étkezések között. Hát, ez már túl sok volt egy ilyen hozzánk hasonló kis srácnak. És velem igenis megtörtént, hogy az étkezések között is a zacskó fenekére nyúltam. Amikor édesapám ezt megtudta, azonnal eldobta a cukorkás zacskómat. Ekkor hirtelen aggódni kezdtem testvérem egészségéért, és az ő cukorkás zacskóját a WC kagylóba hajítottam.

Miért teszünk ilyen dolgokat? Miért igyekszünk mindig mások elé törni? Ez a megnyilvánulás a legmagasabb szinten, például háború esetén, de mindennapi gyerekes játékainkban is jelen van. Mi teszi például a labdarúgást vagy más sportokat nemzeti időtöltéssé? Miért foglalkozunk mindig azzal, hogy ki lesz a nyertes, ki viszi el az első díjat, az aranyérmet? Minden a bűnnel kezdődött, nemde? Minden onnan indult, hogy Lucifer eldöntötte, ezután ő lesz a legjobb, a legnagyobb. Úgy tűnik, ez

belevésődött emberi természetünkbe. Még Jézus tanítványai is vétkek voltak ilyen tekintetben, mivel folyton a nagysággal, az elsőbbséggel foglalkoztak. Az ő tapasztalatukat szemlélve csodás példáját látjuk annak, hogy hogyan bánt Jézus a szándékosan vétkezőkkel. A szentek vétkezhetnek? Hogyan bánik Jézus a vétkező szentekkel? Lehetséges tudatosan bűnt elkövetni, megmaradni abban a bűnben, abban élni, és ezzel egy időben keresztény is maradni?

Véleményem szerint ez egy nagyon gyakorlati kérdés. Ugyanakkor a válasz rendkívül izgalmas. Alig várom, hogy bemutassam. Azonban építsük fel témánkat azokra a bibliai részekre, melyekből világosan kitűnik, hogyan bánt Jézus az ilyen emberekkel. „És elméne Kapernaumba. És odahaza megkérdezé őket: Mi felett vetekedtetek egymással az úton? De ők hallgatának, mert egymás között afelett vetekedtek vala az úton, ki a nagyobb?” (Mk 9:33,34)

Eljött az ideje, hogy Jézus megmutatkozzon Jeruzsálemben. A tanítványok biztosak voltak benne, hogy ez alkalommal országot alapít, földi királyságot. Ilyen értelemben voltak tisztázandó, befejezetlen ügyeik. Még nem tudtak választ találni arra a kérdésre, hogy melyikük legyen a tanácselnök, melyikük a miniszterelnök, ki legyen a nagyobb a királyságban. Ezen vitatkoztak a Jeruzsálemben vezető úton. Tudták azonban, hogy ez nem helyes, mivel lemaradtak Jézustól és a háta mögött beszélgettek. Tulajdonképpen ez idő alatt Jézus már elérte Kapernaum város határát. Tanítványai annyira lemaradtak, hogy nem is hallotta őket. Már majdnem nevetséges ez az egész helyzet. Ezek az emberek három évig voltak Jézus mellett. Sorozatosan és ismételten kinyilvánították Belé vetett hitüket, azon meggyőződésüket, hogy Ő valóban Isten Fia. Mégis, most megpróbálnak annyira halkán beszélni, hogy *Isten* ne hallja mondanivalójukat.

Ez egy nagyon érdekes dolgot tanít nekünk a bűnről. Nehéz Jézus jelenlétében vétkezni. Tapasztaltátok már ezt? Még a leggyengébbeknek is nehezebbé esik vétkezni egy szeretett, tisztelt személy jelenlétében. Jézustól és Istentől távol kell éreznünk magunkat ahhoz, hogy megmaradjunk a bűnben.

A tanítványok végül utolérték Jézust, és együtt mentek be Kapernaumba a szálláshelyükre. Egy nyugodt pillanatban Jézus megkérdezte

tőlük: „Miről beszélgettetek az úton?” A tanítványok zavartan kezdtek rugdosni lábukkal a port. Haboztak, a fejüket ingatták. Nem válaszoltak. A Biblia azt jegyzi fel, hogy „ők hallgatának”. Pont most kellett hallgatniuk. Amikor a szüleim megkérdezték tőlem, hogy mi történt a testvérem cukorkás zacskójával, én is hallgattam. Jézus azonban nem hagyta annyiban, és végül nagy sokára egyikük csak kimondta: „Hááát, azon tanakodtunk, hogy vajon melyikünk lesz nagyobb a te királyságodban.”

Jézus élete az alázatosság mintaképe volt. Fil 2. szerint, megüresítette önmagát. Ő, akinek mennyei seregek hódoltak, egy jászolban kezdte földi életét. Ő, aki gazdag volt és szegénnyé lett azért, hogy mi az Ő szegénysége által meggazdagodjunk, folyamatosan arra próbálta ráébreszteni a tanítványokat, hogy a valódi nagyság az alázatosságban rejlik. Ők azonban nem értették meg az üzenetet. Ezen a ponton Jézus akár azt is mondhatta volna: „Tűnjetek el a szemem elől mind a tizenketten, jöjjön más tizenkettő, akivel előlről kezdhetem!” E helyett azonban leült velük, és türelmesen újra elmagyarázta: „Ha valaki első akar lenni, legyen mindenek között utolsó és mindeneknek szolgája. És előfogni egy gyermeket, közéjük állatá azt; és ölébe vévén azt, monda nékik: Aki az ilyen gyermekek közül egyet befogad az én nevemben, engem fogad be; és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem elbocsátott.” (Mk 9:35-37)

Jézus mindig kisgyerekekkel példázta, milyen is lesz majd az Ő országa. Kedves volt tanítványaihoz. Nem ítélte el őket. Türelmesen megpróbálta újra megtanítani nekik mindazt, amire olyan nagy szükségük volt. Mindenek felett azonban továbbra is együtt volt velük, és a barátjuk maradt. Továbbra is együtt dolgoztak, együtt utaztak, hitt bennük a rájuk bízott feladatok és szolgálatok tekintetében.

Ebből a bibliai részből megtudtuk, hogy a tanítványok is vétkeztek. Mi volt a bűnük? A büszkeség. Ugyan, mondjuk, hisz mindenki van egy kis büszkeség. Erre épül világunk. Ettől lesz izgalmas és mulatságos egy „Gazdálkodj okosan!” társasjáték. A megszentelődés pedig egy élet munkája. Lehet, hogy majd, valamikor, halálunk előtt sikerül legyőznünk ezt az apróságot. Azonban, ha mélyebben tanulmányozzuk ezt a kérdést, rádöbbenünk, hogy a büszkeség az egyik legsúlyosabb vétek Isten szemében. A büszkeség sérti a legjobban Istent, mivel az annyira ellenkezik

az Ő természetével. Azon kívül pedig a büszkeség bűnével kezdődött ez az egész bűnös történelem. Tehát a tanítványok vétke nemcsak egy apró hiba vagy tévedés, hanem súlyos vétkek volt. Ők tudták, hogy ez mennyire rossz, tudták, hogy vétkesek ebben, mégis folytatták. A Jézussal töltött egész idő alatt ebben éltek. Sőt, még az utolsó vacsorán, Jézus keresztfeszítése előtt is ezzel foglalkoztak. Az én meghatározásom szerint ez szándékos vétkezést, bűnben élést, szokássá vált vétkezést, melengedett bűnt, a bűn melletti kitartást jelenti.

Ez a bibliai rész rámutat arra, hogyan bánt Jézus a szándékosan bűnben élőkkel, akik tudják, hogy vétkeznek, mégis megmaradnak abban. Valaki úgy fogalmazott, hogy valójában megtéretlenek voltak. Azonban Jézus mégis elküldte őket, hogy ördögöket űzzenek, leprásokat tisztítsanak és halottakat támasszanak fel. Megtéretlen emberek tehetnek ilyet?

Nekik mondta Jézus, amikor a hetvennel visszatértek küldetésükből: „A ti neveitek fel vannak írva a mennyben.” (Lk 10:20)

János 3:3-ban azonban azt olvassuk, hogy aki nem születik újjá, nem láthatja meg a mennyek országát. Tehát nem fogadom el, hogy a tanítványok megtéretlenek voltak. Akkor? Hogyan bánik Jézus a szándékosan vétkező tanítványokkal? Ekkor tette Mt 12:31-ben olvasható kijelentését: „Minden bűn és káromlás megbocsáttatik az embereknek.” Jó hír, nemde? Ha pedig mindenféle bűn megbocsáttatik, akkor abba beletartozik a szándékos bűn, a kitartó bűn, a szokássá vált bűn. Beletartozik a büszkeség, valamint az ahhoz hasonló súlyos vétkek megbocsátása is, a gyilkosság, a paráznaság és még sorolhatnánk. Jézus felajánlotta minden bűn megbocsátását, és továbbra is velük járt, ameddig megtanulták mindazt, amit tanítani próbált nekik. Ezek szerint könnyű lenne levonni a következtetést, hogy a vétkezés lehet, hogy nem is annyira rossz. Lehet, hogy nem is olyan nagy dolog. Lehetséges, hogy az engedelmeség nem is annyira szükséges, vagy egyáltalán nem is lehetséges. Azonban ne feledjük, mit mondott Jézus Máriának: „Én nem vádolak.”

Ez jó hír, azonban a Mester itt nem állt meg. Mit mondott még? „Eredj el és többé ne vétkezzél!” Ez is ugyanolyan jó hír. Isten szereti a bűnösöket, ez igaz. De mélységesen gyűlöli a bűnt. Ő biztosítja az erőt, hogy úrrá lehessünk a bűnön. Ő biztosítja az erőt az engedelmeséghez, a győzelemhez. Ugyanakkor Ő biztosítja a megbocsátást a gyengéknek,

a még fejlődésben levő, növekvő keresztényeknek, és továbbra is, folyamatosan velük jár. Rendelkezésünkre áll az erő, hogy elmenjünk és többé ne vétkezzünk. Azonban Jézus elfogadása és szeretete, a Vele való folyamatos kapcsolat adja meg gyakorlatilag az erőt, hogy többé ne vétkezzünk. Ezért elengedhetetlenül szükséges minden vétkező bűnösnek elfogadni Jézus jelenlétét, miközben Ő továbbra is tanít megtapasztalni a rendelkezésünkre álló erőt.

Csak az az ember tudatosítja, hogy bűnei ellenére szeretik és elfogadják, aki kinövi vétkeit. Akkor ez egyfajta engedélyt, felhatalmazást jelent? Nem! Ez a Jézussal való kapcsolat vezet a győzelemre. Ennek a bibliai történetnek az alapján levonhatjuk a következtetést, hogy akkor is lehetséges kapcsolatban maradni Istennel, ha ugyanakkor életünkben vannak megtúrt, illetve szándékosan elkövetett, ismert bűnök.

A tanítványoknak működőképes kapcsolatuk volt Istennel, ugyanakkor tudatosan vétkeztek. Igaz vagy hamis? Habár lehetséges kapcsolatban maradni Istennel és ugyanakkor szándékosan vétkezni, előbb vagy utóbb valamelyik megszűnik.

Júdás volt az eszes tanítvány. Ő megértette ezt az elvet, és úgy döntött, hogy nem mond le bűnéről, inkább szándékosan megszakítja a Jézussal való kapcsolatot. Most érkeztünk el tulajdonképpen a dédelgetett, melengetett bűnök valódi kérdéséhez. Júdás megértette, mit kell tennie a bűn legyőzésére, és tudatosan nem azt választotta. Amikor valaki lemond a Jézussal való kapcsolatról a bűn javára, akkor nagyon veszélyes terepre lép. Lehetséges, hogy ti is ismertek olyan embereket, akik nem szeretnének túlságosan vallásosak lenni, mivel félnek az életükben esetleg végbemenő változásoktól. Ez volt Júdás esete. A többi tanítvány azonban haladéktalanul, mindentől függetlenül, Jézus mellett akart maradni.

Vegyük például Jánost. Ő mindig jelen volt. Semmi nem tudta őt elszakítani Jézus mellől. Mégis három évre volt szüksége ahhoz, hogy megtanulja elfogadni a Jézus által felajánlott győzelmet. Ezen gondolatai ellenére, melyek ugyanolyan rosszak voltak, mint Júdás vétke, ő továbbra is Jézus mellett akart maradni, továbbra is Vele járt.

Évek teltek el. János az utolsó életben maradt tanítvány. A többiek mind mártírhaltak. Lehetséges, hogy barátok látogatták meg őt

Rómában. Ő pedig ilyeneket mondott nekik: „Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet az Istentől van; és mindaz, aki szeret, az Istentől született, és ismeri az Istent.” (1Jn 4:7) Barátai minden bizonnyal így válaszoltak: „János, nagyon megváltoztál.” Ő pedig csodálkozva nézett rájuk: „Ki, én?” Mindez azért, mert a valóban megváltozott emberek nem veszik észre magukon ezt. Isten kegyelme azonban elvégezte ezt a munkát János életében. Jánost addig a „mennydörgés fiaként” ismerték, most azonban így nyilatkozik: „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzám; mert meg fogjuk őt látni, amint van.” (1Jn 3:2)

Kérlek, barátom, emlékezz arra, hogy ha szeretnéd Jézust továbbra is személyes barátodnak nevezni, ha naponta imában és igetanulmányozásban keresed Őt, ha semmi nem távolíthat el mellőle, akkor csatlakozhatsz János tapasztalatához, akkor jellemed teljes mértékben átformálódik, megváltozik. Bármilyen bűnnel küzdöttél is, elhomályosul és eltűnik az Ő jelenlétében. Időnként türelmetlenekké válunk és megpróbálunk határidőt szabni növekedésünknek. Inkább ne tegyük ezt. Ez Isten feladata, a Szentlélek munkája.

A keresztyén növekedés alapelve és folyamata először a mag, majd a csira, majd a teljes kifejlett termés. A gyümölcstermés időigényes. A szeretetnek azonban megvan a saját, beépített védelmi rendszere. Minél jobban szeretünk, annál jobban elmerülünk Isten kegyelmében. Miközben növekszünk és mint a tanítványok, mi is megtanuljuk teljes mértékben szeretni Őt és bízni Benne, annál inkább hálásak leszünk ezért az üzenetért, melyből megismertük, milyen csodálatosan bánik Isten a szándékosan vétkezőkkel.

Megbeszélendő kérdések:

1. Azonosítsatok a tanítványok életében olyan bűnöket, amelyeknek nem voltak tudatában.
2. Minden bűn sértés Isten személyére nézve, mégis a Biblia szerint létezik egyfajta csoportosítása a bűnöknek. Melyek a legsúlyosabb vétkek Isten szemében?

3. A szerző szerint mi Isten javaslata lelki növekedésünket illetően? Meg vagyunk-e győződve arról, hogy Isten megváltoztathatja életünket, akár csak a tanítványokét?
4. A Szentlélek segítségével legyőzheted ma bűneidet, amelyekkel régóta küzdesz. Meg kell próbálnod!

Hogyan bánt Jézus az ördögösökkel

A kórus éppen befejezte a reggeli himnuszt. Csak a ruhák suhogása hallszott, amint lassan a helyükre mentek és leültek. A közösség apró mozgásokkal elhelyezkedett, mindenki felkészült a prédikáció meghallgatására. Sokan voltak aznap reggel, mindenki izgatottan várta a fejleményeket, mert az aznapi beszélő meglehetősen vitatott és ellentmondásos személyiség hírében állt. Nem hívták meg gyakran nyilvános előadásokra, és azt pletykálták róla, hogy egyik véleménynyilvánítása után majdnem lázadás tört ki a hallgatóság soraiban. A gyülekezet véne érthetően kissé idegesen nézett a meghívottra, és szerényen jelezte, hogy felállhat beszélni. A vendég lassan az emelvényre lépett, és éppen szólásra nyitotta a száját, amikor hirtelen kicsapódott a szentély oldalán álló hátsó ajtó, és egy ördögös viharzott be rajta. Pontosan a sorokat elválasztó középső folyosón kötött ki rángatózva és remegve, Jézus lábai előtt. Erről Lk 4:33-36-ban olvashatunk: „És a zsinagógában vala egy tisztátalan ördögi lélektől megszállt ember, aki fennhangon kiálta.” A leírás kissé humoros: „*tisztátalan* ördögi lélektől”. Végül is hány *tiszta* ördögi lélek létezhet? Azt feltételezhetjük tehát, hogy ez különösen rossz volt. Ezt mondta: „Ah, mi közünk hozzád, názáreti Jézus? Jöttél, hogy elveszíts minket? Tudom, ki vagy: az Istennek ama Szentje!” Figyeljük meg, hogy többes szám, első személyben szól: egyértelmű tehát, hogy a démon

a saját nevében és a megszállott ember nevében is szólt, azonban az utolsó mondatban elhagyta a többes számot, és csak egyes számban jelentette ki: „Ismerlek téged!”

A megszállott feltehetően nem vette észre, hogy kinek a jelenlétébe került olyan hirtelen. Az ördög azonban azonnal felismerte, kivel áll szemben. Meglehetősen ideges démon volt. Biztosan különleges kalandnak vélte, hogy aznap megzavarja az istentiszteletet, ahol Jézus, az ő Teremtője beszélt. Ideges vagy sem, de bölcs biztosan nem volt. Tudhatta volna, hogy vereséget szenved, mert minden démonnal ez történik Jézus jelenlétében. „És megdorgálá őt Jézus, mondván: Némulj meg és menj ki ez emberből! És az ördög azt a középre vetvén, kiméne belőle, és nem árta néki semmit. És támada félelem mindenekben, és egymással szólnak és beszélnek vala, mondván: Mi dolog ez, hogy nagy méltósággal és hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek és kimennek?”

A Szentírás hét olyan esetet említ, amikor Jézus szembekerült a démonokkal. Mielőtt rátérnénk a második eset megtárgyalására, három dolgot jegyezzünk meg:

1. Jézus mindig röviden érintkezett a démonokkal.
2. A démonnak azonnal el kellett hagynia áldozatát.
3. Végül pedig, ebben az esetben, nem volt köztes szereplő.

A megszállottat senki nem vitte Jézus lábai elé, senki nem kérte számára Jézus segítségét. Egyedül jött. Tulajdonképpen nem is tudott segítséget kérni, mivel amikor beszélni próbált, az ördög szólt általa. Mégis, Jézus felszabadította és megmentette.

A második esetről Mt 9:32-34. verseiben olvashatunk. „Mikor pedig azok elmentek vala, ímé egy ördögös néma embert hozának néki. És az ördögöt kiüzvén, megszólalt a néma; és a sokaság csudálkozik vala, mondván: Soha nem láttak ilyet Izráelben!”

Ebben az esetben volt közbenjáró, mivel így olvassuk: *hozának*. A beszélgetés ez alkalommal is rendkívül rövid. Azt is látjuk, hogy Jézus szavára, az ördög azonnal elhagyta áldozatát. Az emberek, akik ezt az embert Jézus elé vitték, nem tudtak segíteni rajta. Azt azonban tudták, hogy a legmegfelelőbb Jézushoz fordulni ebben a kérdésben. Ez volt a legokosabb lépés, nemde? Ha valaki ismer meggyötört, bajba jutott,

megkínzott embereket, a bibliai példát követve, vezesse őket Jézushoz. Egyedül neki van hatalma gyógyításra és helyreállításra.

A harmadik esetről szintén Máté evangéliumában olvasunk, a 12. fejezetben. „Akkor egy vak és néma ördögöst hoztak ő eléje; és meggyógyítá azt, annyira, hogy a vak és néma mind beszél, mind lát vala.” (22. vers)

A történet Jézus és a farizeusok beszélgetésével folytatódik, azonban az ördögössel való kapcsolat ebben az esetben is rövid volt, és a démon legyőzésével végződött. A vallási vezetők azzal vádolták Jézust, hogy az ördög erejével űzi ki az ördögöket. Cserébe Jézus néhány nehezen megválaszolható érvet sorolt fel nekik, és elmondott egy példázatot egy üres, kisöppört és kitakarított házról, ahol az egyetlen démon helyére egész sereg költözött. Még visszatérünk erre a kérdésre, most azonban térjünk át a negyedik esetre.

Ez az egyik legismertebb az összes közül: a felszabadított ördögösök és a disznókba költözött démonok története. Máté 8. fejezetében és Lukács 8. fejezetében is olvashatunk erről. Ez alkalommal Jézus rövid beszélgetésbe elegyedett a démonokkal. Lukács evangéliuma szerint, megkérdezte: „Mi a neved? És ő monda: Légió; mert sok ördög ment vala bele.” (30. vers) Jézus idejében a római hadsereget légiókba szervezték. Minden légióban 3000-5000 katona szolgált. Láthatóan az ördögnek meglehetősen sok szabad démonja volt, ha közülük ötezetet küldött egy vagy két személybe. Az ördögűzés egyik szokványos megközelítése szerint, minden démonnal egyenként kell beszélni és egyenként kell elűzni őket. Ha Jézus ebben az esetben ezt a módszert használta volna, akkor valószínűleg még mindig ott állna. Tehát, habár bibliai példánk van a többszörös megszállottságra, arra nincs bizonyítékunk, hogy mindenik démonnal egyenként kell beszélni. Amikor Jézus kiadta a parancsot, *mindenik* távozott. Az ördögök beköltöztek a disznókba, a disznók a tengerbe menekültek, az emberek pedig felszólították a Mestert, hogy hagyja el vidéküket, mielőtt több javukat elveszítenék.

Ebben az esetben szintén nem volt közbenjáró. A démonok újból nem ítélték meg helyesen a helyzetet, illetve nem tudtak uralkodni

magukon, és önszántukból álltak Jézus elé. Elég értelmesek voltak azonban ahhoz, hogy megkérjék Jézust: „Ha kiűzesz minket, engedd meg nekünk, hogy ama disznónyájba mehessünk!” (Mt 8:31) Biztosan tudták, mi lesz az eset végkimenetele.

Az ötödik feljegyzett esetről Mt 15: 21-28-ban olvashatunk. Ez a hívő főnőcai asszony története. Ragaszkodott ahhoz, hogy Jézus mellett maradjon, csupán az asztalról lehullott morzsákért. Az volt a gondja, hogy lányát démonok kínozták. A vele folytatott beszélgetés pedig Jézus ezen szavaival végződött: „Óh asszony, nagy a te hited! Legyen néked a te akaratod szerint. És meggyógyula az ő leánya attól a pillanattól fogva”.

Ebben az esetben volt közbenjáró, a szóban forgó áldozat pedig nem is volt jelen, úgy szabadult fel a megszállottság alól. Habár nem volt Jézus közvetlen jelenlétében, az ő szavára azonnal megtörtént a csoda.

A hatodik esetről Mk 9:14-29-ben olvashatunk. Ez egy meglehetősen hosszú történet. Jézus éppen visszatért a megdicsőülés hegyéről. Három tanítványával együtt ment el erre a különleges kirándulásra. A többi kilenc féltékeny volt, és ez idő alatt azon torzsalkodtak, hogy melyikük lesz a nagyobb az új királyságban. Ilyen állapotban próbálták kiűzni az ördögöket, de ehelyett az ördögök kerítették hatalmukba őket. Habár Jézus soha nem vallott kudarcot a szolgálatban, a tanítványok igen.

Amikor Jézus megérkezett az eset színhelyére, a fiú apja megmagyarázta Neki a helyzetet: „Ha valamit tehetsz, légy segítségül nekünk, könyörülvén rajtunk”. Jézus pedig így válaszolt: „Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek.” A fiú apja nem habozott: „Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek.”

Jézus felemelte a fiút. Ez a nagy csoda történt aznap. Amikor a tömeg széteszlott, a tanítványok természetesen megkérdezték Jézustól, hogy nekik miért nem sikerült. Jézus pedig így válaszolt nekik: „Ez a faj semmivel sem űzhető ki, csupán könyörgéssel és böjtöléssel.”

Azonban, tudomásunk szerint, Jézus, aki kiűzte a démont, nem böjtölt. Könnyen, szó szerint értelmezve azt feltételezhetjük, hogy Istent valamiképpen meghatja, ha megvonjuk magunktól a táplálékot. Ez azon-

ban nem egyeztethető össze Jézusnak azon kijelentésével, mely szerint Isten jó ajándékokkal halmozza el az Ő gyermekeit. Hiszen Isten ajándékait nem kiérdemeljük, azokat ingyen kapjuk, ajándékba.

Akkor hogyan értelmezzük Jézus szavait? Jézus az Atyjával való folytonos, megszakítás nélküli kapcsolatáról beszélt. Ő nem próbált felemelkedni egy bizonyos lelki magasságba csak ennek a csodának a megtétele céljából, csak erre az alkalomra, hanem Ő mindennap kapcsolatban volt és beszélgetett Atyjával. Számára ez a testi tápláléknál is fontosabb volt. Azon kapcsolat által az Atya ellenőrzése alatt állt, és minden pillanatban készen volt szembeszállni Sátán bármely ügködésével.

Másrészt azonban, tanítványai nem töltötték az éjszakát vagy a reggelt a Menny légkörében, mint ahogy azt Jézus tette. Ők belefeledkeztek a nagyságról, a rangról szóló vitáikba. Saját tudatos döntésük szakította el őket a menny erejétől, így saját, csekély erejükkel kellett, hogy megküzdjenek az ellenséggel. Ha valaha megpróbálunk a saját erőnkkel szembeszállni az ellenség erejével, minden kétséget kizáróan veszíteni fogunk. Ha nem rendelkezünk Jézus erejével, ostobaság akár csak megpróbálni is szembeállni az ellenséggel. Ő erősebb nálunk és minden alkalommal legyőz bennünket. Egyedül Jézus ereje elég erős Sátán legyőzéséhez. Ez az erő pedig mindenünknek a rendelkezésére áll a Vele való naponkénti kapcsolatfenntartás által.

Mi nemcsak az ördögösökkel vagyunk képtelenek foglalkozni, hanem saját életünkben sem tudjuk legyőzni az ördög kísértéseit és csapdáit. Saját erőnkéből nem nyerhetünk, hanem egyedül a menny ereje által, ha Jézushoz fordulunk és megengedjük Neki, hogy harcoljon értünk.

Végül, a hetedik említett esetről Mk 16:9-ben olvashatunk. Itt nem jegyezték fel a teljes történetet, mint a többi esetben, hanem csak utalnak egy már megtörtént eseményre. „Mikor pedig reggel, a hétnek első napján föltámadott vala, megjelenék először Mária Magdalénának, akiből hét ördögöt űzött vala ki.” Akár feltételezésekre is bocsátkozhatnánk ezen bibliaszöveg kapcsán: mondhatjuk, hogy egy alkalommal minden ördögöt kiűzött Máriából, illetve, hogy hetet űzött ki belőle, különböző alkalmakkor. Én a második magyarázat elfogadására hajlok inkább, a Mt 12. fejezetében leírt történet alapján.

Olvassuk el a 43-45. verseket: „Mikor pedig a tisztátalan lélek ki-megy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresve, és nem talál. Akkor ezt mondja: Visszatérek az én házámba, ahonnan kijöttem. És oda menvén, üresen, kisöpörve és fölékesítve találja azt. Akkor elmegy és vesz maga mellé más hét lelket, gonoszabbakat ő magánál, és bemenvén, ott lakoznak; és ennek az embernek utolsó állapotja gonoszabb lesz az elsőnél. Így lesz ezzel a gonosz nemzetséggel is.”

Mit mondott itt Jézus? A tisztátalan lélek kiűzésénél fontosabb dolog is létezik: annak távol tartása. Nemde? Mária meg kellett, hogy tanulja ezt a leckét, és eltelt egy kis idő, ameddig sikerült neki...

Lehetséges, hogy egy személy csodálatos körülmények között felszabadult a bűn alól, megmenekült az ördög uralmától, azonban ha a következőkben nem tartott fenn élő kapcsolatot Istennel, és nem lépett közösségre Vele naponta ima és igetanulmányozás által, akkor a felszabadítás önmagában nem bizonyul elegendőnek.

A bűnt nem mi pusztítjuk el. A bűn akkor tűnik el, amikor Jézus lép a helyére.

Ezen esetek alapján számos tanulságos következtetést vonhatunk le. Elsősorban, amikor Jézus kiűzi az ördögöket, Ő azonnali hatállyal teszi azt. Másodsorban, Ő minden démont egyszerre űz el, nem egyenként beszélget mindenikkel. Harmadsorban, bizonyos esetekben volt közbenjáró, más esetekben azonban nem, tehát ennek jelenléte nem elengedhetetlenül szükséges. Negyedsorban, a démonok kiűzése nem nehéz dolog!

Lk 10. fejezetében olvashatjuk, hogy amikor a hetven tanítvány visszatért, örömmel mondták, hogy még az ördögök is engednek nekik, a Jézus nevében. Ő pedig így válaszolt: „És? Nagyon sok idővel ezelőtt Sátán kiűzetett a mennyből. Ő egy legyőzött ellenség.” (Lásd: 17-20. versek)

Számunkra jó hírt jelent Jézus viselkedése az ördögösökkel szemben. Ez akkor, Palesztinában is jó hír volt, és ma, itt is az. Jézus soha nem vallott kudarcot. Jelenlétében az ördögök kegyelemért könyörögtek. Ezért az ördögösöknek nem volt mitől félniük, mert Jézus erős neve még mindig a legnagyobb hatalom a földön. Az Ő ereje által mi is felszabadulhatunk az ellenség uralma alól.

Megbeszélendő kérdések:

1. A démonok uralma a múlt valósága, vagy ma is előforduló jelenség? Milyen formában nyilatkozhat meg napjainkban?
2. Az evangéliumok több olyan esetet is bemutatnak, amikor Jézus démonokat űzött. Mit tanulhatunk abból, hogyan Jézus a démonokhoz viszonyult?
3. Milyen gyakorlati vonatkozásai vannak Jézus figyelmeztetésének az üresen maradt házra vonatkozóan?
4. Imádkozz ma a démonoktól megszállott emberekért!

Hogyan bánt Jézus a szegényekkel

Egyik barátom a fiával utazott Kaliforniában. Már órák óta vezettek a forró autópályán, amikor hirtelen meglátták az út szélén egy fagyjárust. Az apa úgy gondolta, hogy fiának most jól esne a hideg édesség, így megállt, adott a gyerekeknek 10 centet, és elküldte, hogy vegyen magának fagylaltot.

Kis idő múlva a fiú könnyes szemmel tért vissza a fagyjárustól. Még mindig nála volt a 10 cent, és elpanaszolta édesapjának, hogy az árus nem akart neki fagylaltot adni érte. Így az apa is kiszállt az autóból, odament az árushoz, és megkérdezte: „Mi a gond? Miért nem akarsz kiszolgálni a fiamat fagylalttal?” Az árus ezt válaszolta: „Nincs 9 centes ostyánk, a legolcsóbb fagyikehely 10 centbe kerül.” Ekkor jutott eszébe lelkes barátomnak, hogy az autótól az árusig vezető úton a gyerek félretette a kapott pénzből a tizedet az Úrnak, és csak kilenc centje maradt. Az apa megnyugodott, megmagyarázta az árusnak a helyzetet, és elnézést kért a félreértésért.

Ekkor megszólalt az árus: „Valóban ez volt a szándékom az 1 centtel? Istennek akartad adni? Hát, akkor elmondom, mit teszünk, fiacskám. Add mind a 10 centet Istennek, és én adok neked egy finom fagylaltot.” Megtöltötte az ostyát fagylaltgombócokkal, és mosolyogva nyújtotta át a gyerekeknek. Újból beteljesült az ígéret, mely szerint Isten megnyitja

a menny tárházait, és áldások özönét árasztja gyermekeire. Isten tiszteli azokat, akik tisztelik Őt.

Mk 12. fejezetében megfigyelhetjük, hogyan bánt Jézus a szegényekkel, a nincstelennel, azokkal, akik ennek ellenére mégis Istent helyezték az első helyre. A történet a 41. verssel kezdődik: „És leülvén Jézus a templomperselynek átellenében, nézi vala, hogy a sokaság miként vet pénzt a perselybe. Sok gazdag pedig sokat vet vala abba. És egy szegény özvegy asszony is odajövé, két fillért, azaz egy negyed pénzt vete bele.” (41-42. versek)

Jelenlegi pénzre átszámolva, a két fillér nagyon csekély összeget jelent. Még a barátom fiacskájának 10 centjéből félretett 1 cent is többet ért ennél. Ő azonban azt adta, amivel rendelkezett, és Jézus ezt látta. „Akkor előszólitván tanítványait, monda nékik: Bizony mondom néktek, hogy ez a szegény özvegy asszony többet vetett, hogynem mind a többi, akik a perselybe vetettek vala. Mert azok mindnyájan az ő fölöslegükből vetének; ez pedig az ő szegénységéből, amiye csak volt, mind beveté, az ő egész vagyonát.” (43-44. versek)

Anyagilag szegény, lélekben gazdag özvegyasszony volt. A Biblia beszél a hitben gazdagokról. Ha választanod kellene, hogy hitben vagy anyagiakban gazdag légy, melyiket választanád? Lehetséges, hogy könnyűnek véled a gyors válaszadást. De mit szeretnél valójában?

Ő egy gazdag, ugyanakkor szegény, szerencsétlen özvegy volt, és Jézus értékelte őt. Ezt az értékelést pedig minden bizonnyal ő is hallotta. Úgy tűnik, hogy annyira közel álltak egymáshoz, hogy a nő hallhatta a Jézus és tanítványai között lezajlott beszélgetést. Ez az eset Jézus életének utolsó hetében, valamikor a hét közepén történt, néhány nappal a keresztfeszítés előtt. Jézusra valószínűleg bátorítóan hatott az asszony hite. A nőre is bátorítóan hatottak Jézus szavai. Jézus gyakran használt értékelő szavakat az emberekkel kapcsolatban. Már gyermekkorában úgy ismerték, mint aki bátorító és buzdító szavakat szól. Az özvegy valószínűleg könnyű léptekkel távozott a templomból, szíve megtelt reménységgel, egy új napra elegendő bátorsággal, mivel aznap találkozott Jézussal.

Ebből a történetből levonhatunk néhány következtetést az adakozásról, az adakozás bibliai alapelvéről.

Elsősorban adakozókészségünk három tényezőtől függ: a rendelkezésünkre álló pénzüsszegtől, a birtokolt javaktól és a kereseti lehetőségeinktől. Gyakran az emberek pénze, vagy anyagi helyzete bizonyos javakban fejeződik ki. Mt 19. fejezetében Jézus azt mondta a gazdag ifjúnak: „Add el vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek” (21. vers). Szabadulj meg néhány befektetésedtől. Az adakozás bibliai mércéjét Malakiás könyvében találjuk, ahol Isten módszeréről olvashatunk. Ő azt kéri tőlünk, hogy az egésznek egy bizonyos százalékát adjuk vissza Neki. Tulajdonképpen az adakozás felmérésének ez az egyetlen helyes módja. Időnként saját magunkat csapjuk be úgy vélve, hogy több pénzt adtunk másoknál. Az özvegyasszony esetéből azonban egy másik alapelve derül fény: Isten nem az adomány összegében, hanem a megmaradt rész alapján méri fel adományunkat. Így szemlélve a kérdést, az özvegy mindenkinél többet adott, mert mindenét odaadta.

Használjunk egy szemléltetést napjainkból. Tegyük fel, hogy egy egyetemi diák megpróbálja egyedül eltartani magát, és minden hónapban sikerül keresnie 100 dollárt. A tized bibliai elve szerint 10%-ot, vagyis 10 dollárt kellene ebből félretennie az Úrnak. Ez nem adomány, hanem a becsületesség jele. Ennek tiszteletben tartása nem jelent bőkezűséget. A bibliai tanítás szerint jövedelmünk tizedrésze Istent illeti. Ha azonban az illető diák, a tized mellett további 25 centet tudna dobni a perselybe a hónap folyamán, biztosan az lenne az érzése, hogy nem adott sokat. Egy másik személy, akinek biztos munkahelye és állandó fizetése van, 2000 dollárt keres havonta, melyből 200 dollár tizedet tesz, és dob még a kosárba 5 dollárt, gyakorlatilag ugyanannyit adott, mint az előbbi diák.

Az a személy, aki 10000 dollár fizetést kap, 1000 dollár tizedet tesz, és 25 dollárt dob a kosárba, szintén ugyanannyit adott, mint a diák, aki 25 centet dobott be a kosárba. Ez mond valamit Isten igazságosságáról, nemde?

Lehetséges, hogy gyakran félreértelmezzük az özvegyasszony történetét, és azt mondjuk: „Mindenkinek az egyháznak kellene adnunk.” Nem, Jézus nem ezt akarta mondani, és nem is várja ezt el tőlünk. Nekünk is kell, hogy maradjon valami. Ábrahámnak is maradt. Ő gazdag volt, mégis értékelő szavakban részesült. A Szentírás más gazdag, va-

gyonos emberekről is beszél: Jób, Dávid, Salamon és sokan mások. Nem rossz dolog, ha van egy alapunk, melyből kiindulva több pénzt kereshetünk. Ez mindaddig nem helytelen, ameddig a növekedés, a gyarapodás nem homályosítja el a szükségérzetet, és vagyonunk nem válik hasznosabbá és fontosabbá a mennyei kincseknél. Dávid nagyon személetesen fogalmazott a 62. zsoltárban: „A vagyonban, ha nő, ne bizakodjatok.” (11. vers)

Figyeljünk meg a továbbiakban egy másik bibliai esetet, a bolond gazdag példázatát. Lk 12. fejezetében olvashatunk róla: „Egy gazdag embernek bőségesen termett a földje. Azért magában okoskodék, mondván: Mit cselekedjem? Mert nincs hová takarnom az én termésemet. És monda: Ezt cselekszem: Az én csúreimet lerontom, és nagyobbakat építek; és azokba takarom minden gabonámat és az én javaimat. És ezt mondom az én lelkemnek: Én lelkem, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve; tedd magadat kényelembe, egyél, igyál, gyönyörködjél! Monda pedig néki az Isten: Bolond, ez éjjel elkéri a te lelkedet te tőled; amiket pedig készítettél, kiéi lesznek? Így van dolga annak, aki kincset takar magának, és nem az Istenben gazdag.” (16-21. versek)

Ez a történet éles ellentétben áll a szegény özvegyasszony történetével. Ő mindenét odaadta, a gazdag ember mindenét megtartotta. Ez a különbség!

Emberi természetünk arra indít, hogy minél több pénzzel rendelkezünk, annál többet költünk. Nagy raktárakat építtetünk. Raktárakat? Hát, lehetséges, hogy nem a raktárak válnak szenvedélyünkkel, de milyen könnyű a többletet nagy házra, jobb autóra, drágább szabadságra költeni. Milyen könnyen elfeledkezünk a szegények szükségleteiről, elhanyagoljuk Isten munkáját, elfeledjük, hogy ki adott nekünk erőt a meggazdagodásra.

Mit tanulhatunk abból, ahogyan Jézus a szegényekkel bánt? Akik a világ mércéje szerint a legszegényebbek, a legalázatosabbak és a legjelentéktelenebbek, Jézus szemében nagy értékük van.

Az akkori kor mércéje szerint a nők másodrangú polgárnak számítottak. Egy asszony, aki elveszítette férjét, kétszeresen is veszteséget szenvedett, mivel a társadalomban is elveszítette a helyét. Egy szegény és ráadásul özvegy asszony a társadalom legalját jelentette.

Krisztus idejében a lelkiséget a birtokolt javakban és a megvalósításokban mérték. Még Krisztus tanítványai is csodálkoztak, amikor Ő kijelentette, hogy mennyire nehéz egy gazdagnak a mennyek országába jutni. „Kicsoda üdvözülhet tehát?” – kérdezték (lásd: Mt 19:23-25).

Akkoriban általánosan elfogadott tény volt, hogy minél gazdagabb valaki, annál rangosabbnak számít a menny és az emberek szemében. Ebből a történetből azonban azt tanulhatjuk meg, hogy a nullás szint a kereszt lábánál van. Ez az özvegyasszony szegénységében, alázatosságában mindenkinél többet tudott adni. Többet adott a gazdagoknál, a rangosoknál, a híreseknél.

Ez nemcsak az adományozott összegben, hanem annak eredményében is láthatóvá vált. Jézus dicsérete nyomán mások is felbátorodtak, hogy adakozzanak a kevésből, amely addig természetesen túlságosan kevésnek számított ahhoz, hogy elfogadható legyen. Amikor a farizeusok adományait már régen mindenki elfeledte, a szegény özvegyasszony két fillére alázatos ajándékok sorát nyitotta meg, mely napjainkig egyre növekvő áradattá bővült. Ő szeretetből adakozott. Ez nagy különbség. Jézus szeretete teszi csekély vagy gazdag adományainkat értékessé a menny szemében. Adományaink váljanak Jézus ajándékának válaszává és tükörképévé. „Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.” (2Kor 8:9)

Mennyire hálásak kellene, hogy legyünk mindazokért a gazdagságokért, melyekben Jézus Krisztus által részesültünk. Mennyire hálásak kellene, hogy legyünk azért, ahogyan Ő a szegény özvegyasszonnyal viselkedett és örök gazdagsággal ajándékozta meg.

Megbeszélendő kérdések:

1. Milyen mérték szerint értékelte Jézus a szegény özvegyasszony adományát?
2. A fenti elmélkedés alapján mi lehet adományaink kiértékelésének helyes mértéke?

3. Milyen gyakorlati változtatásokat kellene eszközölnünk az Isten munkájára szentelt adakozási szokásainkban?
4. Keress egy szegény embert, és szerezz neki egy kellemes meglepetést! A képzelőerőnek nincs határa!

Hogyan bánt Jézus a vámszedőkkel

Lk 19. fejezetében olvashatjuk az aprócska termetű Zákeus történetét. A valós élet minden drámája, fordulata benne van. Még humoros is helyenként. Azonban ez egy mély lelki felhívás mindazoknak, akik valóban keresik Istent.

„És bemenvén, általméne Jerikhón. És ímé vala ott egy ember, akit nevéről Zákeusnak hívtak; és az fővámszedő vala, és gazdag. És igyekezék Jézust látni, ki az; de a sokaságtól nem láthatá, mivelhogy termete szerint kis ember volt. És előre futván felhága egy eperfüge fára, hogy őt lássa; mert arra vala elmenendő. És mikor arra a helyre jutott, feltekintvén Jézus, látá őt, és monda néki: Zákeus, hamar szállj alá; mert ma nékem a te házadnál kell maradnom. És sietve leszálla, és örömmel fogadá őt. És mikor ezt látták, mindnyájan zúgolódának, mondván hogy: Bűnös emberhez ment be szállásra. Zákeus pedig előállván, monda az Úrnak: Uram, ímé minden vagyonomnak felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit patvarkodással elvettem, négy annyit adok helyébe. Mondta pedig néki Jézus: Ma lett idvessége ennek a háznak! mivelhogy ő is Ábrahám fia. Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.” (Lk 19:1-10)

Jerikó érdekes város volt. Sok kisfiú és kislány érdeklődését felkeltette, hiszen itt zajlott minden idők egyik legérdekesebb harca Józsué

idejében, amikor a falak csodálatosképpen leomlottak. A Jerikóra szállt átok miatt a régi várost soha nem építették újra, később azonban mégis épült ott egy másik, modern város. Ott lakott Jézus idejében Zákeus.

Jerikó nagyon szép, de vámszedőiről hírhedt városnak számított. Ott válhatott egy zsidó saját népének árulójává, átállhatott a rómaiak pártjára, és így jó életet élt. Ott meg lehetett gazdagodni, mert a vám egy részét a vámszedők megkapták, és ha a begyűjtött pénzösszeg nagy volt, a jutalék is azzal arányos volt. Zákeus nemcsak egy egyszerű vámszedő volt, ő volt az adószedők főnöke. Ő volt a jerikói adóhivatal igazgatója. Apró termete ellenére olyan rangra tett szert, hogy Jerikó utcáin sétálva mindenki rettegett tőle, mert magas ranggal, nagy erővel, megfélemlítő hatalommal rendelkezett. Nehezen lehetett volna róla elmondani, hogy mennyei állampolgárság elnyerésére készülődik, legalábbis a mi meglátásunk szerint. Azonban hallott Jézusról. A Szentlélek már dolgozott szívében. Kétségbeesetten próbált mindenáron találkozni Vele.

A Biblia azt írja, hogy látni akarta, ki Ő. Nem olvassuk, hogy tetteit akarta látni, vagy szavait hallani. Látni akarta Őt. Egyenesen a dolgok közepébe vágott. Nem kis dolog tudni valamit Jézus tevékenységéről, vagy ismerni tanításait, azonban ennél lényegesen több tudni, hogy ki is Ő tulajdonképpen. Az igazság az, hogy Jézus sok tanítása a rabbik írásában is megtalálható. Illés, Elizeus és más próféták idejében is történtek csodák. Filep és Nátánáel, Jézus két tanítványa többet láttak Benne, mint egyszerűen a názáreti József fiát. Ő volt a mennyei Isten Fia. Ez volt a lényegretörő különbség.

Ma is ez a különbség, nemde? Abraham Lincoln sok jó dolgot vitt véghez. Konfuciusz vagy más bölcsek írásaiból sokat tanulhatunk. A valósi vezetők mindig beszéltek Istenről. Azonban Jézus szavainak és tetteinek ereje abban rejlett, hogy ki is volt Ő tulajdonképpen. Zákeus felfedezte ezt az igazságot, és saját szemeivel akarta látni Jézust, azonban a tömeg miatt ez nem sikerült neki.

Ez gyakran megtörtént Jézus idejében. Mk 2. fejezetében is olvashatunk arról, hogy a béna szeretett volna meggyógyulni és bocsánatot nyerni bűneire, azonban a tömeg miatt nem tudott a közelébe kerülni. Végül is a tetőt kellett megbontaniuk, hogy Jézus közelébe kerülhesse nek. Mk 5. fejezetében a vér folyásos asszonyról olvassuk, hogy kívánta

megérinteni Jézus ruhájának szegélyét, amely azonban majdnem lehetlenné vált számára a tömeg miatt. Lk 8. fejezetében pedig Jézus anyja és testvérei próbáltak a közelébe kerülni, de a tömeg miatt szintén nem sikerült nekik.

Ez napjainkban is megeshet, igaz? Lehetséges, hogy túlságosan lefoglalnak bennünket mások szükségletei... Még az Úr munkáját végezve is elfeledkezhetünk a munka Uráról. Még a gyülekezetben is előfordulhat, hogy a tömeg miatt nem látjuk Jézust.

Itt van tehát ez az ember, Zákeus, aki általában méltóságteljesen lépkedett Jerikó utcáin, most azonban a naplopókkal együtt szalad kifelé a városból, hogy minél hamarabb eljusson a legközelebbi fához. Jézust keresve teljesen megfeledkezett önmagáról. Szükséglete annyira nagy volt, hogy segítséget keresve teljesen elfeledte szokásos viselkedését.

Ez is gyakran előfordul, napjainkban is. Emlékszem, egyszer, pár évvel ezelőtt hallottam egy kaliforniai földrengésről. Az események kellős közepén egy ember megpróbálta csitítani hisztérikus állapotba került szomszédait. Háza udvarán állt, a kerítés mellett, és egyre mondogatta a szomszéd nőnek és a gyerekeknek, hogy ne ordítsanak annyira, mert minden rendben lesz. Csak később vette észre, hogy alsónadrágban és cipőben álldogált az udvaron. Csak annyit tudott hirtelen magára kapni. Amikor visszasietett a házba, észrevette, hogy az ajtót védő szúnyogháló belülről zárva volt és egy hatalmas lyuk éktelenkedett rajta, ugyanis sietésében azon keresztül jutott ki az udvarra. Mindenről megfeledkezett, amikor az életéről volt szó.

Zákeusnak magasabbrendű indoklása volt. Jézus látogatta meg városukat. Föltétlenül látnia kellett Őt. Látnia kellett, ki is Ő tulajdonképpen. Ha létezik valamilyen megoldás álmatlan éjszakáira, büntudatára, lelkiismeretfurdalására, akkor semmiképp nem hagyhatja ki ezt az alkalmat. Így jutott oda, hogy felmászott egy fára, ahonnan láthatta Jézust. Amikor a Mester megállt a fa alatt, felnézett, és Zákeusnak élete legnagyobb meglepetésében volt része. Nemcsak az, hogy észrevette őt a levelek között, hanem nevéen szólította: „Zákeus, hamar szállj alá.” (5. vers)

Elég szegyenletes jelenet lehetett. Tudok néhány ehhez hasonló saját tapasztalatomból. Amikor a colorádói Grand Junction-ban laktam, néhány évvel ezelőtt, egy nagyszabású cowboy versenyt rendeztek a vá-

rosban. Az akkor 10-12 éves körüli fiam nagyon izgatottan várta az eseményt. Föltétlenül látni szeretne volna a versenyt. Abban a helységben egy ilyen rendezvény olyan, mint egy városi buli, a lehető legnagyobb esemény, amit a városka valaha is látott. Mindenki elment a versenyre, beleértve a gyülekezet számos tagját. Ennek ellenére nem voltam biztos abban, hogy a gyülekezetem minden tagja szeretne találkozni ott a lelkésszel. Minden esetre, a fiam mindenképp menni akart. Végül elhatároztuk, hogy együtt megyünk az esemény színhelyére, és felmászunk a kerítés mentén álló fák egyikére, hogy onnan jobban láthassuk a versenyt. Nem számítottam rá, hogy a környező fákon más gyülekezeti tagokkal találkozom majd. Amikor végre találtunk egy megfelelő kilátást nyújtó fát és felmáztunk rá, legnagyobb meglepetésemre a mellettünk levő fán a gyülekezet néhány serdülője foglalt helyet: „Húúúha! Ez Venden lelkész!” Mindenről elfeledkeztem, mivel a fiammal voltam elfoglalva és azzal, hogy neki a legmegfelelőbb helyet keressem meg, ebben a pillanatban azonban minden gátlásom visszatért és rádöbentem, hogy helyzetem meglehetősen megszégyenítő.

Zákeus annyira határozottan eldöntötte, hogy mindenképp látni fogja Jézust, hogy számára nem tűnt szégyenletesnek ha az utca csavargóival együtt felmászik egy fára. Habár mindenki őt bámulta, a Biblia leírása szerint ő boldogan válaszolt Jézusnak, és sietve lemászott a fáról. Elérkezett élete nagy pillanata. Sietve, azonnal Jézus elé lépett. Ézsaiás próféta azt mondja: „Mert így szól a magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörték szívét.” (Ésa 57:15) Jézus pedig így prédikált: „Boldogok a lelki szegények: mert övék a mennyeknek országa.” (Mt 5:3)

Zákeus több okból kifolyólag mászott fel a fára. Nemcsak testileg, fizikailag, hanem lelkileg is fent volt. Jézus arra kérte, hogy másszon le, hogy hajoljon meg a kereszt lábánál, hogy tudatosítsa önnön szükségleteit.

Zákeus pedig készségesen lemászott. Neki nem a fán volt a helye. Másvalakinek volt a fán a helye, Akit nem sokkal ez után fel is szögeztek a fára.

Zákus örömmel fogadta be Jézust. Amikor ez megtörtént, a tömeg azonnal morajlani, zúgolódni kezdett. Azt sérelmezték, hogy Jézus egy bűnös otthonába ment vendégségbe. Miért pont ezt a gonosztevőt választotta ki, hogy egy asztalhoz üljön vele? Nem volt elegendő tiszteltreméltó és befolyásos személy Jerikóban, akihez bemehetett volna? A tömeg már máskor is panaszkodott emiatt: „Ez bűnösöket fogad magához, és velök együtt eszik.” (Lk 15:2)

Ez a jó hír. Ez az Evangélium egy mondatban összefoglalva. Ha Jézus nem fogadná be a bűnösöket és nem ülne velük egy asztalhoz, akkor számomra vagy számodra ma nem lenne remény. Nem örömsz, hogy szeretne a bűnösök vendége lenni?

A történet ezen pontján következik be az egyesek számára zavaró távozás. Egyértelmű, hogy Zákusnak már egy másféle ritmus dobogott szívében, más erkölcsi értékek szerint. „Zákus pedig előállván, monda az Úrnak: Uram, ímé minden vagyonomnak felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit patvarkodással elvettem, négy annyit adok helyébe.” (Lk 19:8)

Mit tett tulajdonképpen? Egyesek azt mondanák, hogy megpróbálta megnyerni az üdvösséget. Figyeljük meg azonban Jézus válaszát: „Ma lett idvessége ennek a háznak!” (9. vers)

Zákusnak nem kellett várnia arra, hogy 50%-ot Istennek és 400%-ot másoknak visszaadva fedje el régi élete minden téves lépését. Nem, a megváltás nem ebben áll. A megváltás abban a pillanatban lett az övé, amikor befogadta Jézust otthonába és szívébe. A megváltás akkor járja át a lelket, amikor befogadjuk Jézus Krisztust személyes Megváltónknak. Zákus vágya, hogy jóvátegye tévedéseit, tulajdonképpen a megváltás elfogadásának a jele volt. Ezt a lépést nem a megváltás elnyerése érdekében tette meg. Van valami különbség? Ez a megváltás eredménye és nem annak oka volt. Azon a napon, amikor Zákus elfogadta Jézust, a megváltás beköltözött házába. De mi történt a következő nap? Ebben a történetben van még egy kulcsgondolat. Jézus mondta: „Ma nékem a te házadnál kell maradnom.” (5. vers)

Miután elfogadtuk a megváltást, miután leszálltunk saját magasztunkról, miután elismertük, hogy Jézus a felmagasztalt, azután naponta hallanunk kell ezeket az ismert szavakat.

Siessünk ma, siessünk holnap, siessünk minden nap leszállni a fáról, és megengedni Jézusnak, hogy a házukban maradjon. Nem elegendő csak egy alkalommal elfogadni Őt, bármilyen nagy volt is a szükséglet. Jézus szeretne velünk maradni, velünk lakni. Jel 3:20-ban így olvassuk: „Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem.”

Jézus ma is mondja: Szeretnék az otthonodban, a házádban, a szívedben, az életedben maradni.

Megbeszélendő kérdések:

1. Melyik a legfontosabb lecke, amit személyesen megtanultál Zákeus történetéből?
2. Honnan tudjuk, hogy Zákeus elfogadta a megváltást? Ez napjainkban is érvényes? Miért?
3. Siess ma mihamarabb haza, hogy több időt tölts családdal és Jézussal!

Hogyan bánt Jézus a kívülállókkal

Egy Los Angeles-i zsidó orvos egy protestáns kórházban dolgozott. Egy alkalommal beszélt kívülállóként megélt tapasztalatairól, majd arról, hogy hogyan sikerült beépülnie a csoportba. A szakosítási záróvizsga gyakorlati részét képezte, hogy belépjen egy számára ismeretlen páciens kórtermébe, és állítsa fel a megfelelő diagnózist. A páciensekkel előre megbeszélték, hogy ne árulják el betegségüket.

A zsidó orvos bement a számára kijelölt kórterembe, ahol egy asszony feküdt az ágyon. Egy hirtelen ötlettől vezérelve megkérdezte: „Milyen betegségben szenved?” A nő így válaszolt: „Ön az orvos, önnek kell megtudnia.” Elkezdődött tehát a vizsgálat. Néhány másodperc után megkérte a hölgyet, hogy forduljon hasra. A nő megmozdult néhány centimétert. Megismételte a kérést: „Kérem, forduljon hasra.” Ismét az előbbi mozdulat ismétlődött meg. Az orvos mérgében saját anyanyelvén mondott néhány szót, nem tudva, hogy a páciens is zsidó származású. A nő megkérdezte: „Ön zsidó?” Az orvos igenlő válaszára a nő bevallotta: „Cukorbeteg vagyok.”

Az orvos később azt mesélte, hogy még soha nem érezte annyira valaki részéről az elfogadást, mint akkor.

Függetlenül attól, hogy orvosi gyakorlatról, gyülekezetről vagy általában az életről van szó, mindig valaminek a része vagyunk, valamiben

benne vagyunk, nem vagyunk kívülállók. Tulajdonképpen, ha elhatároznánk, hogy elvégezzünk egy elmegyakorlatot, biztosan rádöbbenénk, hogy kívülállóként is lehetünk odatartozók, vagy bentlevőként is lehetünk kívülállók. Ennek tudatában érdekes megfigyelnünk, hogyan bánt Jézus kora „kívülállóival”. Így azt is felfedezzük, hogy kik voltak valójában a „bentlevők”.

„Egy századosnak szolgája pedig, aki annál nagy becsületben volt, igen rosszul lévén, már halófélben vala. Az pedig, mikor hallott Jézus felől, hozzá küldé a zsidók véneit, kérvén őt, hogy jöjjön el és gyógyítsa meg az ő szolgáját. Azok pedig Jézushoz menvén, igen kérék őt, mondván: Méltó, hogy megtedd néki; Mert szereti a mi nemzetünket, és a zsinagógát is ő építtette nekünk. Jézus tehát elméne velök. Mikor azonban már nem messze volt a háztól, eléje küldé a százados néhány jó barátját, izenvén néki: Uram, ne fáraszd magad; mert nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj; Amiért is magamat sem tartottam érdemesnek arra, hogy hozzád menjek: hanem csak szóval mondd, és meggyógyul az én szolgám. Mert én is hatalom alá vetett ember vagyok, és vitézek vannak alattam; és ha az egyiknek azt mondom: Eredj el, elmegy; vagy a másikonak: Jövel, eljő; és ha szolgámnak szólok: Tedd ezt, azt teszi. Jézus pedig ezeket hallván, elcsodálkozék ő rajta; és hátrafordulván monda az őt követő sokaságnak: Mondom néktek, ilyen hitet Izráelben sem találtam! És a küldöttek visszatérvén a házhoz, a beteg szolgát már egészségben találák.” (Lk 7:2-10)

Jézus elcsodálkozott a százados hitén. Az Evangéliumok beszámolója szerint Jézus két alkalommal csodálkozott el, két különböző okból. Itt elcsodálkozott egy kívülálló hitén, egy másik alkalommal pedig elcsodálkozott a bentlevő, kora vallásos népe hitetlenségén.

Azt hiszem, mindannyian hallottunk az ókori világ hét csodájáról. A legutóbb, amikor utánanézttem, a világban 280 csodát tartottak számon. Figyeljük meg ennek a történetnek a hét csodáját, azt a hét érdekességet, amelyen elcsodálkozhatunk ezen tapasztalatokat olvasva.

Az első a százados, aki üzenetet küldött Jézusnak beteg szolgájáról. Hát nem csoda, hogy egy pogány, akit a kor vallásos népe kutyának tekintett, bátorságot vett egy ilyen tette? A pogányok kívülállók voltak.

Még arra sem tartották méltónak őket, hogy Isten áldásában, megváltásában vagy egyáltalán gondoskodásában részesüljenek. A századosnak valóban figyelemreméltó volt a hite, ha még a zsidó rendszeren is próbált keresztüljutni.

Mi több, ő nemcsak pogány, hanem ráadásul római is volt. Krisztus idejében a rómaiak olyanfajta embereknek minősültek, akik képesek voltak a legnagyobb hidegben megállítani egy embert az utcán és elkérni a kabátját. Ha egy római nehéz csomagot kellett, hogy cipeljen, akkor kényszerített egy zsidót, hogy vigye helyette. A római katonák sem szelídségükről, illedelmességükről vagy erényeikről voltak híresek. Ez az ember pedig nem egy egyszerű katona, hanem egy százados volt, vagyis 100 katonának parancsolt. Milyen valószínűtlen jelölt ilyen nagy mértékű hit birtokosának.

A második dolog, amin ebben a történetben csodálkozhatunk, hogy ez a százados keresztény volt. Egyértelmű, hogy hite egy Istennel szerzett személyes tapasztalatból származott. Tudott valamit Istenről, még mielőtt Jézussal találkozott volna. Tulajdonképpen elegendő ismerete volt Istenről ahhoz, hogy Jézusban felismerje Őt. Még maga a zsidó nemzet sem tette ezt meg abban az időben. Őket túlságosan lefoglalta, hogy jók legyenek, illetve jónak látsszanak, így nem volt idejük felismerni, ki is ez a Galileai. A százados azonban tudta. Ő elmondta, hogy van hatalma, sőt, annak határait is körülírta, önmagát csak egy árnyékként látva annak jelenlétében, Aki teljes hatalommal bír mennyen és földön. Ő látta Jézusban azt, Akinek hatalma van, és hittel elfogadta, hogy Ő Isten küldöttje. Úgy tűnik, elméjében semmi kétség nem volt ezzel kapcsolatban, és a kor vallásos népe csatlakozhatott volna hitéhez, ha akart volna.

A harmadik dolog, amin elcsodálkozhatunk, hogy a százados nem kért jelet. A kor emberei mindig valamilyen jelet kértek. „Mutass nekünk egy jelet, és akkor hiszünk benned” – mondogatták. Egy alkalommal Jézus meg is jegyezte: „Még akkor sem hinnétek, ha valaki feltámadna a halálból”. Később ezt is megtette, amikor feltámasztotta Lázárt, és valóban nem hittek Neki, sőt szövetkeztek ellene, hogy mindkettőjüket, Jézust és a feltámasztott Lázárt is megöljék.

A jel semmit nem változtatott a tényeken. A zsidó királyi tisztviselőnek ezt mondta Jézus: „Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.” (Jn 4:48)

Milyen könnyen bíznak egyesek Istenben annak alapján, hogy megkapják vagy nem a kért válaszokat. A királyi ember szívében Jézus látta ezt a fajta feltételes hitet, aki nem volt hajlandó hinni, ha nem látott valamilyen csodát vagy jelet. A római százados esetében azonban egészen más volt a helyzet. Ő a jelek és a csodák nélkül, azok megtörténeése előtt elfogadta Jézust.

A negyedik, csodálkozásra okot adó tény a szolga helyzete. Halálán volt. A százados nem azt kérte Jézustól, hogy egy megfázásból gyógyítsa ki az embert. Ennek az embernek komoly betegsége volt. Már haláltusáját vívta, ennek ellenére a százados olyat mert kérni, ami látszólag lehetetlennek tűnt. Ő hitte, hogy Aki a világegyetem Teremtője, kimondhat egy szót, amely meggyógyítja az ő szolgáját.

Kész vagy valami nagy dolgot kérni Istentől? Esetleg attól félsz, hogy ha valami nagy dolgot kérsz, akkor lehet, hogy nem történik meg? Csak annyira elegendő a hited, hogy a jelentéktelenebb kérésekkel fordulj Istenhez? Vagy lehetséges, hogy a római századoshoz hasonlóan a lehetetlen kéréseket is Isten elé tárod?

Az ötödik dolog, amelyen elcsodálkozhatunk, az a százados nagy hite. Akkor volt a hite, hogy csak egy gyógyító szót kért Jézustól. Képzeljétek el, hogy ma elmentek egy orvoshoz egy súlyos beteg, szeretett személy nevében. Mit szeretnétek, hogy az orvos vizsgálja meg a beteget, vagy készek lennétek kijelenteni: „Csak egy szót mondjon, doktor úr, csak mondja meg, melyik gyógyszer segít, és nekünk az már elegendő”.

Ez az ember kérhetett volna egy látogatást a Nagy Orvostól, azonban ezekkel a szavakkal utasította vissza: „Nem szükséges. Csak mondj egy szót.” Nagyon nagy hit szükséges ehhez, nemde?

Itt láthatjuk ennek a történetnek a lelki tanulságát. Csak a fizikai gyógyulásra összeponosítva ne tévesszük szem elől a mélyebb értelmet. Tudjuk, hogy ma nem mindenki gyógyul meg fizikailag, aki ezt kéri

Istentől. Még a legáhitatosabb és legbuzgóbb hívők is időnként megbetegednek és meghalnak a bűn világában. Az egyik egyetemes és örök-érvényű alapelv abban áll, hogy Isten foglalkozik a bűnök bocsánatával. Ennek nincs semmiféle feltétele, egyszerűen Hozzá kell fordulnunk és kérnünk ezt Tőle. Az Ő bölcsességében kidolgozott egy tervet, amelyben nincs benne minden ember fizikai meggyógyítása. Ellenkező esetben már rég kialakult volna a „hasznot hajtó keresztények” társadalma, akik csak azért szolgálják Őt, mert ez valamilyen fizikai előnyt jelent számukra. Isten olyan népet kíván, amely haláláig hűséges Hozzá, hogy bebizonyítsa az egész világegyetemenek, hogy bármi történjék is, népe szereti Őt és bízik Benne.

Azonban amikor a bűnök bocsánatáról van szó, akkor Ő készségesen megbocsátja minden bűnünket, sőt ennél többet is tesz, meggyógyítja minden lelki betegségünket. Nemcsak bűnbocsánatért fordulunk a Nagy Orvoshoz. Gyógyulásért is Hozzá fordulunk. Az Ő terve, hogy álljunk fel és járjunk, kezdjünk új életet. Nemcsak a bűnbocsánat, hanem a győzelem és az engedelmesség is rendelkezésünkre áll, ha Hozzá fordulunk.

Nemcsak az az akarata, hogy mindannyian bocsánatot nyerjünk bűneinkre, amikor megvalljuk azokat, hanem, hogy meg is tisztuljunk minden törvénytelenségtől. Ez az Ő szava, és amikor hittel elfogadjuk azt, láthatjuk, hogy még abban az órában teljesedik.

A hatodik ámulatba ejtő dolog a római százados alázatossága. A zsidó vezetők, akik Jézus elé vitték ezt az ügyet, így érveltek: „Megérdemli, hogy jót tégy vele. Ha olyan valakit keresel, aki megérdemli a jótéményt, hát ő az. Mi hoztuk őt eléd. Tudod, épített nekünk egy zsinagógát, ezért megérdemel egy plusz áldást.”

A százados azonban ezt az üzenetet küldte. „Nem vagyok méltó. Arra sem vagyok méltó, hogy a házamba jöjj. Csak szólj egy szót, és a szolgálóm meggyógyul.”

Nagy különbség aközött, hogy megérdemelni valamit, vagy méltó lenni valamire. Mi gyakran érezzük, hogy semmit nem érünk. Ez a mai világ egyik nagy gondja. Sokan érzik értéktelenségüket magukat. A keresztnél Jézus bebizonyította, hogy mi vagyunk a legnagyobb érték. Ez azonban nem tesz föltétlenül méltóvá. Amikor a százados kijelentette: „Nem va-

gyok méltó”, valódi hitről tett bizonyágot. A valódi hit azt jelenti, hogy megbízunk valakiben, és ezzel elismerjük, hogy szükségünk van rá. Elismerni, hogy naponta szükségünk van Jézusra, az alázatosság tapasztalata.

A kereszt áldásait nemcsak az tapasztalhatja meg, aki leereszkezik a kereszt lábához. Szeretnék ma én is csatlakozni a századoshoz, és azt mondom: „Uram, nem vagyok méltó a legkisebb szívességedre sem, Jézus mégis elhagyta értem a mennyet.” Jézus bebizonyította, hogy mi az Ő szemében annyit érünk, mint az egész világegyetem.

A hetedik csodálkozásra okot adó tény ebből a történetből maga a százados személye. Habár kívülálló volt, egy pogány a zsidók szemében, mégis átalakította őt Isten. Most valódi terhet cipelt az ő szolgájáért, valaki másért. Azt mondta: „Nem szeretnél, kérlek, eljönni és meggyógyítani őt? Kedves nekem, szeretem őt.” Hallottál már ilyet egy katonai parancsnok szájából?

Van valaki, akit kedves előtted? Eljöhetsz Jézushoz és megkérheted: „Tennél kérlek valamit ennek a személynek az érdekében? Szeretem őt.” Így válhatsz „bentlevővé”. Ha rendelkezel Jézus együttérzésével és lelkületével, ha jobban érdekel mások sorsa, mint saját személyed.

El tudod képzelni ennek a történetnek a következtetését? Amikor Jézus meghallotta a százados szolgájának helyzetét, nem habozott. „Eljövök és meggyógyítom őt.”

Azóta századok teltek el, és most az örökkévalóság küszöbén állunk. Elképzelem ma Jézust az Atya jobbján, mint aki teljes hatalommal bír mennyen és földön. Ő lenéz gondokkal, fájdalommal, halállal és könnyekkel telített világunkra. Mintha hallanám, amint ma is mondja: „Eljövök. Eljövök és gyógyulást hozok.”

Közeledik a nap, amikor visszatér és meggyógyítja minden szolgáját, mindenkit, aki kedves előtte. A Nagy Küzdelem véget ér. Az Isten szeretetéről és igazságosságáról szóló kérdések egyszer és mindenkorra választ kapnak. Akkor Jézus megteheti, amire mindvégig vágyott. Mindannyiunkat meggyógyít, mindannyiunkat, akik elfogadtuk az Ő szeretetét. Maga Isten fog velünk lakni, és minden könnyet eltöröl. Milyen

csodálatos kilátás, milyen csodálatos kép! Milyen fantasztikus reménység. Milyen leírhatatlan Isten irántunk való szeretete.

Megbeszélendő kérdések:

1. Melyik a történet hét csodálatra méltó vetülete a szerző véleménye szerint?
2. A fentiek figyelembevételével elemezzük, mit jelent „kívülállónak” és mit jelent „bentlevőnek” lenni.
3. Mely szeretteidért szeretnéd, ha imádkoznánk a mai alkalommal?
4. Látogass meg ma egy nem adventista személyt, és ajándékozz neki egy könyvet, amely képes megérinteni a szívét.

Hogyan bánt Péter Jézussal

Pofozzuk meg, vagy sem? Ezzel a kérdéssel minden szülő szembesül egyszer. A tanulmányok szerint az alkalmazott fegyelmezési módszer távolról sem olyan fontos, mint az, hogy a fegyelmezéssel együtt azt is tudatosítsuk a gyermekben, hogy szeretjük és elfogadjuk őt.

Az én édesapám a verést választotta! Amikor kisgyerekek voltunk, meglehetősen könnyű büntetéseket kaptunk. Egy nap, miután kaptam néhány pofont, azzal mentem édesanyámhoz, hogy: „Nem is fáj!” Ez volt az egyik legnagyobb hiba, amit elkövethettem. Később édesanyám elmondta ezt édesapámnak, és ő megbizonyosodott arról, hogy ezután jó munkát végez. A legrosszab verés azonban az volt, amikor még csak hozzám sem ért.

Szabadságon voltunk a Gull tó egyik szigetén, Michiganben. Testvéremmel megint vitakoztunk valamin. Ez volt kedvenc szórakozásunk és időtöltésünk. Nemcsak saját vakációnkat, hanem szüleink szabadságát is tönkretettük. Édesapám minden tőle telhetőt megtett, hogy véget vessen ennek a helyzetnek. Még a desszertet is megpróbálta megvonni tőlünk. Máskor vacsora nélkül küldött ágyba. Szobafogságot is kaptunk, még meg is vert. Semmi nem használt. Végül elérkezett egy pillanat, amikor behívott magához, és egy másik módszeren gondolkodott, de úgy tűnt, hogy kifogyott az ötletekből. Akkor láttam, hogy könnyek

peregtek le arcán. Szigorú, erős apám arcán könnyeket látni valami egészen újat jelentett számomra.

Akkor döbbsentem rá, mennyire csalódott bennem, és mennyire fájtneki viselkedésem, mert szeretett engem. Nem bírtam elviselni azokat a könnyeket. Minden büntetést kész voltam elfogadni, ezt azonban nem. Akkor valóban vágytam arra, hogy megváltozzak, hogy más ember legyek. Ez volt az egyik legszörnyűbb büntetés, amit valaha kaptam.

Péter is megtanulta ezt a leckét.

Mt 26. fejezetében olvastuk a Gecsemáné eseményeit. Az angyal visszatért a mennybe, és Jézus elküldte tanítványait, hogy nyugodtan aludjanak tovább. „És még mikor beszél vala, imé Júdás, egy a tizenkettő közül, eljőve és vele együtt sok nép fegyverekkel és fustélyokkal, a főpapoktól és a nép véneitől.” (Mt 26:47) „Ugyanekkor monda Jézus a sokaságnak: Mint valami latorra, úgy jöttetek fegyverekkel és fustélyokkal, hogy megfogjatok engem? Naponként nálatok ültem, tanítván a templomban, és nem fogtatok meg engem. Mindez pedig azért lőn, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Ekkor elhagyák őt a tanítványok mind, és elfutának.” (55-56. versek)

A tanítványok hirtelen ébredtek fel ott, a kertben. Júdás elvezette a tömeget Jézushoz, majd egy csókkal azonosította Őt előttük. Péter kirántotta a kardját, és levágta a főpap szolgájának a fülét. Miközben Jézus beszélt, egy angyal ereszkedett közé és a nép közé, és egy pillanatig úgy látszott, hogy terveik kudarcba fulladnak. Az angyal azonban elment, és a tanítványok, akik esküdöztek, hogy soha nem hagyják el a Mestert, a sötétség leple alatt elszaladtak. Még Péter is, aki lelkesen bizonygatta: „Fusson, aki akar, én biztos nem”.

Akkor a tömeg Kajafás palotájához kísérte Jézust. Ott megpróbálták hamis tanúkat szerezni, akik segítségével halálra ítélik Őt. A hamis bizonyágtételek azonban ellentmondtak egymásnak, a vallomások nem egyeztek. Jézus türelmesen várakozott, egyetlen szót sem szólt, míg végül Kajafás teljesen kétségbeesett. Megparancsolta Jézusnak, eskü alatt, hogy állítsa vagy tagadja azt, hogy Ő a Krisztus, Isten Fia.

Abban a pillanatban Jézus megtörte a csendet. „Igen, én vagyok” – mondta. Akkor és ott, ahol minden fül az ő vallomására várt, minden szem Rá szegeződött, Jézus arcán mennyei fény ragyogott. Majd olyat

is mondott, amit Kajafás egyáltalán nem is kérdezett. „Mostantól fogva meglátjátok az embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbán, és eljőni az égnek felhőiben.” (64. vers)

Kajafás azonnal istenkáromlást kiáltott, és a felbőszült tömeg lökdösni és köpdösni kezdte Jézust. Szörnyű jelenet volt ez akkor este Kajafás udvarán. Egy ócska rongyot dobtak a fejére, megütötték, majd megkérdezték: „Ha próféta vagy, mondd meg, ki ütött meg.” Arcul köpték, olyan kegyetlenül és igazságtalanul bántak vele, mint bármely más fogollyal.

Aznap este azonban ennél nagyobb fájdalom nehezedett Jézus lelkére. Erre a fájdalomra nézzünk most, mert ennek egyik legközelebbi követője is részese volt.

A tanítványok szétszéledtek a kertben, amikor a tömeg magával ragadta Jézust, de legkevesebb ketten később visszatértek, és egy bizonyos távolságról követték a tömeget Kajafás udvarába. Péterről és Jánosról van szó. Ők nem tudtak sokáig távol maradni. Mikor beléptek Kajafás udvarába, János a lehető legközelebb húzódott Jézushoz, de Péter csatlakozott az udvar közepén rakott tűznél melegedő szolgálókhoz, és megpróbált közömbös arcot vágni. Azt hiszem, ezt a történetet mindannyian ismerjük.

Időnként azonban nem vizsgáljuk elég figyelmesen, milyen lépések vezették Pétert Jézus megtagadásához. Az első lépést akkor tette meg, amikor Jézus figyelmeztette őt, hogy veszélyben forog. „Akkor monda nékik Jézus: Mindnyájan ezen az éjszakán megbotránkoztok én bennem. Mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a nyájnak juhai. De föltámadásom után előttetek megyek majd Galileába. Péter pedig fellevén, monda néki: Ha mindnyájan megbotránkoznak is te benned, én soha meg nem botránkozom. Monda néki Jézus: Bizony mondom néked, ezen az éjszakán, mielőtt megszólal a kakas, háromszor megtagadsz engem.” (Mt 26:31-34)

A tanítvány nagyon biztos volt magában. Erősnek érezte magát. Biztos volt abban, hogy elég akarata van, és elég gerinces ahhoz, hogy meghozza a helyes döntést a megfelelő pillanatban. Fegyelmezett felnőtt férfinak tartotta magát, akire Jézus nyugodtan támaszkodhatott. Nem tudatosította a veszélyt. Ez az első lépés, amit mindenki megtesz Jézus megtagadásának útján.

A tagadás második lépése, hogy beleesett az alvás kísértésébe, amikor imádkoznia kellett volna. Ez a lépés könnyen megy, ha valaki nagyon bízik önmagában. Miért kellene imádkozni, ha mindent meg tudsz tenni egyedül. Kinek van szüksége nagyobb erőre, ha úgy érzi, hogy amúgy is elegendő erővel rendelkezik? Szeretném hangsúlyozni, hogy a keresztyének nagy része azért nem tölt elég időt imádkozással, mert nem érzi szükségét az isteni segítségnek. Jól megvannak magukra is. Nekik könnyebb reggel még szunyókálni egy órácskát ahelyett, hogy közösségbe lépnének Krisztussal, mert nem érzik annyira szükségét az imának. Ez elvezet a következő lépéshez.

A harmadik lépés, amelyet Péter megtett Jézus megtagadásának útján, hogy megpróbálta egyedül megvívni harcait. Azt gondolta, hogy elég erős az ellenség legyőzéséhez. Az egész tömeget a kardjával próbálta kivédni. Azonban egyedüli sikere csak egy levágott fül volt, és nem is annyira fontos fül, csak a szenvedő alany bánta, vagyis a főpap szolgálja.

Amikor elszakadunk az erő forrásától, elfeledjük, hogy soha nem egyedül kell szembeszállnunk az ellenséggel. Elfeledjük, hogy Isten az egyedüli, aki megharcolhatja harcainkat. Csak neki van ehhez elegendő ereje. Amikor elővesszük kardunkat, annak elkerülhetetlen eredménye a vereség és a szűgyen.

A negyedik lépés, melyet Péter azon az estén megtett, az volt, hogy megpróbálta kiszabadítani önmagát. Jézus nem csatlakozott hozzá és nem segítette harcában, mint ahogy azt elvárta volna. Így menekülni kezdett. Ha Jézus nem volt elég nagy ahhoz, hogy megmentse őt, akkor egyedül kellett megszabadulnia. Péter eltűnt a sötétben.

Ötödik lépésként, távolról követte Jézust. A Belé vetett bizalma teljesen megrendült. Nem volt felkészülve arra, hogy véglegesen elszakadjon Krisztustól, de most mégis figyelmes volt. Nem akart túlságosan közel merészkedni. Szándékosan tartotta a távolságot. Csak messziről követte Jézust.

Este azonban hideg volt. Mindig hideg van este, amikor távol vagyunk Jézustól. Te is felfedezted már ezt? Péter tehát megtette a hatodik lépést. Meleget és vigasztalást keresett ott, ahol a világ is keresi azt. Csatlakozott a tűz körül melegedő tömeghez, és megpróbált ő is felmelegedni kisé. De nagyon kényelmetlenül érezte magát abban a környe-

zetben, amely elvezette a hetedik lépéshez, egy hamis önazonosság felvételéhez. Ő nem tartozott oda. Amikor a csöcselék nevetett Jézus kigúnyolásán, Péter rádöbbsent, hogy ő inkább sírni szeretne. Ezzel azonban felhívta volna magára mások figyelmét, és ők is észrevették volna, hogy nem közéjük való. Így kényszerítette magát, hogy ő is velük kacagjon, hangosabban náluk. Amikor a többiek káromkodtak, átkozódtak és gúnyszavakat szóltak, Péter lelke megremegett. Ő szerepet játszott, és nem boldogult túl jól, mivel még nem telt el sok idő, és egyértelmű, hogy észrevették, felfedezték.

Ezen a ponton elérte a tagadás útjának utolsó lépését. Amikor valaki elvált Jézustól, és ugyanakkor melegségre és elfogadásra lelt a világban, de valaki azt mondja neki, hogy „te is közülük való vagy, akkor így válaszol: „Nem, nem vagyok!” Így állnak a dolgok. Amikor a tűz már nagyon égetett, és ujjal mutogattak Péterre, akkor megtette a végső lépést. Ő is elkezdett átkozódni, szitkozódni, káromkodni és tagadni, esküdözve, hogy soha életében nem ismerte Jézust. Jézus pontosan abban a pillanatban fordult felé és ránézett. Jézus ránézett kigúnyolása, megalázása helyéről, töviskoronával a fején. Arcán lassan peregtek le a vércseppek. Megfordult és Péterre nézett. Sokféleképpen lehet nézni. Amikor Jézus Péterre nézett, tekintetéből nem haragot vagy undort lehetett kiolvasni. Szemében könyörület, sajnálat és szeretet tükröződött szegény tanítványával szemben.

Sokan azt mondanánk, hogy Péter abban a pillanatban nem volt Jézus tanítványa. Ő maga is tagadta, hogy az volna. Jézus azonban látta, hogy Péter még az Övé. Péter nem volt kétszínű. Ő mindig hitte, amit mondott, azt is komolyan vette, hogy meghalna Jézusért. De gyenge volt. Lassan, lépésről-lépésre eltávolodott Jézus közeléből, az Ő bizalmából. Addig a pillanatig Péter észre sem vette, milyen folyamaton ment keresztül.

Az ördög mindig így dolgozik. Ő nem készlet arra, hogy leugorjunk egy hatalmas szikláról. Ő tudja, hogy azonnal észrevennénk a veszélyt, és segítségül hívnánk Jézust. Így azt teszi, hogy rövidebb távokra küld el, olyan helyekre, amelyek egészen ártatlannak tűnnek, hogy ne vegyük észre, milyen szükségbe kerülünk. Jézus szeretettel, de csalódotan, szomorúan tekintett Péterre. Ha volt olyan pillanat, amikor Jézusnak

szüksége volt barátira, akkor ez volt az a pillanat. Ha szüksége volt arra, hogy valaki biztosítsa jelenlétéről, együttérzéséről, akkor ez volt az a pillanat. Éppen ezért, azon az estén Jézus a legnagyobb kínokat érezte szívében, mivel egyik legközelebbi barátja megtagadta Őt.

Amikor Péter tekintete találkozott Jézus tekintetével, emlékek özöne árasztotta el gondolatait. Visszaemlékezett elhívására, amikor Jézus megígérte, hogy emberhalásszá teszi. Eszébe jutott az az éjjel a tavon, amikor felfuvalkodottsága miatt majdnem megfulladt, de Jézus kinyújtotta karját és megmentette. Eszébe jutott, hogyan jött Jézus a segítségére a templomi adók vitájának ügyében. Arra is emlékezett, hogy alig néhány órával azelőtt Jézus megmosta lábait, és türelmesen válaszolt minden ellenvetésére. Eszébe jutott, mit mondott neki akkor: „Simon! Simon! Íme a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed.” (Lk 22:31-32)

Amikor Péter meglátta Jézus sápadt, szenvedő arcát, remegő ajkait, a vércseppeket, nem bírta tovább. Elmenekült onnan, kiment az udvarra, majd Jeruzsálem sötét sikátorain keresztül futott, minél távolabb. Eljutott az aranykapuhoz, és leszaladt a dombon egészen a Kidron patakjáig. Megkerülte a Gecsemáné kertét, és addig barangolt, ameddig megtalálta azt a helyet, ahol Jézus korábban sírt és imádkozott, ahol vért izzadt azon az éjszakán. Péter arcra esett, és abban a pillanatban a halálát kívánta. Tudta, hogy azon sok fájdalom közül, melyet Jézus azon éjjel elviselt, ő sebezte meg a legsúlyosabban. Amikor rádöbbsent erre, öszszetört a szíve.

Az éjszaka többi részét a kertben töltötte, és attól kezdve más ember lett. Élete válsághelyezetei elmúltak. Jézus szeretete és megbocsátása reménnyel töltötte el, és már képes volt határozottan és bizalommal beszélni a jó hírről, arról, hogy mire képes Jézus a leggyengébb gyermekekért is.

Volt még egy személy, aki akkor éjjel a halálát kívánta. Ő azonban véghezvitte tervét. A tizenkét apostol közül valószínűleg Júdás volt a legintelligensebb. Ő megértette Jézus tanítását a megalapítandó országról, és mivel nem sikerült rávennie Jézust, hogy az ő módszerei szerint járjon el, végképp eltávolodott Tőle. A sokaság megvendéglésekor

arra próbálta Őt kényszeríteni, hogy világi erővel alapítsa meg országát. Most újra megpróbálta erőszakkal trónra ültetni Őt.

Harcoltál valaha azért, hogy Jézust életed trónjára ültessed? Júdás kiváló tervet eszelt ki. Ez sokkal többet jelentett, mint a zsidó vezetőktől Jézusért kapott harminc ezüstpénz. Valódi célja az volt, hogy Jézust egy földi királyság megalapítására kényszerítse, hogy Ő maga üljön a trónra. Azt hitte, hogy ha eladja Jézust a vallási vezetőknek, akkor Ő kényszerítve érzi magát, hogy egy csoda által megszabadítsa önmagát, és így megalakul a Messiás országa. Júdás biztos volt abban, hogy intelligens módszereiért cserébe Jézus majd kinevezi miniszterelnöknek.

Minden jól ment egészen a Gecsemáné kertben lezajlott jelenetig, amikor Júdás csókkal árulta el a Mestert. Azt mondta a papoknak és a vezetőknek: „Fogjátok szorosán.” Ő arra várt, teljes bizalommal hitt abban, hogy Jézus térdre kényszeríti az ellenséget, kiszabadítja magát és tanítványait, majd átveszi Izrael irányítását.

Ezzel ellentétben azt kellett látnia, amint Jézust elvitték, mint egy bárányt a vágóhídra. Láta, hogy összekötötték kezeit, távolról végignézte a Kajafás udvarán zajló gúnyítélkezést. Amint a tárgyalás a vége felé közeledett, szívébe kezdett beköltözni a rettegés, mivel végre rádőbbsent, hogy halálra adta Jézust.

Akkor ért a tárgyalás a legdrámaibb pontra, melyet Júdás már nem tudott elviselni. A *Jézus élete* című könyvben ezt olvassuk erről: „Hirtelen egy rekedt hang szólalt meg a tárgyalóteremben, és mint egy jeges borzadály futott végig mindenki szíven: Ártatlan! Bocsd el, Kajafás!”

Ekkor láthatóvá vált Júdás magas alakja, amint helyet tört magának a megdermedt tömegben. Arca sápadt és verejtékes volt. Az ítélőszék elé érve a főpap lábához dobta a Jézusért kapott harminc ezüstpénzt. Megragadta Kajafás ruhája szélét, és könnyörogve kérte, hogy engedje szabadon Jézust, mert semmi halálra méltót nem követett el. „Vétkeztem” – mondta Júdás, „mert elárultam az ártatlan vért.”

Ezután Jézus lábaihoz borult és kérlelte, hogy szabadítsa meg magát. Jézus egyedüli válasza azonban így szólt: „Ezért az óráért jöttem erre a világra.”

Mindannyian ismerjük a folytatást. Később, a Kálvária felé vezető úton a tömeg megállt egy fa mellett, melyre Júdás felakasztotta magát.

A tárgyalás Júdás vallomása után hamar véget ért. Árulásának bevallása rossz fényben tüntette fel Kajafást, és a főpap türelmetlenül próbált megszabadulni a kérdő pillantásoktól és a szégyentől.

Már reggel korán volt, és amit elkezdtek, hamar be kellett fejezniük. Péntek volt, Húsvét. A tömeg addigi lelkülete lankadni látszott. Ha várniuk kellett volna a szombat befejezéséig, sokkal kevesebb eséllyel vihetnék volna véghez tervüket.

Ezért Jézus tárgyalása a vallási vezetők, Isten választott népének legfőbb tekintélye előtt, hamar befejeződött. Ezek a papok kihallgatták és halálra ítélték az egész menny és a föld megdöbbenésére.

Megbeszélendő kérdések:

1. Mit látott Péter Jézus tekintetében, a tagadás után?
2. Mi volt a különbség Péter tagadása és Júdás árulása között?
3. Mire támaszkodhatunk, amikor vétkeztük, és hibásnak érezzük magunkat Isten előtt?
4. Lehet, hogy többször is megpróbáltad Jézust távolról követni. A ma kihívása számodra az, hogy menj közel Hozzá, maradj Mellette, és járj együtt Vele.

Hogyan bánt Jézus a nőekkel

Még nem láttam nőket légalapáccsal dolgozni, de láttam kamionsofőr, nehézgéppárosító vagy rendőr nőket. Bizonyos emberek újra és újra átgondolták és elemezték a nők szerepét az egyházban. Ha más területen elismerik a nők jogait, akkor miért ne lehetnének lelkészek vagy prezsbiterek is?

Ez a téma nagyon érdekesnek tűnik azok számára, akik ehhez hasonló kérdéseket tesznek fel, de nemcsak nekik. Mások is sokat foglalkoztak ezzel az évek során, vagyis: hogyan bánt Jézus a nőekkel. Ez a téma olvasóim legalább felét érdekelheti, csak nem vagyok biztos benne, hogy melyik 50%-ot.

Az utóbbi években nem egy szerző jellemezte úgy Jézust, mint a nők védelmezőjét. A négy Evangélium fényében vajon igaz ez a jellemzés? Ha valóban a nők védelmezője volt, akkor milyen értelemben és hogyan harcolt értük?

Ha figyelembe vesszük az akkori kor kulturális és társadalmi vetületeit, megfigyelhetjük, hogy az egyházi vezetők, a rabbik, távolról sem voltak a nők jogainak védelmezői. Tulajdonképpen a rabbinikus irodalomból átvett egyik imádság, amely teljes bizonyossággal használatban volt abban az időben, így szólt:

„Áldott légy Te, Urunk, Istenünk, világegyetem Királya, hogy nem teremtettél pogányt.

Áldott légy Te, Urunk, Istenünk, világegyetem Királya, hogy nem teremtettél szolgát.

Áldott légy Te, Urunk, Istenünk, világegyetem Királya, hogy nem teremtettél nőt.

Nemrég változtattak kicsit ezen az imádságon, az idők folyamán szépítették, de Krisztus idejében így gondolkodtak és beszéltek. Szintén a rabbinikus irodalomból származik az a kijelentés is, mely szerint: „Boldog az, akinek fiúgyermekai születtek, és jaj annak, akinek lányai vannak.” Ezek nem az én szavaim! Én csak szeretnék segíteni megérteni az akkori idők, Jézus korának összefüggéseit. Biztos nem volt nagyon népszerű dolog abban az időben védelmezni a nők jogait.

Először is vessünk egy rövid pillantást Jézus tanításaira. Ő gyakran utalt prédikációiban és példázataiban a nőkre. Mindannyian ismerjük a kovászt készítő asszony példázatát, mely tulajdonképpen a menynek országának párhuzama. Hallottuk az elveszett bárány, a tékozló fiú és az elveszett drachma példázatát is, melyben a pénzdarabot egy nő veszítette el, és amelyben a pénz valószínűleg hozománya részét képezte. Ugyancsak ismerjük a végidőkre utaló példázatot, melynek tíz szűz a főszereplője.

Jézus egy szorgalmas özvegyasszonyról is mondott példázatot, mely az imádságban való határozott kitartást kívánta szemléltetni.

Egy másik szemléltetésben Jézus Lót feleségéről, de Séba királynőjéről is beszélt. Azt már megfigyeltük, hogyan bánt Jézus a két fillért adakozó szegény özvegygel a templomban.

Mt 21. fejezetében, a szófogadó és a szófogadatlan fiúról szóló példázat után Jézus kijelentette, hogy még a paráznák is az akkori kor vallási vezetői előtt lépnek majd be a mennyek országába. Názáreti első prédikációjában Elizeusra és a sareptai özvegyre utalt.

Amikor második eljövételéről beszélt tanítványainak, akkor is említett két asszonyt, akik a malomban örölnek. Jézus gyakran beszélt nőkről, és utalt rájuk tanításainak hangsúlyozására.

Most figyeljünk meg néhány esetet, amelyből kitűnik, hogyan bánt Jézus a nőekkel. Egy szerző elemezte ezeket az eseteket, és a követke-

zöket írta ezzel kapcsolatban: „A nőekkel való bánásmódjában annyira figyelemreméltó volt Jézus életvitele, hogy az egyszerűen elképesztő. Ő a férfiakkal egyenrangú emberi lényként kezelte a nőket. Ajkáról soha nem hangzott el egyetlen becsmérlő szó sem a nőkről. A Megváltó, aki azonosult a kitagadottakkal és az elnyomottakkal, teljesen szabadon beszélt a nőekkel és a nőkről.”

Jézus nőekkel való bánásmódja szempontjából szeretném elemezni először édesanyjával való kapcsolatát.

Tizenkét éves korában érkezett az ideje, hogy először részt vegyen Jeruzsálemben az ünnepen. Egy adott pillanatban elmaradt szüleitől, akik folytatták útjukat, mivel nem tudták, hogy nincs velük. Amikor végre, háromnapos keresés után megtalálták, megfedték elmaradásáért. Habár mégcsak tizenkét éves volt, így válaszolt: „Mi dolog, hogy engem kerestetek? Avagy nem tudjátok-é, hogy nékem azokban kell foglalatossá lennem, amelyek az én Atyámnak dolgai?” (Lk 2:49)

Első látásra hajlamosak lennénk azt mondani, hogy kicsit szemtelen volt. De nem így van, mivel tovább az evangéliumok arról számolnak be, hogy azután velük ment, és a következő tizennyolc évben szüleivel lakott és engedelmeskedett nekik. Ennek a történetnek az érdekessége, hogy valószínűleg ez volt az első alkalom, amikor Jézus tudatosította a családja iránti hűség és mennyei Atyja iránti hűség közötti feszültséget és egyensúlyt.

A második utalás Jézus és anyja kapcsolatára a kánai menyegzővel hozható kapcsolatba. A vendégeknek több borra volt szükségük, amint azt már mindannyian tudjuk. Jézus anyja elmagyarázta Neki ezt a szükségletet, Jézus pedig így válaszolt: „Mi közöm nékem te hozzád, oh aszszony?” (Jn 2:4)

Sokan úgy vélték, hogy kissé neveletlenül, illetlenül viselkedett. Azonban, ha tanulmányozzuk kissé az akkori idők szóhasználatát, arra a következtetésre jutunk, hogy egyáltalán nem volt illetlen. Tulajdonképpen, ez az egyik legtiszteletudóbb kifejezési módnak számított. Egyesek mégis arra utalnak, hogy, habár Jézus tiszteletudóan viselkedett anyjával, mégis figyelnie kellett ezen tiszteletadás és mennyei Atyja munkája közötti egyensúlyra.

A harmadik utalás egy Kapernaumban történt eset, amikor Jézus anyja és testvérei megpróbálták közelebb kerülni Hozzá és beszélni Vele, azonban a nagy tömeg miatt ez nem sikerült nekik. Ő, ahelyett, hogy abbahagyta volna prédikációját, így folytatta: „Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az nékem fitestvérem, nőtestvérem és anyám.” (Mt 12:50)

Újból arra fektette a hangsúlyt, hogy Isten munkája nem szorulhat a második helyre még akkor sem, ha a családról van szó. Még anyja sem, habár áldott az asszonyok között, nem léphet be a mennyek országába csak azért, mert az Ő anyja. Még neki is személyes kapcsolatot kell fenn tartania Istennel.

A negyedik utalás Jézus és anyja kapcsolatára a keresztnél történik, amikor haláltusájában lenézve meglátja anyját János mellett, aki mindig a közelében volt. „Jézus azért, mikor látja vala, hogy ott áll az ő anyja és az a tanítvány, akit szeret vala, monda az ő anyjának: Asszony, ímhol a te fiad! Azután monda a tanítványnak: Ímhol a te anyád! És ettől az órától magához fogadá azt az a tanítvány.” (Jn 19:26-27) Tehát, egész életében, még az utolsó pillanatokban is nagy odafigyeléssel gondoskodott anyjáról.

Jézus nőekkel való bánásmódjának egy másik vetülete az Őt követő asszonyokkal kapcsolatos. „És lőn ezután, hogy ő jár vala városonként és falunként, prédikálván és hirdetvén az Isten országát, és vele a tizenkettő, és némely asszonyok, akiket tisztátalan lelkektől és betegségekből gyógyított meg, Mária, aki Magdalénának neveztetik, kiből hét ördög ment ki, és Johanna, Khúzának, a Heródes gondviselőjének felesége, és Zsuzsánna, és sok más asszony, kik az ő vagonukból szolgálnak néki.” (Lk 8:1-3)

Jézus követői tizenkét apostolból és néhány galileai asszonyból álltak. Miért követték Őt? Meghívásra? Egy alkalommal Jézus azt mondta tanítványainak. „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket.” (Jn 15:16) Ugyanígy Jézus az asszonyokat is kiválaszthatta volna. Mi volt az asszonyok feladata? Követték Őt. Mindenféle értelmezéseket kitalálhatnánk például azzal kapcsolatban, hogy milyen gondok adódtak volna, ha egy városban szállást keresnek. Ők mindenben támogatták Jézust. Arról is van feljegyzés, hogy az Őt követő asszonyok egyike elő-

nyös anyagi helyzetben volt. Igen, ők egészen az utolsó pillanatig követték Jézust, még akkor is, amikor a tizenkét tanítvány rémülten menekült, hogy mentse életét. A nők mindvégig Mellette maradtak. Ugyancsak ők kapták elsőként a hírt Jézus feltámadásáról.

Jézusnak a nőekkel való bánásmódjának egy másik példája Máriával és Mártával való szoros barátsága. Biztos vagyok benne, hogy mindannyian ismeritek ezt a történetet. Lk 10. fejezetében olvashatjuk el. Mária Jézus lábánál ült. Mit jelentett ez? Krisztus idejében a tanulók a tanító lába előtt ültek a földön, úgy hallgatták tanítását. Tulajdonképpen Jn 11. fejezetében Márta nevezte Jézust Tanítónak, amikor bement a házba és értesítette Máriát, hogy Jézus megérkezett. Jézus idejében senki nem hallott olyat, hogy egy rabbi egy nőt tanítson. Sőt, a rabbik körében egy olyan szólás is használatban volt, mely szerint jobb dolog egy samaritánust tanítani, mint egy nőt, mindez annak ellenére, hogy jól tudjuk, mit éreztek a samaritánusokkal szemben.

Mária azonban Jézus lábánál ült, és testvére, Márta mondta ki Jézusról az egyik legmagasztosabb bizonyágtételt, rögtön Lázár feltámadása után, amikor Jézus Betániába érkezett: „Igen Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Istennek Fia, aki e világra jöendő vala.” (Jn 11:27) Hogy is lehetne ennél nagyobb hitet kérni?

Egy másik alkalommal Jézus felkenetésekor találkozunk asszonyokkal. Mind a négy Evangélium beszámol arról az esetről, amely Simon házában történt egy vendégség alkalmával. Az akkori kor minden zsidója ellenezte volna, ami ott történt: Jézus megengedte, hogy egy nő megérintse Őt. Megengedte egy kibontott hajú nőnek, hogy megérintse Őt. (Abban az időben csak a parázna nők jártak kibontott hajjal.) Mi több, Jézus mondott is valamit, ami évszázadokon keresztül fennmaradt, és pedig, hogy ez a nő jó és szép dolgot tett Vele.

Egy másik eset a samáriai asszony esete. Krisztus idejében egy másik szabály is érvényben volt: „Egy férfi soha nem maradhat egyedül egy nővel egy fogadóban még akkor sem, ha az testvére vagy lánya, mivel ez mindenféle gondolatokat ébreszthet az emberekben. Egy férfi nem állhat szóba egy nővel az utcán, még akkor sem, ha az illető asszony a felesége, de különösen nem történhet meg ez egy másik nővel, az emberek feltételezései miatt.”

Jogosan tehetjük fel tehát a kérdést, hogy milyenek lehettek a férfiak abban az időben! Jézus azonban beszélgetett az asszonnyal a kútnál, és nem szégyellte áthágni a zsidó szokásjogot.

A Biblia lapjain a parázna asszonnyal történt esetről is olvashatunk, akit erőszakkal vittek Jézus elé egy alkalommal. Ő pedig pártját fogta azok előtt, akik annyira türelmetlenül várták, hogy ítéletet mondjanak felette. Számtalan esetet felsorolhatnánk, melyből mind kiderül, hogyan bánt Jézus a nőkkel.

Azonban mit mondhatunk arról, hogy Jézus nőket gyógyított? Meggyógyította Péter anyósát, méghozzá szombaton. Egyszerre két szabályt hágott át, mert nemcsak szombaton gyógyított, hanem megérintett egy nőt, megfogta a kezét.

Egy másik hasonló esetről Lk 13:10-17. verseiben olvasunk, ez a tizennyolc éve beteg asszony története. Őt is szombaton gyógyította meg, és nyilvánosan rátette a kezét. Ez komoly kihágásnak számított a zsidó nép körében.

Ugyanakkor ismerjük a történetet az özvegyasszony fiáról, akit Nain városában támasztott fel Jézus. Megszakította a temetési menetet, és örömet hozott a megtört szívbe. Amikor Jairus lányát feltámasztotta, szintén áthágtá a zsidó szabályokat, megérintve egy halott lánykát, hogy életre keltse. Az odavezető úton pedig egy asszony keresztültört a tömegen, csak hogy érinthesse Jézus ruhájának szegélyét. Jézus azonnal megállt és megkérdezte: „Ki érintett engem?” Előrehívta ezt a szégyenlős asszonyt, és hangosan kijelentette, hogy méltó a gyógyulásra. Elismerte hitét és határozottságát. Teljes értékű, másokkal egyenrangú személyként viselkedett vele.

Egy utolsó ilyen jellegű tapasztalat Jézus életéből a Kálvária felé vezető út egyik eseménye. Az asszonyok sírtak. Ők nem voltak olyan szoros kapcsolatban Jézussal, de szívüket mélyen érintette szenvedése. Több hozzánk hasonló férfire lenne szükségünk! Ilyen volt például Cirénei Simon, aki nem tudott hallgatni, látva az Ember szenvedését a kereszt súlya alatt. Az asszonyok azonban sírtak, és Jézus észrevette ezt.

Az evangéliumokban egyetlen alkalommal sem olvashatunk olyan esetről, amikor az asszonyok ellenségesen viselkedtek volna Jézussal. Jézus pedig gond nélkül tanította az üzenetre a férfiakat és a nőket egy-

aránt. A nőket minden szempontból egyenrangúnak tekintette. Férfiakat és nőket egyaránt választott barátjainak. Kegyelemmel telve, megfelelő gesztusként értékelte és fogadta el a gondoskodást és a tiszteletadást. Soha egyetlen pillanatig sem habozott a nők szükségleteinek teljesítésében. Bebizonyította, hogy lehetséges magas lelki szintet fenntartani a nőkkel. A nőkkel való bánásmódjából kiindulva jogosan jelenthetjük ki, hogy igen, valóban küzdött a nők érdekeiért.

Megbeszélendő kérdések:

1. A zsidó kultúrában a nők a kitaszítottak, értéktelenek csoportjába tartoztak. Hogyan magyarázzátok Jézus forradalmi magatartását? Milyen fogalmakat és társadalmi praktikákat akart helyrehozni Jézus?
2. Hogyan követhetjük az Üdvözítő példáját anélkül, hogy az ellenkező végletbe esnénk, és feminista nézeteket népszerűsítsenénk? Mi a helyes magatartás, amelyet családjunk, gyülekezetünk és társadalmunk nőszemélyei iránt gyakorolhatunk?
3. Osztozass Sola Scriptura, Reménység Televízió vagy Glow-szórólapokat!

Hogyan bánt Jézus a kétségbeesettekkel

Jeruzsálemet több ízben is elpusztították. Palesztina számos városa és faluja már nem létezik olyan formában, mint ahogyan Jézus idejében létezett. Az idők során az emberek új városokat építettek a régiek helyére.

Amikor néhány évvel ezelőtt egy csoporttal a Szent Földön jártam, megnéztük a bethesdai fürdőt. Huszonegynéhány méterre fekszik a jelenlegi város szintje alatt, csigalépcsőkön lehet leereszkedni a Jézus idejében működő építmény megtekintéséhez.

Az öt tornácot elérve, újabb lépcsők vezetnek lefelé, a sötétbe, ahol még látható némi víz a régi fürdő helyén. Csoportunk egyik tagja, a lépcsőkön lefelé indulva egy adott pillanatban hirtelen eltűnt a fürdőben. Ahelyett, hogy megzavarta volna a vizet, úgy tűnik, a víz zaklatta fel őt...

A bethesdai fürdő azonban ma is ott áll régi helyén, és képet alkotunk róla, milyen is lehetett régi dicsőségében, a Jézus idejében.

A bethesdai fürdőnél várakozó beteg történetét János evangéliumának 5. fejezetében olvashatjuk: „Ezek után ünnepek vala a zsidóknak, és felméne Jézus Jeruzsálembe. Van pedig Jeruzsálemben a Juhkapunál egy tó, amelyet héberül Bethesdának neveznek. Őt tornáca van. Ezekben fekvék a betegek, vakok, sánták, aszkórosok nagy sokasága, várva a víznek megmozdulását. Mert időnként angyal szálla a tóra, és felzavará

a vizet: aki tehát először lépett bele a víz felzavarása után, meggyógyult, akárminémű betegségben volt.” (Jn 5:1-4)

Itt volt egyfajta varázslat, az akkori idők szemfényvesztése. Egy olyan zarándokhelynek számított, ahol az emberek azt hitték, hogy egészséget, gyógyulást találnak.

„Vala pedig ott egy ember, aki harmincnycolc esztendőtt töltött betegségében. Ezt amint látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta úgy van; monda néki: Akarsz-e meggyógyulni? Felele néki a beteg: Uram, nincs emberem, hogy amikor a víz felzavarodik, bevigyen engem a tóba; és mire én oda érek, más lép be előttem. Monda néki Jézus: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj! És azonnal meggyógyula az ember, és felvevé nyoszolyáját, és jár vala. Aznap pedig szombat vala.” (5-9. versek)

A fejezet többi részében ennek következményeiről olvashatunk. Jézust a törvényszék elé vitték, és az emberi igazságszolgáltatás szerint elítélték. Jézust, a Szombat Urát, szombatrontással vádolták. Ha nem lenne ennyire tragikus, akár nevetséges is lehetne. Jézus, a Teremtő, Aki mindent alkotott, aki fenntartotta vádlói életét, szívverését. Érdekes kép.

Jézust hat különböző alkalommal vádolták szombatrontással. Ha figyelmesen áttanulmányozzuk ezt a hat esetet, láthatjuk, hogy Jézus mindig az emberek érdekében döntött, míg a vallási vezetők mindig a törvény érdekében érveltek. Mt 12:12-ben Jézus ezt mondta: „Szabad tehát szombatnapon jót cselekedni.” Jézus tehát „áthágta” a szombatot, hogy meg tudja tartani azt. A zsidó vezetők próbálták megtartani a szombatot, és így sikerült megrontaniuk azt. Amikor Jézus a személyek, az egyének érdekében döntött, tulajdonképpen a törvényt sem hagyta figyelmen kívül. A kettő nem zárja ki egymást. Megengedett, törvényes dolog szombaton jót cselekedni.

Ez a szó, amit Jézus itt használt: „szabad”, megengedett vagy törvényes, rendkívül érdekes ebben az összefüggésben. Nem azt mondja, hogy szép dolog, vagy kiváltság szombaton jót tenni. Világosan kijelenti: szabad, törvényes dolog szombaton jót cselekedni. Más szavakkal, ezt kéri tőled a törvény. Ez pontosan olyan, mintha egy autópályán haladva észrevennénk a 70 km/h alsó sebességhatárt jelölő táblát. Nemcsak szabad 70-el többel menni, hanem egyenesen áthágnánk a törvényt és

zavarnánk a közlekedést, ha annál lassabban haladnánk. A szombati jócselekvésre a törvény szólít fel, és Jézus eljött, hogy felfedje előttünk a szombat ezen célját. Látszólag elfeledkezett az óvatosságról, és hatalmas lépéssel egyszerűen átlépte a hagyományokat és szokásokat, megmutatva a szombat valódi értelmét.

Azon a szombaton Jézus a bethesdai fürdő öt tornácán sétált. Az ottlevők mind reménytelen esetek voltak. Barátaik vagy családjuk utolsó próbálkozásként vitték őket oda. Egyesek még ideiglenes, kezdetleges lakhelyet is készítettek maguknak a víz mellett, másokat naponta odavittek. Mindannyian arra vártak, hogy a víz felzavarodjon, és elsőként lehessenek belé. Mindenhol betegek, bénák, elesettek, szerencsétlenek, reménytelenek feküdtek... és vártak.

Jézus egyedül, észrevétlen lépkedett közöttük. Munkássága elején járt. Csak később követték Őt tömegesen az emberek, aznap azonban senki nem volt Vele, sem tömegek, sem asszonyok, senki nem akarta Őt megérinteni vagy beszélni Vele.

Jézus körbejárta az öt tornácot, figyelte a szenvedőket, és mindenél jobban vágyott arra, hogy meggyógyíthassa őket, mindannyiukat. Ha ott lettem volna, ha felismertem volna, ha ismertem volna erejét, hangosan kiáltottam volna: „Gyógyítsd meg őket, Jézus! Gyógyítsd meg mindannyiukat!”

Ezt azonban nem tehetette meg. Szolgálatában még sok mindennek kellett teljesednie, és ha akkor mindenkit meggyógyított volna, munkássága lényegesen lerövidült volna. Tulajdonképpen egyetlen ember meggyógyításával is hatalmas lépést tett a kereszt felé. Ezért nem gyógyított meg minden leprást sem. Ez befolyásolta volna küldetését, az egész emberiség megváltását. Ezért nem tett pontot Isten a bűnre sok évvel ezelőtt. Ezért nem gyógyíthat meg mindenkit ma sem, mindazt a sok szenvedőt, akik napjainkban is a kórházakban és különböző intézményekben sínylődnek. Isten, az Ő nagy bölcsességében meg kell, hogy engedje, hogy a bűn a végsőkig kibontakozzon, hogy mindannyian lásák, milyen is valójában a bűn. Amikor azonban végre elérkezik a vége, akkor már soha senki nem fog vágyani rá.

Miközben Jézus az öt tornácán sétált, szemlélve a sok nyomorult beteget, vágyva megsegítésükre, és várva azt a nagy napot, amikor a bűn

végre egyszer és mindenkorra eltűnik, hogy mindenki meggyógyulhasson, észrevette a legkétségbeesettebb esetet. Együttérzése cselekvésre készítette. Volt ott egy ember, aki már harmincnyolc éve szenvedett. Barátai elmentek, családja elhagyta, egyedüli otthona a fürdő melletti fekvőhely volt. Jézus megállt, ránézett és egy látszólag lehetetlen kérdést tett fel neki: „Akarsz-é meggyógyulni?”

„Tessék? Hát szerinted mit keresek itt?”

„Akarsz egészséges lenni?”

Egyértelmű, hogy Jézus a férfi szájából akarta hallani a választ. Természetesen mindannyian ismerjük válaszát. „Igen, ezt szeretném, de senki nincs mellettem, hogy segítsen, én pedig nem vagyok annyira erős, hogy egyedül belépjek a vízbe. Valaki mindig megelőz engem. Nincs semmi reményem.”

Jézus nem töltötte az időt. Nem játszott a szavakkal. Ránézett, és az erővel, mely az Életadótól, a Teremtőtől, a világegyetem Alkotójától származik, megparancsolta: „Kelj fel, vedd a nyoszolyádat és járj!”

Szeretném, ha megfigyelnénk kissé az események sorrendjét.

A Szenírás leírása szerint, az ember (1) meggyógyult, (2) felvette ágyát és (3) járt.

Milyen könnyen behelyezzük magunkat ebbe a képbe. Csak egy kis elismerésre, egy kis dicsőségre vágyunk. Ezt mondogatjuk: Isten segít azokon, akik segítenek magukon. Szeretnénk, hogy Isten ajándékai egy kicsit a mi erőfeszítéseinktől is függjenek. Lehet, hallottátok egyesek véleményét, mely szerint ennek az embernek a gyógyulása annak köszönhető, hogy határozottan megfeszítette minden erejét, és nagyon kitartóan megtette mindazt, amit Jézus parancsolt neki. Mivel pedig erőfeszítéseket tett ennek érdekében, meggyógyult és újra járhatott. Ez azonban egyáltalán nem így van. Jézus ott, azonnal meggyógyította. Először tehát meggyógyult, utána felállt, felvette a heverőjét és járt. A járás, az ágy felvétele a gyógyulás eredménye, nem oka volt. Ezután látjuk, amint járt, ugrált, és eltávolodott a fürdőtől.

De mit is jelent a fürdő? A fürdő azt jelképezi, amit mi tehetünk gyógyulásunk érdekében. A fürdő szemléltetheti azt, amivel mi próbálkozunk saját megmentésünk, győzelmünk vagy feddhetetlenségünk elérésére.

Lehetséges, hogy egyes képzelt betegek látszólag meggyógyultak ott, mert hittek benne. Ez az ember azonban nagyon gyenge volt. Annyi ereje sem volt, hogy eljusson a vízhez. Reménytelen eset volt.

Te is hasonló helyzetben vagy? Ne tévesszük szem elől a történet lelki tanulságát. Mi a te fürdőd ma? Megpróbáltad te is megnyerni a mennyet saját erőfeszítéseid által? Megpróbáltál elég jó lenni ahhoz, hogy odajuthass? Ez a te fürdőd? Önerőből soha nem juthatunk megváltásra. Megpróbáltad legyőzni életedben a bűnt? Nem leltél békességre? A kétségbeesés szélén állsz? Ez a te fürdőd? Mit mondhatunk a gyülekezet tagjairól, akik azért fáradoznak, hogy sietessék Jézus visszajövetelét? Hallottál erről? Biztosan láttál plakátokat és jelmondatokat, melyek arra buzdítanak: „Gyerünk, végezzük el a munkát!”

Ezek után azt halljuk, hogy a világ lakossága nagyobb ütemben növekszik, mint az Evangélium terjedése, és már-már elveszítjük a reményt? Ez a te fürdőd ma?

Mindenféle fürdőket alakítottunk ki, és minden erőnkkel megpróbálunk eljutni ezekhez. Lehetséges, hogy ma is vannak olyanok, akik már harmincnyolc vagy még több éve próbálnak eljutni a vízhez, és még mindig nem sikerült nekik. Ebben az esetben jó híreim vannak számodra!

„Van egy kútfő, melyből szent vér

Bűnösökért ömöl.

Egy kútfő, mely csodát mível

S minden bűt eltöröl.”

Van egy ruha minden mezítelennek, mely nem emberi szövetből készült. Ma ajándékba kapod. Ez Jézus erejének ruhája a mi kudarcunk helyett.

Szeretnél csatlakozni ma hozzám az egyik tornácon? Jézus jár arra. Ő lehajol hozzád és így szól: „Szeretnél meggyógyulni?” Ezt egyesek szubjektív Evangéliumnak nevezik. Ezt mondják: „Ne beszélj a gyógyulásról. Legyünk objektívek. Ne nézzünk magunkra.” El tudod képzelni, hogy amikor Jézus lehajolt a harmincnyolc éve beteg emberhez és megkérdezte: „Akarsz-e meggyógyulni?” – ő azt válaszolta volna: „Ó, ez túlságosan személyes, szubjektív kérdés. Egyszerűen csak jegyezd fel a nevem mellé a feddhetetlenséget a mennyei könyvekben. Ez elegendő számomra.”

Hálások lehetünk azért, amit Jézus a kereszten tett, azonban ugyanolyan hálások lehetünk mindazért, amit ma mindenki életében vágyik megtenni.

Charles Spurgeon, a nagy prédikátor mondta egyszer: „Most, kedves hallgatóim, szeretnék feltenni nektek egy kérdést. Szeretnétek meggyógyulni? Szeretnétek elnyerni a megváltást? Tudjátok, mit jelent a megváltás? Ó, biztosan azt mondjátok, hát persze: menekülés a pokolból. Nem, nem, nem. Ez a megváltás eredménye. Megváltottnak lenni egészen mást jelent. Szeretnétek megváltva lenni a bűn erejétől? Szeretnétek megszabadulni a világi, tisztátalan gondolkodásmódtól, a haragtól, a mogorvaságtól, az igazságtalanságtól, a közönségességtől, az uralkodásvágytól vagy az alkoholizmustól? Készen vagytok lemondani a számotokra legkedvesebb bűnről?”

„Nem” – mondhatná valaki. „Nem tudom a legőszintébben azt mondani, hogy vágyom ezekre a dolgokra.” „Akkor ma nem hozzád szólok.”

„Igen, én szeretném” – mondja valaki más. „Szeretnék megszabadulni a bűntől, annak minden fajtájától, gyökereinek minden maradványától. Még ma szeretném, hogy Isten kegyelme által váljak valódi kereszténnyé és megváltást nyerjek bűneimre.” „Akkor állj fel, vedd fel az ágyadat és járj!”

Nem szeretnéd elfogadni a legjobb Barátot, akivel egy ember valaha rendelkezhet, magát az Úr Jézust, aki ma a fürdő öt tornácán sétál? Ő nem azért jött, hogy a feddhetetleneket hívja megtérésre, hanem, hogy a bűnösöket megváltsa. Ő mondta: „Térjetek én hozzám, hogy megtartassatok földnek minden határai, mert én vagyok az Isten, és nincsen több!” (Ésa 45:22) Ő kész volt minden kockázatot vállalni érted. Ő együttérző és soha nem válik érzéktelenné irántunk. Ma felajánlja nekünk az annyira vágyott lelki gyógyulást.

Megbeszélendő kérdések:

1. Milyen tehetetlenségekkel kell naponta szembenéznünk?
2. Hogyan tudjuk gyakorlati módon segíteni a reménytelen, kétségbeesett embereket?
3. Látogass meg ma egy beteg személyt. Ne felejs el friss gyümölcsöt vinni neki!

Hogyan bánt Jézus a tanítványaival

Gondoltál valaha arra, hogy meghalj Krisztusért? Ha igen, meg tudnád tenni? Azok, akik életüket adták Krisztusért, kétségkívül fentről kaptak erre erőt.

A kínai forradalom alkalmával az útonállók elfogtak egy misszionáriust, és magukkal vitték hegyi rejtekhelyükre, ahol a hitéről való lemondásra próbálták kényszeríteni. Ő azonban megtagadta ezt. Levágták ujjait és lábujjait, majd megkérdezték: „Most már lemondasz hitedről?” Ő akkor is nemet mondott. Levágták tehát kezeit is csuklóból, sőt lábait is bokától lefelé, majd kiabálva követelték, hogy mondjon le Krisztusba vetett hitéről. Ő természetesen ez alkalommal is visszautasította. Végül mindkét kezét és mindkét lábát többől levágták. Amint nézték, hogy elvérzik, újra megkérdezték: „Van még valami mondanivalód?” Ő így válaszolt: „Igen. Megmondanátok a fiamnak, hogy jöjjön és folytassa a munkát helyettem itt, Kínában?”

Biztos vagyok benne, hogy mindannyian hallottunk már ilyen és ehhez hasonló történeteket. A mártírok vére Ábel kora óta folyamatosan ömlik. Ebben a könyvben, melyben mindvégig arról beszélünk, hogyan bánt Jézus az emberekkel, nem téveszthetjük szem elől azt a kapcsolatot sem, amely Jézus és követői között alakult ki az évek során.

Ő mondta: „Légy hív mind halálig, és néked adom az életnek koronáját.” (Jel 2:10)

Péter apostol megismerte a szenvedés értékét. Volt idő, amikor visszalépett. Biztosan mindannyian emlékeztek Jézussal folytatott egyik beszélgetésére, melynek során Jézus közelebbi haláláról beszélt tanítványainak, Péter pedig kifakadt: „Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te véled.” Jézus megdorgálta őt ezekért a szavakért. (lásd: Mt 16:22-23)

Péter azonban felfedezte az áldást a szenvedésben: „Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztektek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek; Sőt, amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljete, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vígodozva örvendezhessetek.” (1Pt 4:12-13) Nem volt szokatlan, hogy a keresztények szenvedtek. Pál apostol is hasonló üzenetet közvetített Fil 1:29-ben: „Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek Ő benne, hanem hogy szenvedjete is Ő érte.”

Kiváltság, ajándék és megtiszteltetés, a lehető legnagyobb áldás megismerni a szenvedést Krisztusért és halálig hűséges maradni Hozzá. Az emberi elme számára ez felfoghatatlan titok. Hogyan is lehetne igaz? A szenvedésben való együttlét azonban olyan áldás, amelyet Jézus mindenkinek felkínál valamilyen formában.

Ennek okáért, irányítsuk figyelmünket Krisztus legközelebbi követőire. Egyikükről Ő maga mondta, hogy nem született még senki, aki nála nagyobb lenne. Keresztelő Jánosnak hívták. Sokan elcsodálkoztak halálán. Keresztelő János születése óta az Úrnak szentelt csodagyerek volt. A sivatagban élte életét, furcsa ruhákat viselt és vadmézet evett. Megszerette a sivatagot, a nagy, kiterjedt területeket.

Amikor elkezdte nyilvános tevékenységét, hirdetve a Messiás eljövételét, nem sajnálta a szavakat. Még Heródes királyt is megfeddte házasságáért. Heródes feleségének nem tetszettek Keresztelő János szavai, ezért meggyőzte férjét, hogy vesse börtönbe Jánost. Az emberek többsége arra várt, hogy majd hamarosan szabadon engedik. Biztosak voltak benne, hogy az emberek és maga Heródes iránta tanúsított tisztelete biztonságot jelent számára. Keresztelő János pedig várt, várt és várt.

A börtön zártsága mélyen lesújtotta a nagy pusztaságokhoz szokott szabad lelket. Elméjében mindenféle kérdések jelentkeztek. Ott volt alkalma kételkedni küldetésében, Krisztus istenségében. Egy idő után már nem tudta elviselni a feszültséget, és üzenetet küldött Jézushoz. Egyre nehezebb, súlyosabb hangvételű kérdéseket tett fel. Jézus válasza megerősítést jelentett számára. Egy nap azonban teljesült Heródes feleségének vágya. Lánya által csapdába ejtette férjét, majd ennek eredményeképpen Keresztelő Jánost kivégezték. Első látásra úgy tűnik, hogy Isten elhagyta, Jézus megfélekedett róla és egyedül maradt. Vajon így bánt Jézus a tanítványaival?

Számunkra nehezen érthető, hogy a menny minden ajándéka közül a Krisztussal együttes szenvedés a legjelentőségtebb és a legnagyobb megtiszteltetés. Milyen közösségben volt Keresztelő János, a kínai misszionárius, minden idők mártírjai, az Ő szenvedéseivel? Melyek tulajdonképpen Krisztus szenvedései?

Elsősorban azt tudjuk, hogy Jézus feddhetetlensége, és nem bűnei miatt szenvedett. Ő áldást mondott mindazokra, akik az idők során feddhetetlenségük miatt szenvedtek. Az igazságtalanokat mindig sértette a feddhetetlenek jelenléte. A gonosz emberek gyűlölték Jézust büntelen, tiszta élete miatt, és ezért megpróbálták elpusztítani Őt. Akik elfogadták Jézus feddhetetlenségét, figyelmeztetést kaptak, hogy nem lesznek mindig közkedveltek, és egyesek közülük üldözést, sőt halált is el kell, hogy szenvedjenek a feddhetetlenség miatt.

Jézus is szenvedett másokért. Ő a legértékesebb példája annak, Aki kész volt életét adni barátaiért. Mások, az idők során csatlakoztak ehhez. Ismerjük, hallottuk történetüket.

Azt is tudjuk, hogy Jézus szenvedett, mert alávetette magát a menynevi tervnek, mely még a világ megalapítása előtt jött létre. Ez a terv arról szólt, hogy ha a bűn betör a világba, Ő eljön, hogy megmentse az emberiséget. Jézus nem tért el ettől a tervtől, hanem egész földi élete során Atyja akaratát cselekedte.

Megmenthette volna magát. Amikor a papok és az írástudók azt mondták: „Másokat megtartott, magát nem bírja megtartani” (Mk 15:31), igazat mondtak. Habár meg tudta volna menteni magát, azt nem tudta volna megtenni, hogy Önmagával együtt másokat is megváltson.

Akik követték Jézust és közösségben voltak Vele, felfedezték ezt. Isten fennhatósága alatt maradva, nem tudták megmenteni önmagukat. Látszólag a kínai misszionárius megszabadíthatta volna magát, ha megtagadta volna Krisztusba vetett hitét. Mivel azonban határozottan megmaradt az isteni fennhatóság alatt és továbbra is vallotta hitét, nem menekülhetett meg.

Krisztus követője szenvedhet a feddhetetlenség miatt, szenvedhet másokért és szenvedhet azért, mert az isteni ellenőrzést választja. Keresztelő János megtapasztalta ezt a szenvedést. Jézus örömmel megszabadította volna szeretett, hűséges szolgáját, azonban azon milliókért, akik az idők során börtönökbe, majd kínpadra kerültek hitükért, Jánosnak ki kellett innia a mártírság poharát. Keresztelő János megnyitotta az utat a többi tanítványnak, akik egy kivételével mindannyian mártírhálált haltak. A tanítványok megfizették a legmagasabb árat, előkészítve az utat az utánuk következő mártíroknak. Az őket követők pedig előkészítették az utat nekünk, akik még mindig a fájdalom, a szenvedés, az elválás és a halál világában élünk.

Lehetséges, hogy megértjük János halálát az utána következő mártírok sorsának szemszögéből, de miért kellett a mártíroknak meghalniuk?

Tudjuk, hogy Isten úgy teremtette a világot, hogy esőt bocsásson mind az igazakra, mind a hamisokra, hogy a nap egyformán süssön a jókra és a gonoszokra. Ha csak a jókkal történének jó dolgok és csak a rosszakkal rosszak, akkor kis idő múlva az egész világ követné Istent az ebből származó előnyökért, vagyis mindazért, amit Tőle kapnának. Isten azonban csak a szeretetből fakadó imádatra vágyik. Ő nem ígérte követőinek, hogy felettük mindig tiszta lesz az ég. Nem ígérte, hogy kimenti őket a bűnös földi létből eredő minden bajból.

Minden bizonnyal számos ok igazolja ezt a tényállást. Az egyik ezek közül természetesen az, hogy Krisztus követőinek is emlékezniük kell a bűn borzalmára, mert másképp elfeledkeznének bűnös természetükről, és újra a bűn áldozataivá válnának. Istennek az a terve, hogy a világegyetem megtisztítása után, a bűn és a bűnösök megsemmisítése után minden maradjon is úgy. Ő megígérte, hogy a bűn nem jelenik meg másodsorra. Ennek érdekében tisztán kell látnunk a bűn természetét, hogy soha többé ne tűnjön számunkra vonzónak.

Azonban létezik egy másik ok is. Tudjuk, hogy az ördög folyamatosan igazságtalansággal vádolta Istent. Ő azt állítja, hogy az emberek csak a kapott áldásokért szolgálják Istent. Mindannyian ismerjük Jób történetét és annak végkifejletét. Az ördög vádja úgy szólt, hogy Jób azért szolgálja Istent, mert elképesztő áldásokban részesült (lásd: Jób 1:9-10). Jób tapasztalata mindannyiunk életében megismétlődhet.

Isten azt ígérte, hogy az ördög semmit nem tehet, egyetlen olyan szerencsétlenséget sem hozhat ezen a bűnös földön anélkül, hogy Isten meg ne adná számunkra az annak elviseléséhez szükséges erőt, ha bízunk Benne. Istennek gyakorlati, valós példákra van szüksége ennek szemléltetésére.

Próbáljuk meg részletesen megfigyelni ennek az elvnek a működését a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelemben. A Szentírás azt tanítja, hogy az 1000 év végén, amikor Jézus harmadszor is visszatér a földre, minden ember, aki valaha itt élt, találkozik Vele először és utoljára. Egyesek a városon kívül lesznek, így csak szemlélhetik, ami bent történik, mások azonban bent lesznek, de láthatják a kinti eseményeket.

A városon kívül lesznek például, akik a vízözön idején éltek, olyanok, akiknek minden gondolatuk, szívük minden indítéka naponta csak a gonoszság volt. Ők öklüket rázzák majd Isten felé, és ezt mondják: „Nem igazságos. A mi időnkben túlságosan nehéz volt Neked szolgálni.” Lehetséges, hogy már el is képzeltétek, amint a városban megszólal egy hang: „Noé, gyere, kérlek egy kicsit a falhoz.” Akkor Noé felkel, és az özönvíz korabeli emberek semmit nem mondhatnak már.

A városon kívül lehet majd azon a napon azok csoportja is, akik Izrael hitehagyásának korában éltek. Ők engedtek a kísértésnek és meghajoltak Baál előtt. Ők is öklüket rázva szidják Istent: „A mi időnkben túlságosan nehéz volt Neked szolgálni. Lehetséges, hogy az egyedüliek lettünk volna, akik Neked szolgálnak.” Akkor Isten odahívja Illést, és ez a csoport is elnémul, mert már nincs mit mondania.

Láthatjuk ugyanakkor az első gyülekezet tagjait az üldözések korában, akik szintén a város falain kívül szitkozódnak: „A mi időnkben is túlságosan nehéz volt Neked szolgálni. Meg akartak ölni bennünket, és meg is tették volna, ha elkezdjük prédikálni Jézust.” És akkor Isten odaküldi Istvánt, és ők szó nélkül maradnak.

Látok egy csoportot a középkorból is, akik Istent szídják, de Husz János és Jeromos szintén előrelép. Látok valakit Kínából, a nagy felkelések idejéből, aki a városon kívül fenyegetőzik, de akkor előlép a korábban említett misszionárius, és a szitkozódónak már nincs mit mondania.

Ugyanakkor látok valakit napjainkból, aki hónapokig rákbetegséggel küzdött, de végül nem élte túl. Halála előtt megharagudott Istenre, Őt hibáztatta szerencsétlenségéért, szenvedése miatt, megátkozta Őt és meghalt. Egy ilyen személy számára, aki azon a napon a város falain kívül áll majd, Istennek szüksége lesz valakire, aki hasonló megpróbáltatásokon esett át, mégis szerette Őt, és mindenáron bízott Benne.

Vajon ez azt jelenti, hogy Isten adja a szenvedéseket és a fájdalmat? Nem, nem. A nyomorúságot Sátán okozza, de Isten az Ő kegyelméből visszatartja azt. A tanítványok megkérdezték Jézustól: „Ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei?” Jézus pedig megadta a választ: „Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei; hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai.” (Jn 9:3)

Eljön az a nap, amikor győzedelmeskedik Isten dicsősége, és Krisztus követői, akik szenvedtek Érte, akik tiszta szeretetből és nem önző érdekekből szerették Őt, elnyerik jutalmukat. Jézus megígérte, hogy megjutalmazza minden szenvedésünket, hogy elfeledteti velünk ennek a bűnös világnak a fájdalmát.

Isten terve a nagy küzdelemben úgy valósul meg, hogy mindenki, még a városon kívül állók és Sátán is végül elismerik, hogy Isten mindvégig igazságos volt.

Milyen csodálatos nap lesz, amikor egyszer és mindenkorra megoldódik a bűn kérdése, és mi örökre Jézussal lehetünk!

Megbeszélendő kérdések:

1. Mi a legnagyobb megtiszteltetés, amely valaha az emberiséget érte? Miért?
2. Mi volt Jézus szenvedéseinek oka, és mi az oka akkori és jelenlegi követői szenvedésének? Miért?
3. Szerezz meglepetést egyik munkatársadnak

Hogyan bánt Jézus a szomszédaival

Hamar elterjedt a hír, hogy Jézus a városba érkezett. Nemrég már járt ott. Majdnem harminc évig lakott Názáretben, mint a város egyszerű lakója. Két éve azonban összeszedte szerszámaint, elbúcsúzott anyjától, Máriától, és elment egy furcsa szolgálatba.

Hallották hírét a Jordán vidékéről, a fővárosból, Jeruzsálemből, Galilea falvaiból és városaiból. Jézus csodálatos dolgokat művelt. A názáreti férfiak és nők gyakran megbeszélték a Jézusról érkezett legújabb híreket, amikor a kút mellett vagy a piacon találkoztak egymással. Ezek nagy része egyáltalán nem vallott arra az emberre, akit ők ismertek. Ott, Názáretben, Jézus keményen dolgozott, szelíden meghallgatott mindenkit és jó szomszéd volt. Igaz, hogy egy kicsit másnak tűnt a többiekhez képest, többet foglalkozott Isten dolgaival, és gyakran akár a lehetetlent is megtette, hogy segítsen valakin, de most mintha egyből egyfajta vallási fanatikussá vált volna, radikális zelótává.

Alig ment el otthonról, amikor az emberek már hallották, hogyan tisztította meg a jeruzsálemi templomot. A názáreti zsinagógában soha nem próbálkozott ilyesmivel. Végül is lehetséges, hogy Jeruzsálemben szükség volt erre a bánásmódra. Meglehetősen elharapózott a visszaélések sorozata a nemzet fővárosában, vagy legalábbis úgy hírlík.

Jézus beutazta a környék városait és falvait. Egyre több ember követte Őt, akárhová ment. Egyre több csodáról, gyógyításról és ördögűzésről lehetett hallani. Már senki nem tudta, mit higgyen róla, de nagyon kíváncsiak voltak. Megpróbálták minél többet megtudni a szomszéd fiúról, aki most jócselekedeteket hajt végre mindenhol. Lehet, hogy mégis bajkeverő lenne? Most megkapták az alkalmat, hogy ezt saját maguk fedezzék fel, mert Jézus látogatóba ment Názáretbe.

„Jézus pedig megtére a Léleknek erejével Galileába: és híre méne néki az egész környéken. És ő taníta azoknak zsinagógáiban, dicsőítettén mindenektől. És méne Názáretbe, ahol felneveltetett: és beméne, szokása szerint, szombatnapon a zsinagógába, és felállá olvasni.” (Lk 4:14-16) A názáretiek büszkeségtől duzzadó mellel nézték, hogy Jézusnak megadatott az a tisztelet, hogy szombat reggel felolvassa a Szentírás szövegét. Örvendtek, hogy újra otthon volt. Szép volt a helyi prezbiterok részéről, hogy felhívták a szószékre. Már-már hallani véljük, ahogy valaki azt súgja a mellette ülőnek: „Ez József fia. Korábban a mi utcánkban lakott.”

Keresztelő János kijelentette, hogy Jézus Isten Fia. Tanítványai hitték, hogy Ő a Messiás. A tömegek nagy tanítónak, sőt prófétának vélték. Itt, Názáretben azonban József fia volt. Ha olyan sokat beszéltek más helyeken véghezvitt csodáiról, akkor vajon nem érdemelt volna-e Názáret valamilyen különleges bánásmódot? Nem lett volna joguk az első sorban ülni? Elvégre nem ők voltak azok, akik már olyan régóta ismerték? Mindenki kissé feszengve ült padjában, nehogy akár egyetlen szót is elszalasszon a beszédből.

„És adák néki az Ésaías próféta könyvét; és a könyvet feltárván, arra a helyre nyitá, ahol ez vala írva: Az Úrnak lelke van én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliomot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemeinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét. És behajtván a könyvet, átadá a szolgának, és leüle. És a zsinagógában mindenek szemei ő reá valának függesztve.” (Lk 4:17-20)

Biztos vagyok benne, hogy Názáret lakóinak nagy része szem elől tévesztette a lényegét. Ismerték azt a részt a Bibliából, tudták, hogy

egy Messiásról szóló kijelentés, és mindannyian az eljövendő Szabadítóra gondoltak. Lehetséges, hogy egyesek felfedeztek némi összefüggést, és most zavartnak tűntek. Azon a reggelen volt valami a levegőben, ami egyszerűen megakadályozta a szolgálatok tovább folytatását, mert a Szentírás leírása szerint még akkor is mindenki Jézust nézte, amikor Ő már befejezte az olvasást és leült.

Jézus ekkor újra beszélni kezdett: „Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallástokra.” (21. vers) A tekintetek elborultak. Jézus lényegében ezt mondta: „Én vagyok a Messiás.” Nehezen elfogadható szavak a szomszéd fiú szájából. Volt azonban valami ennél is nehezebben elfogadható dolog. Ha Jézus azt mondta: „Én vagyok a Messiás”, az tulajdonképpen azt jelenti: „Jó emberek, tudatosítsátok, ti szegények vagytok. Rabok vagytok. Vakok vagytok és bebörtönzöttetek.” Hogy lehet így beszélni szomszédainkkal? Vajon nem érdemeltek tiszteletet a részéről? Nem voltak mindig illedelmesek Vele szemben? Micsoda válasz! Ha Jézus azt akarta, hogy higgyenek Benne, akkor miért nem kezdte régi barátai és szomszédai betegségeinek meggyógyításával, szenvedéseinek enyhítésével? Ha Ő volt a Messiás, miért nem kínált fel megtisztelő rangot az Ő országában? Hogyan bánthatta így meg őket... Majd még azt is elvárja, hogy támogassák és elfogadják?

Hó vágyuk volt, hogy láthassák Jézust, a szomszéd fiút, aki nevet szerzett Jeruzsálemben és Kapernaumban. Bár kegyelemmel teljes szavakat szólt és a Szentlélek erős befolyása alatt állt, a visszautasítás szele erősen érintette ezeket az embereket. Egymásnak mondogatták: „Avagy nem a József fia-é ez?” (22. vers)

Mit is mondtak? Tulajdonképpen ezt: „Ő olyan, mint mi. Közülünk való.”

Jézus, folytasd nyugodtan munkádat, sújts le a jeruzsálemi korrupcióra. Tudja meg mindenki, milyen bűnösök a pogányok és milyenek a samáriaiak. Fedd meg a paráznákat és a vámszedőket. Itt azonban Názáretben vagy! Ne viselkedj így szomszédaiddal! Közülünk való vagy. Mi segítettünk, hogy az légy, aki vagy. Ne vágj fel előttünk – mi ismerünk Téged. Ismerjük szüleidet, családodat. Tudjuk, hogy csak József fia vagy. Jézus azonban még nem fejezte be mondanivalóját. „És monda nékik: Bizonyára azt a példabeszédet mondjátok nékem: Orvos, gyógyítsd meg

magadat! Amiket hallottunk, hogy Kapernaumban történtek, itt a te házában is cselekedd meg azokat.” (23. vers)

A továbbiakban beszélt nekik Illésről, a három és fél éves szárazságról. Beszélt arról, hogy habár Izraelben is sok özvegy élt, Illésnek mégis egy sareptai özvegyasszonyhoz kellett elmennie, egy sidoni nőhöz, egy kívülről állóhoz úgymond. Isten elment népe mellett azokban a napokban, és a pogányokat szólította meg. Ugyanakkor Jézus megemlítette nekik a leprás Naámán történetét, akit Elizeus gyógyított meg, habár Izraelben is voltak leprások, akik nem gyógyultak meg. Jézus arra utalt, hogy ugyanez történik majd Názáretben. Ez már túlságosan sok volt nekik: „És betelének mindnyájan haraggal a zsinagógában, mikor ezeket hallották.” (28. vers) Mindannyian!

De hiszen, mondhatnánk, Jézus ezekkel az emberekkel nőtt fel. Velük játszott az utcán gyerekkorában, amikor olyasmit játszottak, amiben Ő is részt vehetett. Ezek az emberek látták, amikor már kisfiú korában a tekerccsel kezében korán reggel kiment a faluból, és a közeli dombokon Atyjával beszélgetett. Ők voltak, akik ismerték tökéletes életét, akik friss vizet kaptak tőle, amikor szükségük volt rá, akikkel megosztotta ebédjét, ha éhesek voltak. Márk leírása szerint a családja is ott volt. Reméltük, hogy ők talán nem így vélekedtek, a Szentírásban azonban azt olvassuk, hogy mindnyájan haragra gerjedtek. „És felkelvén, kiűzék őt a városon kívül és vivék őt annak a hegynek szélére, amelyen az ő városuk épült, hogy onnan letaszítsák. Ő azonban közöttük átmenve, eltávozék.” (29-30. versek) El tudjátok képzelni Őt egyedül távozni Názáretből? Látjátok lehajtott fejét, arcán lecsorgó könnyeit? Ők voltak gyermekkori barátai. Kétségkívül különleges szeretettel fordult feléjük. Ők azonban visszautasították, sőt megpróbálták megölni Őt. Egy másik mély lelki csapás a Fájdalmas Emberének, aki megszokta már a szenvedést. Szomszédai, barátai, sőt családjának néhány tagja is visszautasította Őt.

Miért tették ezt? Visszautasításuk egy sokkal mélyebb forrásból eredt, mint egy egyszerű versengés a falu vezetősége és szomszédai között. Azért vetették el, mert bűntelen volt, ők pedig bűnösök. A szentségtelenek mindig feszélyezve érezték magukat az áhitatos vallásgyakorlók körében. Visszautasították, mert tudták, hogy el kell fogadniuk a tanításainak gyakorlatba ültetésével együttjáró változást. Elvetették,

mert nemzeti büszkségük csorbát szenvedett. Nem óhajtották figyelembe venni az Őszövetség beszámolóit azokról az időkről, amikor a pogányok és a kívülállók több tiszteletben részesültek, mint a választott nép. Visszautasították, mert szerintük nem mutatott kellő tiszteletet valóságos életük, szokásaik, imádott vallási vezetőik iránt. Azért vetették el, mert közülük való volt, és mégsem.

Jézus tehát kénytelen volt távozni názareti szomszédainak társaságából. Alakja lassan eltűnt a poros úton, miután azt a tragikus megállapítást tette, hogy a falu lakóinak nagy része véglegesen elutasította Őt. Tudta, hogy amikor az emberek visszautasítják Istent, majdnem lehetetlen megállni ezen az úton, vagyis továbbra is folyamatosan visszautasítják majd Őt. Az emberi büszkeség odáig fajulhat, hogy az egyén már észre sem veszi, ha hibázik. Amikor állást foglaltunk az egyik oldalon, nem szeretünk visszakozni. Jézus szomszédainak nagy része soha nem tért meg a visszautasítás útjáról.

Egy másik alkalommal azonban mégis talált Názáretben néhány olyan személyt, akik vágytak befogadni Őt. Márk 6. fejezetében olvassuk, hogy meg is gyógyított közülük néhányat. A választott nemzet, Isten különleges népe körében, csak néhányan voltak. Ez egyetemesen érvényes igazság. Mindig vannak néhányan, akik elfogadják, és én nagyon szeretnék közéjük tartozni. Te nem?

Jézus azért jött, hogy hirdesse az evangéliumot a szegényeknek. Néhány szegény halász elfogadta Őt. Nem szeretnél ma csatlakozni hozzánk? Jézus azért jött, hogy meggyógyítsa a megtört szíveket. Volt néhány megtört szívű személy, mint például Mária és Márta, akik leültek lábához. Jézus azért jött, hogy szabadon bocsássa a foglyokat. Voltak néhányan, akiknek elméjében a démonok hangja fölé kerekedtek Jézus szavai, és elfogadták az általa felkínált szabadságot. Jézus azért jött, hogy visszaadja a vakok látását. Voltak néhányan, mint például a vak Bartimeus, akik Jézus segítségével kiáltottak. Volt néhány lelki vakságban szenvedő is, akik érezték hatalmas szükségüket és akik Jézushoz fordultak látásuk visszanyeréséért. Voltak néhányan, akiket megvert és kínozott az ellenség, de Jézushoz fordultak, elfogadták szabadítását és dicsőítették Őt.

De olyanok is voltak, akik látták, hogy Jézus magányosan gyalogol az úton, miután mások visszautasították szeretetét, és csatlakoztak

Hozzá, nem hagyták egyedül elmenni. Te se hagyd ma egyedül elmenni. Csatlakozz Hozzá, menj Mellette és mondd: „Uram, számíthatsz rám. A Te oldaladon állok. Nem szeretnék csalódást okozni Neked.”

Ő ma is olthatatlan vágygal keresi azokat, akik elfogadják az általa felkínált áldásokat.

Megbeszélendő kérdések:

1. Miért van az, hogy mi emberek, általában nem fogadjuk el, hogy mások kijavítsanak, rámutassanak hibáinkra?
2. Hogyan tehetjük meg, hogy egy jó ismerősünk szájából elfogadjuk Isten üzenetét?
3. Beszéljess ma egyik szomszédoddal, és mutasd be neki Jézus szeretetét.

Hogyan bánt Jézus a vallási vezetőkkel

Farizeus vagy? Vagy talán szadduceus? Ha valamennyire ismered Jézus életének eseményeit, akkor biztosan egyik csoporttal sem szeretnél azonosulni. Krisztus idejében azonban megkülönböztető jelnek számított, ha valaki farizeus vagy szadduceus volt. Még Pál apostol is beszélt saját múltbeli farizeusi büszkeségéről. Azokban az időkben, ha egy régi barátoddal találkoztál és megkérdezte: „Hogy van a fiad?” – nagyon büszke voltál, ha azt válaszolhattad: „A fiam farizeus!”

Napjainkban a farizeus vagy szadduceus szó hallatán negatív dolgokra gondolunk, annak ellenére, hogy számos hiányosságuk a mi szívünkben is ugyanúgy fellelhető. Tekintsük át kissé indítékait, hogy felfedezzük, miként kerülhetnénk el az általuk elkövetett tévedéseket.

Kik voltak a farizeusok? A konzervatív párt, a merev törvényeskedők, a hagyományőrök. A farizeusok nagy erőfeszítések árán tartották fenn az egyház mércéjét, tanításait és gyakorlatát. A cselekedetek általi megváltás meggyőződésének voltak az áldozatai. Megpróbálták saját erejükből üdvösségre jutni.

A vallási vezetők két tábora közül a farizeusok képezték a túlnyomó többséget, és a magasan tartott egyházi mércének köszönhetően biztonságban érezték magukat. A vallási vezetők másik táborát a szadduceusok képezték. Ők voltak Jézus idejének liberálisai, de bizonyos értelemben

ők is legalistának számítottak, mivel úgy vélték, hogy az ember képes saját erőfeszítései árán megszerezni magának a megváltást. Az ő biztonságuk azonban a vallási mérce elvetésében rejlett. Állították, hogy a „sola scriptura” hívei, a farizeusokkal szemben, akik nyíltan vallották a hagyományokra támaszkodó elveket. Alapjában azonban a szadduceusoknak is megvolt a maguk szokásrendje. Habár nagy hangsúlyt fektettek a Szentírásra, gyakran nagyon elhatárolták, hogy mit fogadnak el és mit hagynak ki. Jézus legádázabb ellenségei a szadduceusok soraiból származtak.

Ők voltak a kisebb, de erősebb csoport. A főpap általában a szadduceusok soraiból került ki, és a Szanhedrint is ők irányították. A napjaink gyülekezeteiben végzett felmérések arra mutatnak rá, hogy a nép és a vallási vezetők nagy része még mindig cselekedetek alapján próbál a mennybe jutni. Ez a gondolat minden keresztény felekezetbe beférközte magát. Sok ideig ez volt a vallásos világ közös nevezője, és a keresztény hitben is nagyon elterjedtté vált.

Minden gyülekezet küzd a cselekedetek általi megváltás betegségével. Az úgynevezett keresztények nagy részének nincs ideje Istenre, imádkozásra, igetanulmányozásra.

Akik Istentől távol élik életüket, de reménykednek az üdvösségben, azok mind a cselekedetek általi megváltásban hisznek. Ez azt jelenti, hogy nagy eséllyel közöttünk is vannak farizeusok és szadduceusok.

A farizeusoknak és a szadduceusoknak az erőfeszítéseik általi üdvösség elnyerésének reménysége mellett más közös vonásaik is voltak. Megszokott kérdés volt náluk a szent igék félremagyarázása. Félremagyarázták a törvényt, annak célját és szerepét. Félremagyarázták a próféciákat, beleértve az eljövendő Messiásról szóló jövendölést is. Félreértették Isten Országát és annak jó hírét. Mindezek ellenére a megigazulás bajnokai voltak! A vallásos ünnepeken patakokban folyt a vér. Naponta részt vettek a bárányok, borjak és galambok feláldozásában, azonban azonos meggyőződéseik és érdekeik ellenére a két csoport között nem létezett semmiféle egység. Folyamatosan vitatkoztak és ellenkeztek egymással. A legfőbb vitatémájuk a halottak feltámadása volt.

Amikor Jézus megjelent, úgy vélték, hogy nem viselkedett velük a legszebben. Amellett, hogy nem tisztelte őket és szertartási formáikat,

még sértegette is őket. Nehezen tudjuk elképzelni, hogy tudta könnyes szemmel kimondani azokat a szavakat, de a Szentírásból tudjuk, hogy úgy volt. Lk 12:1-ben képmutatóknak nevezte a farizeusokat és a saduceusokat. Mindkét csoport tévedett. Mindkettő tagjai próbáltak mást mutatni valós énjüknél. Mt 23-ban Jézus érdekes szemléltetéssel világított rá gondjaikra, a kívülről megtisztított, de belül szennyes edények példájával.

A legszigorúbban azonban mégis a 27-30. versekben szólt: „Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlatosak vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépeknek tetszenek, belől pedig holtnak csontjaival és minden undoksággal rakvák. Épen így ti is, kívülről igazaknak látszotok ugyan az emberek előtt, de belől rakva vagytok képmutatással és törvénytelenességgel. Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! Mert építitek a próféták sírjait és ékesgetitek az igazak síremlékeit. És ezt mondjátok: Ha mi atyáink korában éltünk volna, nem lettünk volna az ő bűntársaik a próféták vérében.”

Kétségtelen, hogy a külső feddhetetlenség áldozatai voltak. Tudták a bejárt utat otthonuktól a zsinagógáig. De Jézus a Hegyibeszédben azt mondta, hogy ha a feddhetetlenségünk nem előzi meg a farizeusok feddhetetlenségét, akkor semmi esélyünk nincs a mennyek országára. Ezek a képmutatók fizették a tizedet, szigorúan megtartották a szombatot, kiélték az egészségügyi reformokat. Meg nem ettek volna egy levest, ha egy aprócska pizsok beleesett. A cselekedetek terén jól álltak, különösen a mások számára is látható cselekedetekkel. Ők voltak a böjtölés bajnokai, és hosszú imákat tudtak kívülről elmondani. Nagyon aprólékosan figyeltek a ceremóniális mosakodásra, és szerettek az első sorokban ülni a zsinagógában. Másokra azonban nehéz terheket róttak, és Jézus kijelentette, hogy miután sikerült lenyomni vallásukat mások torkán, akkor az új hívőt „a gyehenna fiává tették, kétszerte inkább maguknál” (lásd: Mt 23:15). Jézus mondta: „És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonszok.” (Jn 12:32) Ezzel ellentétben a vallási vezetők azt vallották, hogy ha minden embert magukhoz vonzanak, akkor ők emeltetnek fel. És pontosan ezen elv szerint éltek.

Ezek a vallási vezetők több okból nem kedvelték Jézust. Elsősorban azért, mert Jézus elfogadta a bűnösöket, ők pedig nem. A még mindig

vétkező bűnösöknek semmi esélyük nem volt a farizeusoknál és a szadduceusoknál. Kítették őket a zsinagógákból, megpróbálták megkövezni őket, és nem akartak semmiféle kapcsolatot fenntartani velük. Jézus azonban befogadta a bűnösöket. Ez ma is jó hírt jelent, nemde? Nem örülsz annak, hogy Jézus befogadja a bűnösöket?

Egy másik dolog, ami nem tetszett nekik Jézusnál, hogy az ő szabályaik szerint áthágtá, megrontotta a szombatot. Liberálisnak tekintették, mert nem alkalmazkodott szabályaikhoz és hagyományaikhoz. Nem szerették, ahogyan tanított, mivel szerintük nem volt engedélye erre. Nem kedvelték, hogy véleményük szerint nem mutatott elég tisztelet irántuk, magas rangjuknak megfelelően. Az sem tetszett nekik, hogy megfedtte és könyörtelenül megdorgálta őket. Nem találtak örömet csodáiban, sem abban, hogy emberek tömegei gyűltek össze körülötte, követték és dicsőítették nevét. „Ímé, mind e világ ő utána megy” – mondogatták. (Jn 12:19) Attól féltek, hogy elvesztik erejüket és hatalmukat a nép fölött.

Tehát egyszerűen irigyek voltak, és amikor gyűlésük következtében felemelkedett a Golgotán a súlyos kereszt, ők is elmentek oda, de csak annyit mondtak: „Másokat megmentett, de magát nem tudta megmenteni!”

Ők egész életüket annak szentelték, hogy megváltás magukat, és nagy csapás volt számukra, hogy Jézus nem önmagát, hanem másokat megmenteni jött el. Jézus meg tudta volna menteni magát, de nem ezért jött a földre. Ő azért jött, hogy másokat megváltson, téged és engem is. Miközben ezt tette, nem tudta magát megmenteni. Az én alávetése volt Jézus tanításainak alapja, és ez nagyon zavarta a vallási vezetőket. Már elég nagynak tartották magukat ahhoz, hogy saját életükkel foglalkozzanak. Úgy vélték, hogy ezt egyedül is megtehetik. A szadduceusok voltak a legsértettebbek, mert ők nem hittek egy olyan Istenben, aki személyesen jelen van gyermekei életében. Pontosan ezért sértette őket Jézus Krisztus példája és tanítása.

Pál is beszélt ezekről a vallási vezetőkről. 1Kor 2:7-8-ban ezt olvasuk: „Hanem Istennek titkon való bölcsességét szóljuk, azt az elrejtettet, melyet öröktől fogva elrendelt az Isten a mi dicsőségünkre, melyet e világ fejedelmei közül senki sem ismert, mert ha megismerték volna, nem feszítették volna meg a dicsőség Urát.”

Jézus ugyanezt a gondolatot húzta alá a kereszten mondott imájában: „Atyám! bocsásd meg nékik; mert nem tudják mit cselekesznek.” (Lk 23:34)

Látszólag egyfajta tudatlanságról van szó. Ha tudták volna, hogy Ő Isten Fia, nem feszítették volna fel. De miért nem tudták? A pásztorok tudták. A keleti bölcsek tudták. Az alázatos halászok tudták, sőt, még az ördögök is tudták, mert gyakran így kiáltottak. „Tudjuk, hogy ki vagy”. A vallási vezetők azonban nem tudták. Mt 11:25-ben találhatunk némi eligazítást azzal kapcsolatban, hogy ők miért nem tudták: „Abban az időben szólván Jézus, monda: Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és az értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted.”

Jézus hálás volt azért, mert bizonyos dolgok rejtve maradtak a bölcsek előtt. Miért? Mit tesznek a bölcsek az igazsággal? Magukra irányítják a dicsőséget. Mindenki hajlamos önmagára irányítani a figyelmet, ha erre a legcsekélyebb lehetőséget talál.

Vajon Isten, a trónján ülve így gondolkodott: „Tárjátok fel az igazságot a halászok és a pásztorok előtt, de a farizeusok előtt ne?” Inkább vizsgáljuk meg ezt a kérdést is a Biblia fényében: „Akinek van füle a hallásra, hallja. A tanítványok pedig hozzámenvén, mondának néki: Miért szólasz nékik példázatokban? Ő pedig felelvén, monda nékik: Mert néktek megadatott, hogy érthessétek a mennyek országának titkait, ezeknek pedig nem adatott meg. Mert akinek van, annak adatik, és bővölködik; de akinek nincs, az is elvételik tőle, amije van. Azért szólok velök példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, sem nem értenek. És beteljesedék rajtok Éσαιás jövendölése, amely ezt mondja: Hallván halljatok, és ne értsetek; és látván lássatok, és ne ismerjete: Mert megkövéredett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallottak, és szemeiket behunyták; hogy valami módon ne lássanak szemekkel, és ne halljanak füleikkel, és ne értsenek szívükkel, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. A ti szemeitek pedig boldogok, hogy látnak; és a ti füleitek, hogy hallanak.” (Mt 13: 9-16) Ők befogták fülüket. Becsukták szemüket.

Tehát nem Isten választotta ki, hogy kinek adjon értelmet. A különbség az emberekben volt. A nap egyformán süt a viaszra és az agyagra.

A viasz ennek hatására megolvad, az agyag pedig megkeményedik. Hogyhogy? Hiszen ugyanaz a nap süt rájuk...

Miért fogták be fülüket és csukták be szemüket? Elsősorban azért, mert Jézus, megjelenési és szolgálati formájában veszélyt jelentett rangjukra, büszkeségükre. Ő eltekintett a vallási vezetőkötől, parasztnak és idegeneknek hirdetve üzenetét. Rangjuk büszkesége volt veszélyben.

Másrészt, nemzeti büszkeségüket is meglehetősen nagy csapás érte. Ők egy olyan Messiást vártak, aki a hadsereg élén legyőzi Rómát. Ellenben Ő szerény ruhákban érkezett, és ajándékait válogatás nélkül osztogatta zsidóknak és pogányoknak egyaránt.

Harmadsorban, személyes büszkeségük volt veszélyben. A bűnösök, a paráznák és a tolvajok elfogadták Jézust, és Ő is elfogadta őket. Hogyan lehetséges ez, lévén hogy a vallási vezetők mindig feszélyezve érezték magukat jelenlétében? Becsukták tehát a szemüket és eltávolodtak Tőle. Ugyanúgy, mint Názáret lakói, amikor állást foglaltak egy bizonyos kérdésben, utána már túlságosan büszkék voltak ahhoz, hogy meggondolják magukat.

A köztük levő különbségek ellenére, a farizeusok és a szadduceusok összefogtak. Ha készek lettek volna büszkeségük feláldozásával Hozzá térni, el tudták volna fogadni Jézust, mivel Hozzá közeledve egymáshoz is közelebb kerültek volna. Ellenben ők Jézus visszautasításában egyesültek. Együtt voltak Pilátus ítélőtermében és a keresztfeszítéskor.

Mit mondanál, ha a Krisztus korának vallási vezetőiben magadra ismernél? Ez vajon azt jelenti, hogy reménytelen eset vagy? Nem. Pontosan ez a jó hír. Lehetsz te az a kivétel, aki erősíti a szabályt. Nikodémus, egy farizeus, a Szanhedrin tagja, túlságosan büszke volt ahhoz, hogy nappal keresse fel Jézust, ellenben az éj sötétjében elment Hozzá. Ennek ellenére elfogadta a Krisztus által felkínált újjászületést, és mindvégig a Mester hűséges követője maradt.

Simon is farizeus volt. Ő a hosszabb utat választotta. Habár kigyógyult a leprából, ez nem volt elegendő a visszatéréshez. Eljött azonban az idő, amikor Jézus eljutott szívéhez. Ez a házában tartott vendégség alkalmával történt meg. Simon átadta magát Jézus szeretetének.

Jn 12:42-43-ban azt olvassuk, hogy „sokan” hittek Benne. Sokan felfedezték, hogy a megváltás elérésére tett erőfeszítéseik hiábavalóak, és

elfogadták a Jézus által felkínált szabadítást. Rádöbrentek, hogy nem tudják megtisztítani szívük templomát, és behívták Jézust életükbe, nem egy alkalommal, hanem naponta.

Jézus ma is felkínálja ezt az üdvösséget mindannyiunknak, és választhatjuk, hogy elfogadjuk azt. Elkezdhetünk egy életre szóló kapcsolatot Vele, miközben egyre jobban felismerjük Benne Megváltónkat, Urunkat és Barátunkat.

Megbeszélendő kérdések:

1. Milyen lelki veszély fenyegeti legjobban napjaink vallási vezetőit?
2. Hogyan tud egy jelenlegi vallási vezető nyitott maradni az alázatos személyek által közvetített isteni üzenet befogadására?
3. Imádkozz a vallási vezetőkért, és főleg lelkipásztorodért.

Hogyan bánt Jézus a közemberekkel

Játszottál valaha gyermekkorodban „Kövessd a vezért” játékot? Tudod, mindenki azt utánozza, amit ő tesz... Előfordult már veled, hogy ruhástól ugorj a vízbe, belelépj a mocsárba vagy leugorj a garázs tetejéről? Ha igen, akkor biztos megkérdőjelezted ennek a játéknak a logikáját.

A juhok egyik alapvető jellemzője, hogy mindig követik a vezetőjüket. Egy New York-i vágóhídon betanítottak egy bakot vezetőnek. Júdásnak keresztelték. Amikor kinyílt a kapu, azonnal kiment, és a többiek vakon követték, vesztükre. A bak utolsó pillanatban kiszurrant egy mellékajton, a juhok továbbhaladtak előre, ő pedig visszatért egy másik csoportért.

Jézus egyik legrövidebb példázata arról szól, hogy milyen veszélyeket rejteget, ha valaki lelki téren játssza a „Kövessd a vezért” játékot. Erről Lk 6:39-40-ben olvashatunk: „Példabeszédet is monda nékik: Vajjon a vak vezetheti-é a világtalant? Avagy nem mindketten a verembe esnek-é? Nem feljebb való a tanítvány az ő mesterénél; hanem mikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a mestere.”

Jézus gyakran hasonlította követőit juhokhoz, és meghívott, hogy kövessük Őt mindenhova. A gond nem a követésben van. A kérdés az, hogy ki a vezér. Krisztus idejében a farizeusok és a szadduceusok voltak a nép vezetői. Amint azt az előbbi fejezetben is tárgyaltuk, a farizeusok

hagyományőrzők, konzervatívak, a szadduceusok pedig liberálisak voltak. Mindkét csoport törvényeskedőnek számított, mivel mindketten saját erőfeszítéseik árán próbálták biztosítani maguknak a megváltást. A köznép felzárkózott a vezetők mögé, akik vak vezetőknek bizonyultak, végül csatlakoztak hozzájuk, és a maguk során szintén elvetették Jézust.

Tragikus, hogy az emberek ritkán emelkednek a pásztor, a vezető vagy a tanító fölé. A zsidó nép nemzetként elveszett, mivel követték vezetőiket a téves úton. Nem tanulmányozták személyesen az Írásokat, és nem jutottak el az igazsággal kapcsolatos személyes meggyőződésre. Vajon nem jelent ez ma is veszélyt számunkra? Milyen egyszerű csak követni valakit tanulmányozás, kutatás, imádkozás nélkül. Ezek hiányában azonban nem ismerhetjük meg a valódi Pásztor hangját.

Egy másik, ehhez hasonló bibliaszöveget Mt 15:13-14-ben olvashatunk, szintén a vezetők követésével kapcsolatban. Ezek a szavak közvetlenül azután hangzottak el, miután Jézus kemény szavakkal megfeddte a kor vallásos vezetőit. A tanítványok feltették a kérdést: „Hallottad, hogy a farizeusok megsértődtek szavaid miatt?” Erre válaszolta Jézus: „Minden plánta, amelyet nem az én mennyei Atyám plántált, kitépetik. Hagyjátok őket; vakoknak vak vezetői ők: ha pedig vak vezet a vakot, mind a ketten a verembe esnek.” Amint látjuk, még a gyülekezetben is vannak olyan vezetők, akiket nem az Úr plántált. Akik kívülről Krisztus testéhez tartozónak vallják magukat, azok nem mindannyian a feddhetetlenség oszlopai. Eljön az idő, amikor, akiket nem az Úr ültetett, kitépetnek.

Most szeretnék megmagyarázni valamit. Amikor napjainkban a vezetők követéséről beszélünk, akkor nemcsak a Generál Konferenciáról van szó. A vezetők követésének gyakorlata nem korlátozódik az egyházra. Semmiképp nem szeretném támadni az ország vagy a világ vezetőit. Az emberek maguk választják meg vezetőiket, annak függvényében, hogy hogyan szeretnék élni. Mindig lehet találni valakit, aki olyan irányba vezet ahova menni szeretnél. Isten az Ő munkájának és egyházának irányítása céljából rendelte el a vezetőket. A vezetőségnek jól meghatározott és indokolt célja és szerepe van. Csak azt szeretném mondani, hogy veszélyes dolog vakon követni valakit.

Bizonyos felmérések és statisztikák szerint egy gyülekezetben négy vagy öt tagból csupán egy szakít időt személyes tanulmányozásra és az

Istennel való közösség ápolására. Ha így állnak a dolgok, akkor azt jelenti, hogy ma is nagyon sok vak hívővel van dolgunk. Ne gondoljuk, hogy mindez csupán egy történelemlecke, hanem próbáljuk meglátni, milyen tanulságokat vonhatunk le azokból a tanításokból, melyeket Jézus kora embereinek próbált megmagyarázni.

Ilyen összefüggésben mondta el ezt a példázatot. Igenis lehetséges követni egy vezetőt, egyenesen a verembe. De miért volt ez így akkor? Mi volt a gond a közemberekkel, a néppel? Miért lehetett őket ilyen könnyen becsapni?

Elsősorban azért, mert megtéretlenek voltak. Soha nem érezték a Szentlélek természetfeletti munkáját szívükben. Nem változott meg Istennel szembeni magatartásuk. Soha nem engedték meg Neki, hogy felajánlja az Ő megismerésének új képességeit, mellyel addig nem rendelkeztek. Kevés időt töltöttek azzal, hogy személyesen is keressék Istent, mivel ez a képességük teljességgel hiányzott. Kristus idejében csuklójukra és homlokukra kötötték a szent ígéket, mintegy helyettesítésére annak, ami a szívükben kellett volna élni. Vallásos tevékenységük önmagukra irányult. Kényelmesen élvezték a külsőségek vallását, elfogadták a szertartásokat és a szokásokat, de szívüket nem érintette Isten kegyelme.

Semmi kapcsolatuk nem volt Istennel. A cselekedetek általi megváltás áldozatai voltak. Egyedül a mulandó áldások biztosítása indította őket a vallásos gyakorlatok elvégzésére. Szerették azt a gondolatot, mely szerint a pusztító sáskák elkerülik annak a szántó földjét, aki becsületesen fizeti a tizedet. Érdekelte őket a menny és az örök élet ajándata. Csodálatra készítette őket a kenyér és a hal, a Jézus szavaira megszűnő betegségek. De amikor Jn 6-ban Jézus az Élet Kenyeréről beszélt, összezavarodtak és ezt mondták: „Kemény beszéd ez; ki hallgathatja őt?” (60. vers)

A kor emberei csak bizonyos mértékig fogadták el Jézust. Hajlandóak voltak elfogadni Tanítónak, csodatevőnek, prófétának, de nem fogadták el Megváltónak, Úrnak vagy Istennek. Korlátozott elfogadásuk azonban végleges visszautasítással végződött.

Az akkori kor emberei a prófétaság lelkét sem fogadták el gond nélkül. Erről Lk 16:19-31-ben olvashatunk, amikor Jézus egy jól ismert római

példázattal szeretett volna rámutatni néhány igazságra, de a halál utáni állapot nem volt ezen tanulságok között. A gazdag, amint azt jól ismerjük, szörnyű kínokat élt át. Azt kérte, hogy Lázár, a koldus menjen el beszélni az ő öt testvérével, és figyelmeztesse őket, hogy ne válasszák ezt a sorsot. „Monda néki Ábrahám: Van Mózesök és prófétáik; hallgassák azokat. Ama pedig monda: Nem úgy, atyám Ábrahám; hanem ha a halottak közül megy valaki hozzájok, megtérnek! Ő pedig monda néki: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.” (29-31. versek)

Nem sokkal ezután valaki felámadt a halálból. Lázárnak hívták. Ők azonban nemcsak elutasították ezt a bizonyítékot, hanem összeesküvést szerveztek Jézus és a feltámadt Lázár megölésére. Innen is láthatjuk, hogy nehezen tudtak hinni Mózesben és a prófétákban. Mt 23-ban azt olvassuk, hogy feldíszítették a próféták sírját, de ők voltak azok gyermekei, akik megölték a prófétákat, lélekben ugyan, de leszármazási ágon is. Pál beszélt erről az Apostolok Cselekedeteiben. „Atyámfiak, férfiak, Ábrahám nemzetének fiai, és kik ti köztetek félik az Istent, ez idvességnek beszéde néktek küldetett. Mert akik lakoznak Jeruzsálemben és azoknak fejei, mivelhogy őt fel nem ismerék, a prófétáknak szavait is, melyeket minden szombaton felolvastak, ítéletükkel betöltötték.” (ApCsel 13:26-27) Minden szombaton felolvastak a próféták írásaiból, de nem fogadták el és nem értették meg, amit olvastak.

István így fogalmazott: „Kemény nyakú és körülméletlen szívű és fülű emberek, ti mindenkor a Szent Léleknek ellene igyekeztek, mint atyáitok, ti azonképpen. A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok? És megölték azokat, akik eleve hirdették amaz Igaznak eljövetelét: kinek ti most árulóivá és gyilkosaivá lettetek; Kik a törvényt angyalok rendelkezésére vették, és nem tartottátok meg.” (ApCsel 7:51-53)

Az összegyűlték számára ez már túlságosan sok volt, felugrottak, István felé rohantak és kivonszolták a városból. Egy Saul nevű ifjú is jelen volt az esetben, ő vigyázott az összegyűjtött ruhákra, és figyelte, hogy a kövek lassan elborítják Istvánt. István azonban felfelé nézett, az égre emelte tekintetét, meglátta Jézust az Atya jobbán állni.

Mindig kedveltem ezt a történetet. Jézus nem nézhette ülv a történeteket. Ő felállt István oldalán, és István békésen halhatott meg ellen-

ségeiért imádkozva. Csak ő mondta ki az igazságot azokról az emberekről. Ők szájukkal vallották, hogy tisztelik a prófétákat, de a valóságban visszautasították a prófétákat és azt, Akit ők megjövendöltek.

Ugyanezt fedezhetjük fel a Keresztelő Jánossal való kapcsolatukban is. Mt 21-ben azt olvassuk, hogy a vallási vezetők szorult helyzetbe kerültek, mivel Jézus megkérdezte, hogy mi a véleményük Keresztelő Jánosról. Természetesen nem válaszoltak, mert tudták, hogy a nép prófétának hiszi Jánost. Ők is elfogadták Keresztelő Jánost, de csak bizonyos korlátok között, mivel nem tudták elfogadni Jézust, akire János irányította figyelmüket.

Vajon azt akarta mondani Jézus a köznépeknek, hogy nincs is szükségük vezetőre? Nem. A vezetőségnek is megvan a maga szerepe. Vajon a vezetőségnek az a célja, hogy kutatás, tanulmányozás nélkül egyszerűen átadja az embereknek az igazságot? Soha! A vezetők, a tanítók és a prédikátorok célja bátorítani és ösztönözni az embereket az igazság megértésére és annak személyes kutatására. Egy régi mondás így szól: „Adj egy embernek egy halat, és jóllakik egy napra. Tanítsd meg halászni, és egész életében lesz mit ennie.” Ez nem vegetáriánus példa, de minden bizonnyal nagyon szemléletes.

Pál az igazságot tanulta? Kétségkívül. A tanítványok az igazságot tanulták? Igen. A béreabeli hívők kutattak és tanulmányoztak. Ellenőriztek minden igazságot, és dicséretet is kaptak ezért. Jézus nem kérte a tömegetől, hogy vakon kövessék őt, hanem egyszerűen azt kérte, hogy kövessék. A Jézus korabeli köznép nagy része nem fogadta el Őt, de voltak kivételek is, akik bátorság- és ihletforrást jelentenek számunkra.

Nem volt mindenki gyenge akaraterejű. Nem mindenki csatlakozott a dicsőítő tömeghez a jeruzsálemi bevonulásor, hogy majd egy héttel később „Feszítsd meg”-et kiáltson. Az asszony a kútnál keresett valamit, ami betöltse a lelkében tátongó űrt. Ő elfogadta Jézust Messiásnak, és egy egész várost meggyőzött az Ő értékéről. Lázár egyszerű ember volt, nem rangos zsinagógai tisztviselő. Amint először találkozott Jézussal, azonnal megszerette, és szeretete soha nem halványult el. A kereszten függő lator fájdalmában és szégyenében odafordította a fejét Jézushoz, és felkiáltott: „Uram, emlékezzél meg rólam!” Boldogan figyelem ezeket a kivételeket. Te nem?

Mi is lehetünk ma ilyen kivételek, mint a tanítványok Jn 6. szerint. Amikor Jézus befejezte prédikációját, a tömeg szétoszlott, és Jézus megkérdezte: „Vajjon ti is el akartok-e menni?” (67. vers)

Én is kérdelem: nem szeretnél csatlakozni a tanítványhoz, aki ezt mondta: „Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad. És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia” (68-69. versek)? Nem volt valami népszerű dolog hinni Jézusban. Nem az volt a divat, hogy a tömegek továbbra is folyamatosan kövessék Őt, és most sem az.

Szeretnék meghívni azonban egy kettős tapasztalat megélésére, amely abban segít, hogy ne kövessünk vakon bárkit, és ne hagyjuk magunkat becsapni. Ehhez elsősorban személyes kapcsolatban kell lennünk Krisztussal. Másodsorban szükségünk van a kapcsolat alapjául szolgáló igazság bölcs megértésére. Ez a két dolog egyformán fontos. Az egyik a másik nélkül semmi segítséget nem jelent. Mi elfogadhatjuk ma Jézus megismerésének és az igazság személyes ismeretének kiváltságát, amikor keressük Őt az Ő Igéjében és imában. Folyamatosan keressük Őt, egészen második eljöveteleig!

Megbeszélendő kérdések:

1. Miért hajlamosak az emberek „vakon” követni vezetőjüket?
2. Hogyan kerülhetjük el azt a két végletet, hogy gondolkodás nélkül követjük a vezetőt, illetve azt, hogy minden vezető tekintélyét megkérdőjelezzük?
3. Keress ma valakit, akivel együtt olvashatsz egy fejezetet a Bibliából.

Hogyan bánt Jézus az egyházon kívüliekkel

Egy diákokkal teli autó indult el az egyetemről hazafelé, a tavaszi vakáció kezdetén. Útközben észrevettünk egy táblát, melyen ez a felirat állt: „Ne olvasd el, mi van a tábla hátoldalára írva!” Senki nem szólt egy szót sem, de amint elhaladtunk mellette, minden fej azonnal hátrafordult, hogy elolvassa a feliratot!

A negatív reklám nagyon hatékony. Lehetséges, hogy Isten is felhasználja olykor ezt a módszert. Jézus életének és küldetésének utolsó időszakában a dolgok nem álltak a legfényesebben. Nagyon sok negatív reklám keringett körülötte. Sokan elhagyták Őt, még azok közül is, akiket meggyógyított. A tíz leprásból kilencen csak a fizikai áldásokat fogadták el, miközben visszautasították a lelki áldást jelentő ajánlatot.

Egy ideig nagy tömegek gyűltek Köré, hogy hallgassák tanítását. Az idő múlásával azonban egész küldetése mintha kudarcot vallott volna. Ügye reménytelennek tűnt. Látszólag nagyon keveset végzett el küldetéséből. A látszólagos kudarc ellenére azonban Ő felment az Olajfák Hegyére, elnézett a dombok felett a Golgota irányába, és kijelentette: „Az Evangélium, amit nektek elmondok, az egész világot bejárja majd.”

Ha az emberi erőforrásokat tekintjük, ennek nem sok esélyét látjuk. Csak néhány tanítvány volt körülötte, és a kritikus pillanatban még ők is elmenekültek a közeléből. Mindenki számára nyilvánvalónak tűnt,

hogyan a vallási vezetők soha nem fogják elfogadni. A siker lehetetlennek látszott.

Mi azonban, akik most élünk, látjuk prófécijának teljesedését, vagy legalábbis ennek lehetőségét napjainkban. Ma az egyházat is sok negatív reklám éri. Isten azonban gyökeresen megváltoztathatja ezt, pontosan úgy, ahogyan a csüggesztő jövendölések mind érvényüket veszítették az Ő első eljövetelekor. A negatív reklám is reklám tulajdonképpen. Ha valaki azt mondja, hogy ne olvasd el a tábla hátoldalát, az arra késztet, hogy föltétlenül elolvasd, mi áll rajta. Ma is levonhatunk néhány tanulságot a Jézus keresztre feszítése előtti közvetlen időszak látszólagos kudarcából.

Kezdjük tehát Jn 12:20. versével. Ez az eset nagy bátorítást jelentett Jézusnak. Arról olvasunk, hogy „néhány görög is vala azok között, akik felmenének, hogy imádkozzanak az ünnepen.” Jézus is jelen volt az ünnepen, a templom udvarán tartózkodott, vagyis templomi nyelvezetben fogalmazva, a pronaoszban. Készen állt arra, hogy véglegesen elhagyja azt a helyet.

„Ezek azért a galileai Bethsaidából való Filephez menének, és kérék őt, mondván: Uram, látni akarjuk a Jézust. Megy vala Filep és szóla Andrásnak, és viszont András és Filep szóla Jézusnak. Jézus pedig felele nékik, mondván: Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az embernek Fia.” (Jn 12:21-23)

A következő bekezdés első látásra talán oda nem illőnek tűnik, de a figyelmesebb tanulmányozás felfedi ennek jelentőségét. „Bizony, bizony mondom néktek: Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.” (24. vers) Jézus tulajdonképpen arról beszélt, hogy következik megdicsőülése, előbb azonban meg kell halnia. A továbbiakban a tanítványaihoz szólt: „Aki szereti a maga életét, elveszti azt; és aki gyűlöli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt. Aki nékem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is: és aki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya.” (25-26. versek) Ez azt jelenti, hogy a mi megdicsőülésünk akkor következhet be, ha követjük Őt a kereszthez.

„Most az én lelkem háborog; és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától.” Úgy értjük, hogy Jézus szemszögéből, ha az

Ő akarata teljesedett volna, akkor nem a keresztet választja, de azonnal alávetette magát az Atya akaratának és a megváltási tervnek. „De azért jutottam ez órára. Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Szózat jöve azért az égből: Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem. A sokaság azért, amely ott állt és hallotta vala, azt mondá, hogy mennydörgött; mások mondának: Angyal szólt néki. Felele Jézus és monda: Nem én érettem lön e szó, hanem ti érettetek.” (27-30. versek)

Isten adott nekik még egy alkalmat, egy utolsó esélyt, hogy engedelmeskedjenek. Figyeljük meg, hogy Isten hangja mennydörgésként hatott egyes emberekre. „Most van e világ kárhozzatása; most vettetik ki e világ fejedelme: És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.” (31-32. versek)

Milyen csodálatos bátorítást jelenthetett Jézusnak, amikor a görögök eljöttek nyugatról, és kérték, hogy láthassák Őt. Élete utolsó szakaszában ez volt az Őt érő megtisztelő szavak elhangzásának egyik ritka alkalma, mivel már a kereszt árnyékában járt. Megjövendölte ezt, még akkor is, ha követőinek nem tetszett ez a gondolat. A görögök megjelenése a Mt 8:11-12 prófeciájának beteljesedése volt. Jézus éppen meggyógyította a százados szolgáját, és megdicsérte a katonai parancsnokot nagy hitéért. Ezután jelentette ki: „De mondom néktek, hogy sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról, és letelepednek Ábrahámval, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában. Ez ország fiai pedig kivettettek a külső sötétségre; holott lészen sírás és fogaknak csikorgatása.”

Jézus egy váltást jövendölt meg, egy olyan időt, amikor az Ő úgynevezet népe elhagyja Őt, és mások érkeznek keletről és nyugatról (Lukács szerint északról és délről), akik együtt ülnek asztalhoz Ábrahámval, Izsákkal és Jákóbbal. Jézus földi életének első pillanataiban eljöttek a keleti bölcsek, és feltették a kérdést: „Hol van a zsidók királya, aki megszületett? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és azért jövének, hogy tisztességet tegyünk néki.” (Mt 2:2) Munkássága végén pedig nyugatról érkezett egy csoport, a prófécia további teljesedése.

Észrevettétek Filepet és Andrást? Éberén figyeltek. A kereső lélek figyelmessége jellemezte őket. Azonnal észrevették ezt a csoportot, a templomba belépő görögöket. Jézus szolgálatának kezdetén András volt az, aki elhozta magával testvérét, Pétert, Jézushoz. Képzeljük el

később Andrást, amint a zsinagóga utolsó padsorából hallgatja Péter prédikációját, és így gondolkodik: „Milyen csodálatos nap volt, amikor Pétert elvittem Jézushoz.” András megleégedett azzal, hogy a széléről szemlélje a dolgokat. Nem volt mindig elől, nem kért mindig szót, de mindig elvitt valakit Jézushoz, ha csak egy kisfiú is volt az, öt kenyérrel és két hallal.

Filep, Jézus első tanítványainak egyike, Nátánáelt vezette Jézushoz. „Jöjj és lásd” – hívta. Most újra Filep és András az, akik odavezetnek valakit Jézushoz.

Biztos vagyok benne, hogy a görögök helyes indoklásból kérték, hogy láthassák a Mestert. Nem kérték a hetven tanítvány missziós útnak tervét, sem annak eredményét. Nem kívánták megtekinteni a zsinagógát, vagy részt venni egy teológiai eszmevuttatáson. Egyszerűen látni akarták Jézust. Kérésük pedig meghallgatást nyert. Itt hangzott el Jézus egyik klasszikusnak számító kijelentése: „És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonszok.”

Jézus felemelkedése odavonza az embereket Hozzá. A keresztre felemelt Krisztus botránykő volt a kor embereinek, és ma is sokak számára az. Az első gyülekezet nagyon sok negatív reklámmal szembesült, mivel olyan Istent imádtak, aki felfeszítettetett. Ez rossz reklám volt. Az akkori korok istenképétől távol állt a „másokat megmentett, önmagát nem tudta megmenti” – elv. Korinthusban Pál azt mondta, hogy a keresztpredikáció bolondság. Azonban éppen ebben volt Isten ereje.

Ezek a görögök felismerték a helyzetet, kérték és elfogadták Jézus kinyilatkoztatását, amikor mások bezárták az ajtót saját üdvösségük előtt.

Úgy tudjuk, hogy a végidők egyháza, közvetlenül Jézus eljövetele előtt látszólag kudarcot vall majd. De valójában ez nem történik meg. Ellenben megjelenik ez a furcsa váltás. A bentlevők elmennek, és betérnek mások, keletről, nyugatról, északról és délről. Figyeljétek meg, hogy Ábrahám, Izsák és Jákob nem lépnek ki, hogy csatlakozzanak a nyugatról és keletről, északról és délről érkezettekhez. Azok térnek be. Ezt soha ne tévesszük szem elől.

Így a végidei egyházból kivonulnak mindazok, akik ugyanolyan gondokkal küzdenek, mint a Krisztus korabeli vallásos emberek. Elhagyják Őt. Azonban amikor ők elmennek, nagy sokaság jön be, és átveszi az előbbieket helyét.

Miért következik be ez a váltás? Pál apostol leírta ezt a helyzetet, és a választ is megadta. Ez a válasz megfelelő volt arra a korra nézve, így miért ne lenne napjainkban is megfelelő?

„Mit mondunk hát? Azt, hogy a pogányok, akik az igazságot nem követték, az igazságot elnyerték, még pedig a hitből való igazságot; Izráel ellenben, mely az igazság törvényét követte, nem jutott el az igazság törvényére. Miért? Azért, mert nem hitből keresték, hanem mintha a törvény cselekedeteiből volna. Mert beleütköztek a beleütközés kövébe, amint meg van írva: Ímé beleütközés követ és megbotránkozás szikláját teszem Sionba; és aki hisz benne, nem szégyenül meg. Atyámfiak, szívem szerint kívánom és Istentől könyörgöm az Izráel idvességét. Mert bizonyosságot teszek felőlök, hogy Isten iránt való buzgóság van bennök, de nem megismerés szerint. Mert az Isten igazságát nem ismervén, és az ő tulajdon igazságukat igyekezvén érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmesskedtek.” (Róm 9:30-10:3)

Ők még nem tértek a kereszthez, és nem csatlakoztak Jézushoz, aki nem mentette meg önmagát. Még nem jutottak el arra a pontra, hogy felismerjék: nem válthatják meg önmagukat. Pál így zárta gondolatait: „Mert a törvény vége Krisztus minden hívőnek igazságára.” (4. vers)

A hit általi megváltás és a cselekedetek általi megváltás igazi gondja a válaszvonal azok között, akik a görögökkel együtt elfogadták Jézust és azok között, akik a zsidó vezetőkkel együtt elvetették Őt.

Azok, akik saját erőfeszítéseik árán sikereket értek el, szeretnék, ha minden érdem és elismerés őket illetné. Nekik Jézus botránkyó és sértés.

A törvényeskedőt sérti Jézus és végül megtagadja Őt, pontosan ugyanezért.

Csatlakoznunk kellene Pálhoz, aki azt mondta a keresztényeknek, hogy szeretné, ha a zsidók is megváltást nyernének. Hányan? Mindannyian.

Nem szeretnénk, ha az egyházból több ezer ember kimenne a sötétbe, amikor maga Isten is arra vágyik, hogy mindannyian bent maradjunk. Mindannyian ott lehetünk az asztalnál Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal, a megszámlálhatatlan sereggel minden ágazatból, nyelvből és népből.

Nem menthetjük fel magunkat a sértődés vagy a botránkozás alól. Egyetlen megoldás létezik – essünk a Sziklára, és törjünk ott össze, saját akaratunkból. Ma választhatjuk, hogy kapcsolatba lépünk Jézussal, hogy kövessük Őt, hogy alávessük magunkat annak az igazságnak, mely szerint mi nem válthatjuk meg saját magunkat.

Csatlakozhatunk a görögökhöz, kereshetjük ma velük együtt Jézust.

Megbeszélendő kérdések:

1. Miért nem volt kudarc a Megváltó küldetése, jóllehet annak tűnt?
2. Habár kudarcnak tűnhet, miért kell mégis folytatnunk az Evangélium hirdetését?
3. Beszéljess ma valakivel, aki nem egyházunk tagja, és kérdezd meg tőle, hogy akar-e találkozni Jézussal.

Hogyan viselkedett Jézus Pilátus előtt

Reggel volt, amikor Jézust Kajafástól a tárgyalóterembe vezették. Ők nem mentek be vele, nehogy megfertőződjenek és ne ehessenek. „Vivék azért Jézust Kajafástól a törvényszékbe. Vala pedig reggel. És ők nem menének be a törvényszékbe, hogy meg ne fertőztessenek, hanem hogy megehessenek a husvétii bárányt.” (Jn 18:28)

Micsoda jelenet. Ezt kell az egész világegyetemenk végignéznie! Az egész föld bíróját ítélőszék elé állították. Ő teremtette a mennyet és a földet. Ő alkotta azokat, akik most lökdösték és vonszolták Pilátus ítélőszéke elé. Ő tartotta fenn szívük dobogását, abban a pillanatban is, amikor vádolták és ítélték fölötté. Ő pedig csendben állt előttük, tudva, hogy eljön az a nap, amikor ugyanezek az emberek majd Előtte állnak és meghallják az örökkévalóságra szóló ítéletet, amikor majd Ő lesz mindenki Bírója.

Aggódtál valaha az ítélet napjára gondolva? Féltél-e valaha, és megpróbáltad-e elterelni a gondolataidat erről, mivel túlságosan gyötört ez a kérdés? Az eljövendő ítéletre várva, három dolgot tartsunk szem előtt.

Elsősorban emlékezzünk arra, hogy igazságos ítéletben részesülünk. Amikor Jézust elítélték, Ő szembe kellett, hogy nézzen ezzel a tapasztalattal, és tudta, hogy nem lesz része igazságos ítéletben. Tudta, hogy akik

elítélni akarják, minden kifogást és ürügyet előhozhatnak tervük végrehajtása érdekében. Sőt, mivel semmi ítéletre méltót nem találnak, még hamis vallomásokra is támaszkodnak. A törvényszék, amely elé állították, velejéig korrupt volt. Annak ellenére, hogy egyedül büntelen élete állt előttük bizonyítékként, feddésként a bűnösöknek, egyetlen hang sem szólalt meg védelmére. Semmi esélye nem volt, hogy ez a törvényszék ártatlannak nyilvánítsa.

Amikor mi az ítélőszék elé kell, hogy álljunk, akkor igaz ítéletben lesz részünk. Ez jó vagy rossz hír? Ártatlanok vagyunk, vagy bűnösök? Ha igaz ítélőszék elé állunk, mely eldönti, hogy bűnösök voltunk-e vagy sem, mi lesz vajon a döntés? Nem csoda, hogy gyakran félelemmel és aggodalommal várjuk ezt a napot. Tudjuk, hogy igazságosan ítélnék, és nem menekülhetünk meg. Bűnösök vagyunk. Semmi esélyünk nincs arra, hogy ártatlannak nyilvánítsanak, mivel Isten törvényének mércéje az ítélet alapja.

De ne álljunk meg itt! Még van valami, amit szem előtt kell tartanunk az ítélettel kapcsolatban. Jézus egyedül állt a törvényszék előtt. Senki nem volt Mellette. Senki nem védelmezte a vádak ellen. A vádlók kiélezett fegyverekkel készültek, és érdekes módon a védelem teljességgel hiányzott.

Azon a napon, amikor megállunk Isten ítélőszéke előtt, lesz vádló, de Védő is. Védőügyvédünk az Atya előtt maga Jézus Krisztus, a feddhetetlen. Mi nem kell, hogy egyedül álljunk az ellenség vádaskodásaival szemben. Lesz valaki a mi oldalunkon. Ő nemcsak hozzánk hasonlóan megkísértettet, hanem hozzánk hasonlóan ítélőszék elé is állt. És Őt elítélték. Ő kifizette a büntetést, amit nem érdemelt meg, hogy feddhetetlenségét a mi védelmünkre állítsa, hogy felmentést kapjunk, melyet tulajdonképpen Ő érdemelt volna. Őt értünk ítélték el. Ő értünk kapott büntetést.

Természetesen az utolsó, amit szintén ne feledjünk el az ítélet napjával kapcsolatban, hogy ugyanaz a Jézus, aki a mi védőügyvédünk, és Akit helyettünk, értünk ítélték el, Aki a mi büntetésünket kapta, ugyanakkor Bíró is lesz ügyünkben. Mit tehetne ennél többet annak érdekében, hogy minden esélyünk meglegyen a megkegyelmezésre? Számára azonban aznap, Pilátus előtt, semmi remény nem volt a megbocsátásra, a könyörületre vagy az igazságra. A zsidó vezetők, akik Pilátus elé vit-

ték, még csak be se léptek a tárgyalóterembe. Szertartásilag tiszták akartak maradni az ünnepre, pontosan arra az ünnepre, amely az Ő halálára mutatott előre. Ezért a külső udvarból követelték, hogy halálos ítéletet kapjon, melyet minél hamarabb bonyolítsanak le, és ők nyugodtan hazamehessenek a Húsvét hétvégéjének kezdetére. A bűn fiurcsa dolgokat eredményez az emberi ítélőképességben, nemde?

„Kiméne azért Pilátus ő hozzájok, és monda: Micsoda vádat hoztok fel ez ember ellen? Felelének és mondának néki: Ha gonosztevő nem volna ez, nem adtuk volna őt a te kezedbe. Monda azért nékik Pilátus: Vigyétek el őt ti, és ítéljétek meg őt a ti törvényeitek szerint. Mondának azért néki a zsidók: Nékünk senkit sem szabad megölnünk, hogy beteljesedjék a Jézus szava, amelyet monda, amikor jelenti vala, hogy milyen halállal kell majd meghalnia. Ismét beméne azért Pilátus a törvényházba, és szólítja vala Jézust, és monda néki: Te vagy a Zsidók királya? Felele néki Jézus: Magadtól mondod-é te ezt, vagy mások beszélték néked én felőlem? Felele Pilátus: Avagy zsidó vagyok-e én? A te néped és a papifejedelmek adtak téged az én kezembe: mit cselekedtél? Felele Jézus: Az én országom nem e világból való. Ha e világból való volna az én országom, az én szolgálaim vitézkednének, hogy át ne adassam a zsidóknak. Ámde az én országom nem innen való.” (Jn 18:29-36)

Figyeljük meg még egyszer Jézus szavait: „Az én országom nem e világból való. Ha e világból való volna az én országom, az én szolgálaim vitézkednének.” Júdás nagyon határozottan eldöntötte, hogy trónra kényszeríti Jézust, hogy ezért küzd és harcol. Ez volt az ő stílusa. Azt hitte, hogy harcolnia kell azért, amit szeretne. Azt hitte, hogy komoly erőfeszítések szükségesek, és mindent az ő oldalára kell, hogy állítson ennek érdekében. Nem hitte, hogy várnia kell Istenre, nem akarta, hogy Isten dolgozzon ezért. Mindent egyedül, önerőből akart elérni.

Jézus mondta: „Az én országom nem e világból való. Ha e világból való volna az én országom, az én szolgálaim vitézkednének.” Mivel országa nem e világból való, szolgálai nem kell, hogy küzdjenek ezen célok eléréiséért. Vajon nekünk sem kell küzdenünk a lelki királyság győzelmének elérése érdekében?

Ha áttanulmányozzuk a királyság fogalmának használatát az evangéliumokban, felfedezzük, hogy Jézus vagy a kegyelem királyságáról

(országáról), vagy a dicsőség királyságáról (országáról) beszélt. Ő ismételten használta tanításaiban a királyság, az ország, a mennyek országa kifejezést. Példázatai gyakran kezdődtek így: „Hasonlatos a mennyek országa...”

A kegyelem országa magába foglalja Isten bocsánatát és erejét. Ezekért az ajándékokért nem kell küzdenünk.

Mi nem nyerhetjük meg vagy érdemelhetjük ki a mennyei belépőjegyet. A győzelemért és az engedelmisségért sem harcolhatunk. Ha Jézus királysága ebből a világból való lett volna, akkor szolgáinak harcolniuk kellett volna a bűnnel, az ördöggel, harcolniuk kellett volna az engedelmisség elnyeréséért, a győzelemért. De Jézus azt mondta: „Az én országom nem e világból való.” A mennyei királyság áldásai ajándékok. Az engedelmisség ajándék. A megtérés ajándék. A győzelem ajándék. A megbocsátás ajándék. Az ajándékokért pedig nem kell küzdeni.

Péter félreértelmezte ezt. Ő előrántotta kardját, majd amikor látta, hogy Jézus közelében nem kell harcolni, akkor elszaladt. Most arccal a földre borulva kívánta a halált a kertben. Júdás is félreértette. Most életelenül feküdt egy fa alatt a Kálvária felé vezető úton. Pilátus is félreértette, és inkább a tömeg kiabálásának engedett, mint Jézus csendes szavainak, Aki harc nélkül felkínálta királysága ajándékait. Később Pilátus megpróbálta elkerülni a fájdalmas döntéshozatalt, és Heródeshez küldte Jézust, aki a maga során szintén nem értette meg Krisztus országának természetét. Pilátus továbbadta a stafétát Heródesnek. „És kezdék őt vádolni, mondván: Úgy találtuk, hogy ez a népet félrevezeti, és tiltja a császár adójának fizetését, mivelhogy ő magát ama király Krisztusnak mondja. Pilátus pedig megkérde őt, mondván: Te vagy-e a zsidók királya? És ő felelvén néki, monda: Te mondod! Monda pedig Pilátus a főpapkának és a sokaságnak: Semmi bűnt nem találok ez emberben. De azok erősködének, mondván: A népet felzendíti, tanítván az egész Júdeában, elkezdve Galileától mind idáig. Pilátus pedig Galileát hallván, megkérde, vajjon galileai ember-e ő? És mikor megtudta, hogy ő a Héródes hatósága alá tartozik, Héródeshez küldé őt, mivelhogy az is Jeruzsálemben vala azokban a napokban. Héródes pedig Jézust látván igen megörüle: mert sok időtől fogva kívánta őt látni, mivelhogy sokat hallott ő felőle, és

reménylél, hogy majd valami csodát lát, melyet ő tesz. Kérdező pedig őt sok beszéddel; de ő semmit nem felele néki. Ott állanak vala pedig a főpapok és az írástudók, teljes igyekezettel vádolván őt. Héródes pedig az ő katonáival egybe semminek állítván és kicsúfolván őt, minekutána felöltöztette fényes ruhába, visszaküldé Pilátushoz.” (LK 23: 2-11)

Első alkalommal elragadtatva olvastam ezt a történetet. Heródes parancsolta meg Keresztelő János megöletését, mivel azon a lakomán, ittasan, sietett teljesíteni egy elhamarkodott ígéretet. Egy ideig keresztényinek tűnik örülni annak, ahogyan Jézus Heródeshez viszonyult. Ez volt ez én első reakcióm. Igen, Uram, így kellett Heródeszel bánni! Örülök neki! Ne is vedd figyelembe! Fedd meg! Légy bosszúálló. Örvendtem, amikor felfedeztem, hogy az a hallgatás volt a legkeményebb csapás Heródesnek. Később azonban kezdtem megérteni, hogy Jézus egyáltalán nem ilyen. Jézus azért jött, hogy Heródesért is meghaljon, ugyanúgy, mint értem és érted. Azért nem állt ott felemelt fővel, mint aki visszavágott. Ellenben látjuk remegő ajkát, csendben pergő könnyeit, mert újból csalódnia kellett teremtményében. Látjuk, hogy megtört szívvel fogadja el Heródes döntését.

Hogy jutott Heródes oda, hogy ilyen döntést hozzon Jézus ügyében?

Egyszerű: a prófétaság lelkének elvetése által. (Mit szólsz hozzá? Nem gondoltad volna, hogy ez a kérdés felmerül majd ebben a részben. Igaz? Pedig így van!) Keresztelő János volt a valaha élt egyik legnagyobb próféta. Tulajdonképpen az evangéliumok feljegyzése szerint ő több volt egy prófétánál. Ő az Úr küldötte volt. Heródes történetének tragikus következtetése az, hogy amennyiben barátságtalanul viselkedett az Úr küldöttjével, a prófétákkal, akkor Jézussal is azt tette. Ez a kettő mindig együtt jár. „Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.” (Lk 16:31)

Heródes visszautasította az igazságot, amit a próféta feltárt előtte, és nem kellett más üzenetet kapnia. Jézus elfogadta Heródes döntését, mivel nem volt más út a szívéhez szólni.

Heródes tehát, haragosan és megalázva, visszaküldte Jézust Pilátus tárgyalótermébe. „Amint pedig ő az ítélőszékben ül vala, küldé ő hozzá a felesége, ezt üzenvén: Ne avatkozzál amaz igaz ember dolgába; mert sokat szenvedtem ma álmomban ő miatta.” (Mt 27:19)

Amit itt elmondok, az feltehetőleg hetekkel vagy hónapokkal korábban történhetett. Pilátus és felesége a reggelinél ültek. Pilátus komótosan majszolta kiflijét, és nagyokat kortyolt hozzá kávéjából, a felesége pedig a legújabb híreket olvasta fel neki a helyi sajtóból. Felkeltette a figyelmét egy bizonyos názáreti Jézusról szóló cikk és néhány szintén Vele kapcsolatos főcím. Valószínűleg hallott már Róla, és még azon események előtt kedvelte. Valószínűleg ő is kereste az igazságot. Olyan típusú ember volt, akihez tudott szólni Isten, és kapott egy álmot, mely sok szenvedést okozott neki. Láta Jézust a tárgyalóteremben, látta, hogy férje nem mentette fel, mint ahogy kellett volna. Maga előtt látta a golgotai keresztet, Jézus vérző testét a menny és a föld között felfeszítve. Hallotta a kiáltást: „Elvégeztetett!” Akkor betekintést kapott a távolabbi jövőbe, amikor majd Jézus hatalommal és dicsőséggel visszatér a földre. Ebben a pillanatban felébredt, és azonnal üzenetet küldött férjének, figyelmeztetve őt a hibáról, melyet elkövetni készül.

Pilátus azonban végül engedett, és a tömeg jóváhagyása, elismerése érdekében átadta nekik Jézust. Így jutunk újra Jn 18-hoz. Pilátus megpróbált egy utolsó javaslatot tenni a népnek és a vezetőknek: „Szókas pedig az nálatok, hogy elbocsássak néktek egyet a husvétünnepen: akarjátok-é azért, hogy elbocsássam néktek a zsidók királyát? Kiáltának azért viszont mindnyájan, mondván: Nem ezt, hanem Barabbást. Ez a Barabbás pedig tolvaj vala.” (Jn 18:39-40)

Fulton Oursler, a *The Greatest Story Ever Told* (A valaha elmondott legcsodálatosabb történet) című könyvében egy ámokfutónak nevezte Barabbást, aki ököllel harcolt Róma ellen. Ezen felül pedig hírhedt rabló és tolvaj volt. A vallási vezetők azonban Barabbást, vagyis a törvénytelenséget választották. Ezzel azt fejezték ki, hogy inkább választják azt, aki nem tartja fontosnak a törvény tiszteletben tartását. Ha Jézust választották volna, akkor az Isten Törvénye iránti tisztletet, az engedemességet és a győzelmet részesítették volna előnyben.

Ugyanezek a kérdések napjaink egyházában is gondot jelentenek. Újra választanunk kell Jézus és Barabbás között. Te kit választasz életedben? Elfogadod a Jézussal való közösséget, mint életformát, mely által elnyered az Ő megbocsátásának és győzelmének ajándékát?

Izrael népe választott. Barabbást választották. Ez a döntés soha nem változott meg.

„Akkor a helytartó vitézei elvívék Jézust az őrházba, és oda gyűjték hozzá az egész csapatot. És levetkeztetvén őt, bíbor palástot adának reá. És tövisből fonott koronát tőnek a fejére, és nádszalat a jobb kezébe; és térdet hajtva előtte, csúfolják vala őt, mondván: Üdvöz légy zsidóknak királya! És mikor megköpdösék őt, elvevék a nádszalat, és a fejéhez verdesik vala. És miután megcsúfolták, levevék róla a palástot és az ő maga ruháiba öltözteték; és elvívék, hogy megfeszítsék őt.” (Mt 27:27-31)

Jézus, a világmindenség Teremtője, aki egy szempillantás alatt kérhette volna több ezer angyal segítségét a kiszabadítására, alávetette magát a halálnak érted és értem.

Megbeszélendő kérdések:

1. Melyik az a három szempont, melyet semmiképp ne feledjünk el az ítélettel kapcsolatban?
2. Milyen tekintetben hozzuk meg ma mi is ugyanazt a rossz döntést, amit akkor a zsidók hoztak Barabbást választva?
3. Mondd el valakinek, aki nem egyházunk tagja, hogyan ismerted meg Jézust mint személyes Megváltódat.

A kereszt útja

Mondjuk, hogy te vagy Simon. Nagy utat tettél meg Palesztináig. Otthonod Észak-Afrika, de feleségeddel és két fiaddal, Alexanderrel és Rufusszal, most Jeruzsálem mellett laktok. Azon a reggelen korán jöttél vidékről a fővárosba. Ez némiképp szokatlan helyzet, mivel köztudott, hogy az ország ezen vidékén az emberek nappal a várfalakon kívül dolgoznak, művelik a földet, és csak este térnek vissza a város biztonságába. Lehet, hogy pont azon a reggelen otthon felejtetted a kapát, vagy valamelyik másik munkaeszközödet. De éppen a legmegfelelőbb pillanatban érkeztél a városba, hogy szemtanúja légy egy furcsa menetnek.

Látod, hogy a katonák megpróbálják fékezni a tömeget, látod a papokat és a vallási vezetőket, hosszú, földig érő, ünneplő ruháikban és mellettük mindenféle rendű és rangú embereket.

Három férfi után mennek, akik mindhárman keresztet cipelnek vállukon. Hirtelen észreveszed, hogy kilenc férfi messziről követi a menetet, szégyenteljes és szomorú arckifejezéssel.

Amikor figyelmesebben megnézed a három férfit, egyértelművé válik, hogy ők az elítéltek. Kettő közülük tolvajok. Jól megtermett, izmos, szigorú tekintetű fiatal emberek, akik folyamatosan küzdenek az őket lökdöső katonákkal. Ők meglehetősen könnyűszerrel viszik a vállukra helyezett terhet.

A harmadik Férfi is erős, megtermett és izmos. Élete nagy részét egy ácsműhelyben töltötte, saját kezével dolgozott. Ő azonban egészen más.

Arckifejezése mindenki figyelmét felkelti. Ütésekkel, horzsolásokkal borított. Olyan megpróbáltatásokon ment keresztül, amilyeneken a másik kettő nem. Már egy napja nem evet és nem ivott. Egyedül vívódott a Gecsemáné kertben a sötétség erőivel. Hétszer ítélték el. A tömeg bántalmazta. Kétszer megkorbácsolták. Emberi természete kezdte feladni a harcot. Mindegyre elájult, lerogyott a keresztt terhe alatt. A kilenc férfi közül, akik követői, biztosan legalább egy vagy kettő a segítségére siet a kritikus pillanatban. A tizenkettőből hárman hiányoznak. Egyikük holtan fekszik egy fa alatt, kicsit feljebb, az úton. Egy másik arcra borulva fekszik a Gecsemáné kertben, összetört szívvel, mert megtagadta legjobb Barátját. A harmadik csak később érkezik, legnagyobb meglepetésünkre és örömünkre.

A megmaradt kilenc nagyon visszafogott. Szomorúak, letörtek. Lehajtott fejjel bandukolnak, minden reményük szertefoszlott. Tartják a tisztas távolságot. Mesterük szenvedése miatt ők is szenvednek, mégis távol maradnak. Megadták magukat a félelem és a szégyen előtt. Egyikük sem volt hajlandó a segítségére sietni.

Te, Simon, elképedsz és megrendülsz. Nem vagy az a visszahúzódo fajta. Nem tartasz mindent magadban. Most is felháborodva kiáltasz fel: „Elképesztő! Miért nem segít valaki ennek az Embernek?”

A katonák meghallották. Amúgy sem nagyon tudták, mit tegyenek. Mindenki számára nyilvánvaló volt, hogy Jézus képtelen felvinni a keresztet a hegyre, hiszen már most alig áll a lábán. A katonák boldogan kapnak az alkalmon, és odarántanak a harmadik férfi helyére, válladra téve a nehéz keresztet. Lehet, hogy először így válaszoltál: „Úgy kell nekem, ha nem tudtam hallgatni!” Azonban hátadra véve a keresztet, folytatva ezt a szomorú menetet, meghallod annak nevét, Akit megsajnálál. Jézus az! Fiaid, Alexander és Rufusz már beszéltek neked Róla. Ők már látták. Hallották tanításait. Lelkesen tértek vissza, és elújságolták, hogy szerintük is Ő a Messiás. Mindig készültél rá, hogy mélyebben tanulmányozd ezt a kérdést, de soha nem szakítottál rá elegendő időt. Most pedig kénytelen vagy a keresztjét cipelni.

Szeretném, ha itt tartanánk egy kis szünetet. Meghívlak téged, kedves olvasóm, hogy gondold át, voltál-e valaha arra kényszerítve, hogy a keresztet cipeld? Második, harmadik vagy negyedik generációs hívő

vagy a gyülekezetben, és szüleid, nagyszüleid arra kényszerítettek, hogy hordozd az Ő keresztjét? Keresztény családban felnőtt ifjú vagy, aki kénytelen cipelni az Ő keresztjét? Az egyház alkalmazottja vagy, és úgy érzed, hogy mukahelyed megtartása érdekében kénytelen vagy cipelni a keresztjét? Szeretnék emlékeztetni, hogy ez nem feltétlenül rossz. A történet folytatásában megkérlek, figyeld meg, milyen áldásokban részesül ezért Simon.

Továbbmész, viszed a keresztet a Kálvária felé, és kezded figyelni a titeket körülvevő tömeget. A papok és a vezetők csatlakoztak a társadalom alsóbbrendű csoportjaihoz. Hozzájuk hasonlóan gúnyolják Jézust. Együtt üvöltenek a csőcselékkel. A katonák, ostoraikkal és kardjaikkal folyamatosan próbálják az út közepén tartani a sokaságot, de észreveszed, hogy egyikük olykor-olykor vágyakozva tekint Jézusra.

A tömeget nagyrészt szenzációhajhász báméskodók alkotják. Ők azok, akik képesek egyik alkalommal „hossannát”, másik alkalommal pedig „feszítsd meg”-et kiabálni csak azért, mert abban pillanatban épp az a divat. Ők azok, akik mindenhova mennek a tömeggel. Nem gondolkodnak egyénileg, hanem másokat utánoznak, és mindig azok pártján állnak, akik épp a leghangosabban kiabálnak.

Egyeseket közülük Jézus meggyógyított. Ez bizonyítja, hogy a megteréshez egy csodánál többre van szükség. Mások szeretteiket vezették Jézushoz, és segítséget kaptak Tőle, mert Ő soha, senkit nem utasított el. Most ők is része a tömegnek.

Egyszer csak megáll a menet. Asszonyok csoportja áll a közelben. Érzékeny nők, akik könnyen sírnak, amikor szomorúság vagy fájdalom lesz úrrá rajtuk. Ők az egyedüliek, akiket Jézus észrevesz az úton. Megáll és beszélni kezd velük.

Szeretnénk azt hinni, hogy ezek az asszonyok valóban és őszintén hittek Jézusban, hogy elfogadták Őt Messiásnak, és mint Urukát és Megváltójukat siratták. A bizonyítékok azonban a mellett szólnak, hogy sírassukat csak a helyzet drámaisága és izgalma váltotta ki. Erre ma is képesek vagyunk. Lehet gombnyomásra sírni.

Lehet folyamatosan sírni, bármilyen jellembeli változás nélkül. Lehetséges, hogy ezért mondta nekik Jézus: „Ne engem sirassatok, hanem magatokat és fiaitokat.”

Ő megpróbálta elterelni figyelmüket a jelenről, és valódi szükségleteik felé irányítani őket.

Hirtelen észreveszed az eddig hiányzó tanítványt, Jánost, aki soha nem maradt el Jézustól. Ő nem hagyta magára a válság idején. Jézus anyját, Máriát támogatta a megpróbáltatás óráiban. Ha nem ezt tette volna, valószínűleg átvette volna Jézus keresztségét. Most Mária mellett lépkedett, aki megpróbált minél közelebb kerülni Fiához.

Nézz Máriára. Könnyek borítják arcát. János karjára támaszkodik, de mégis határozottan lépked szeretett Fia után. Valószínűleg emlékszik arra a napra, amikor meglátogatta az angyal, és elmondta neki a jó hírt. Valószínűleg eszébe jutott Jézus, amikor nyolcéves korában, a tekercscsel hóna alatt igyekezett a házukhoz közeli dombokra, tanulmányozni, mennyei Atyjával ápolni a közösséget korán reggel, zavartalanul. Biztosan arra a reggelre is emlékszik, amikor bezárta az ácsműhelyt, elkészönt tőle, búcsúzásképpen megcsókolta és elment furcsa szolgálatába. Valószínűleg megtört szívvel emlékszik vissza azokra a szavakra is, amelyek ezt a jelenetet megjövendölték: „És megáldá őket Simeon, és monda Máriának, az ő anyjának: Ímé ez vettetett sokaknak elestére és feltámasztására az Izráelben; és jegyül, akinek sokan ellene mondanak; Sőt a te lelkedet is általhatja az éles tör; hogy sok szív gondolatai nyilvánvalókká legyenek.” (Lk 2:34-35) Igen, az éles tör most sebzi és vágja.

A keresztt útján azonban a legjobban mégis Őt figyeled, Akinek a keresztségét viszed. Szíved megrendül látva szenvedését. Látod, hogy gyakran elbotlik lépte, meghajlik teste, vére szünet nélkül csorog. Látod békés, nyugodt arcán az elfogadást. Látod, hogy minden erejével megpróbál feljutni a Kálváriára.

A tolvajok, a latrok megpróbálnak elmenekülni. A katonáknak folyamatosan ügyelniük kell rájuk. Akinek a keresztségét viszed, Az nem ilyen. Ő önszántából megy, habár már alig tud lépni. Nézed és álmélgodsz, míg végül elértek a célhoz.

A katonák ledöntik a latrokat, és felszegzik őket a keresztre. Jézus azonban alázatosan és szerényen veti alá magát mindennek. Ráfekszik a fára és kitarja karjait, míg a katonák kalapácsért és szegekért mennek. Hallod anyja sóhaját, a latrok és a katonák káromkodását, a tömeg gúnyolódását. Majd meghallod Jézus hangját. Még le is hajolsz, hogy

megértsd szavait. „Bocsásd meg nekik, Atyám, mert nem tudják, mit cselekesznek!” – mondja.

Hirtelen egész lényedet betölti az Iránta való szeretet. Te is kiáltod: „Nekem is bocsásd meg, Atyám. Bocsásd meg, amiért annyit késlekedtem. Bocsásd meg, amiért halogattam, hogy többet megtudjak Róla. Bocsásd meg, hogy kételkedtem, amikor a fiaim Jézusról beszéltek. Végül pedig bocsásd meg, amiért zúgolódva vittem a kereszttjét.”

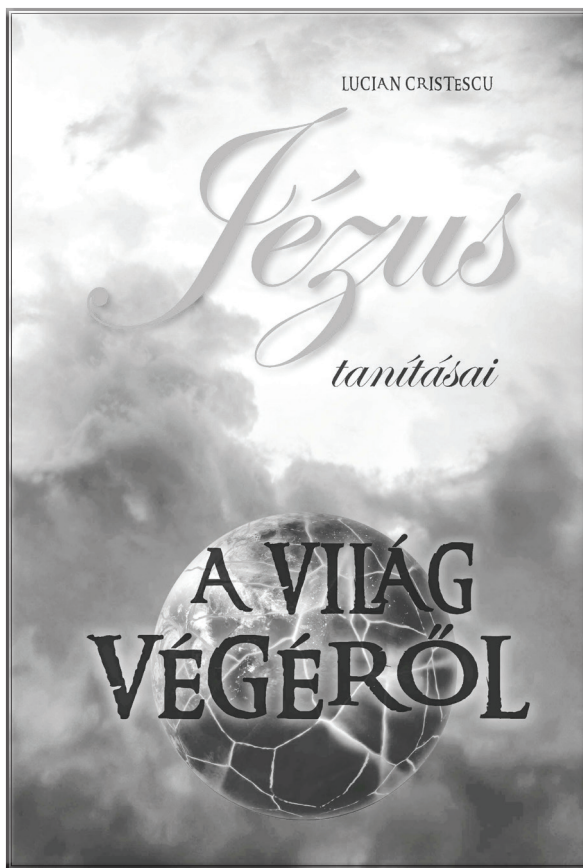
Jézus pedig könnyek között mondja: „Köszönöm, Simon. Köszönöm, hogy vitted a keresztem.”

Ebben a könyvben elemeztünk néhány esetet, melyből felfedeztük, hogyan bánt Jézus az emberekkel. Azt is megfigyeltük, hogyan bántak bizonyos emberek Vele. Végül csak két lehetőségünk marad. Csatlakozhatunk a katonákhoz, akik gúnyolták Jézust, és újra felszegezzük Őt a fára, vagy csatlakozhatunk Simonhoz, és vihetjük kereszttjét. Csupán két lehetőség. A választás a mienk.

Megbeszélendő kérdések:

1. Mit mondtál és hogyan éreztél volna Czirénei Simon helyében, ha átérted volna mindazt, amit ő megtapasztalt Jézus keerszttjének hordozása napján?
2. Mit éreztél és hogyan döntöttél volna, ha szemtanúja lettél volna Jézus keresztre feszítésének?
3. Mit érzel most, és milyen döntést hozol ezen személyes odaszentelődségi tanulmány áttekintése után?

Jelen bibliatanulmány a „világvége” fogalmát Jézus szemszögéből próbálja értelmezni úgy, ahogyan azt a négy evangélium és a Jelenések könyve – „Jézus Krisztus kijelentése” – kifejti.

Míg az evangéliumok csupán töredékes formában érintik a világvége kérdését, addig a Jelenések könyve kifejezetten ezzel foglalkozik. János első kézből, magától Jézustól kapja a kinyilatkoztatásokat.

„Én vagyok az Alfa és az Ómega... az Első és Utolsó... Halott voltam, és íme, élek örökkön-örökké... E beszédek hívek és igazak...” (Jel 1:11–19; Jel 22:6).

